

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Sørensen, Peter.; udg. af Carl Møller.

Trykt og utrykt af Peter Sørensen's
Efterladenskaber

Kjøbenhavn : Emil Bergmann, 1884

234 s.

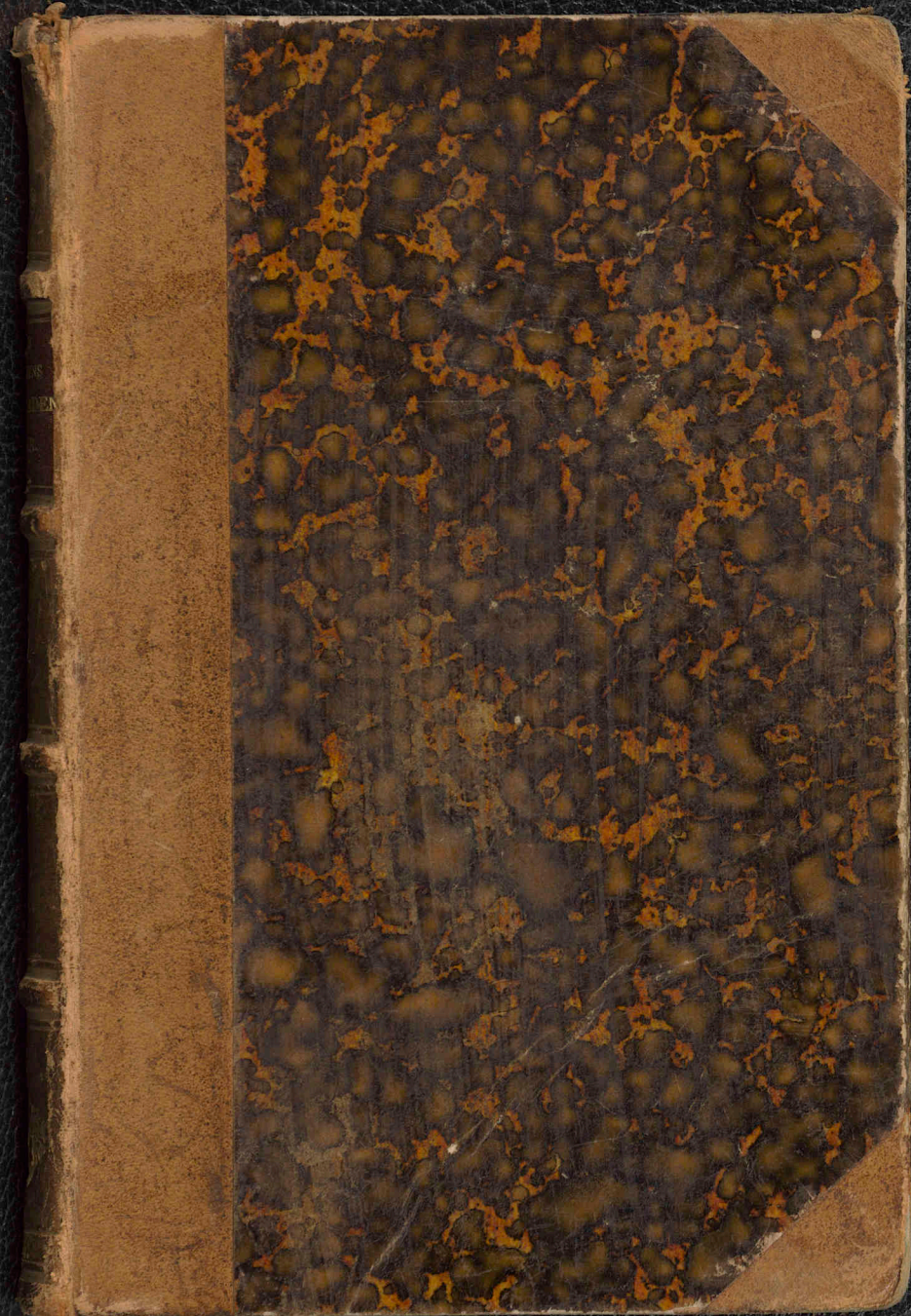
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

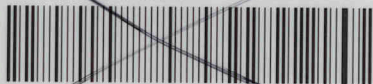
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52. 80.
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.2.S 52 8°

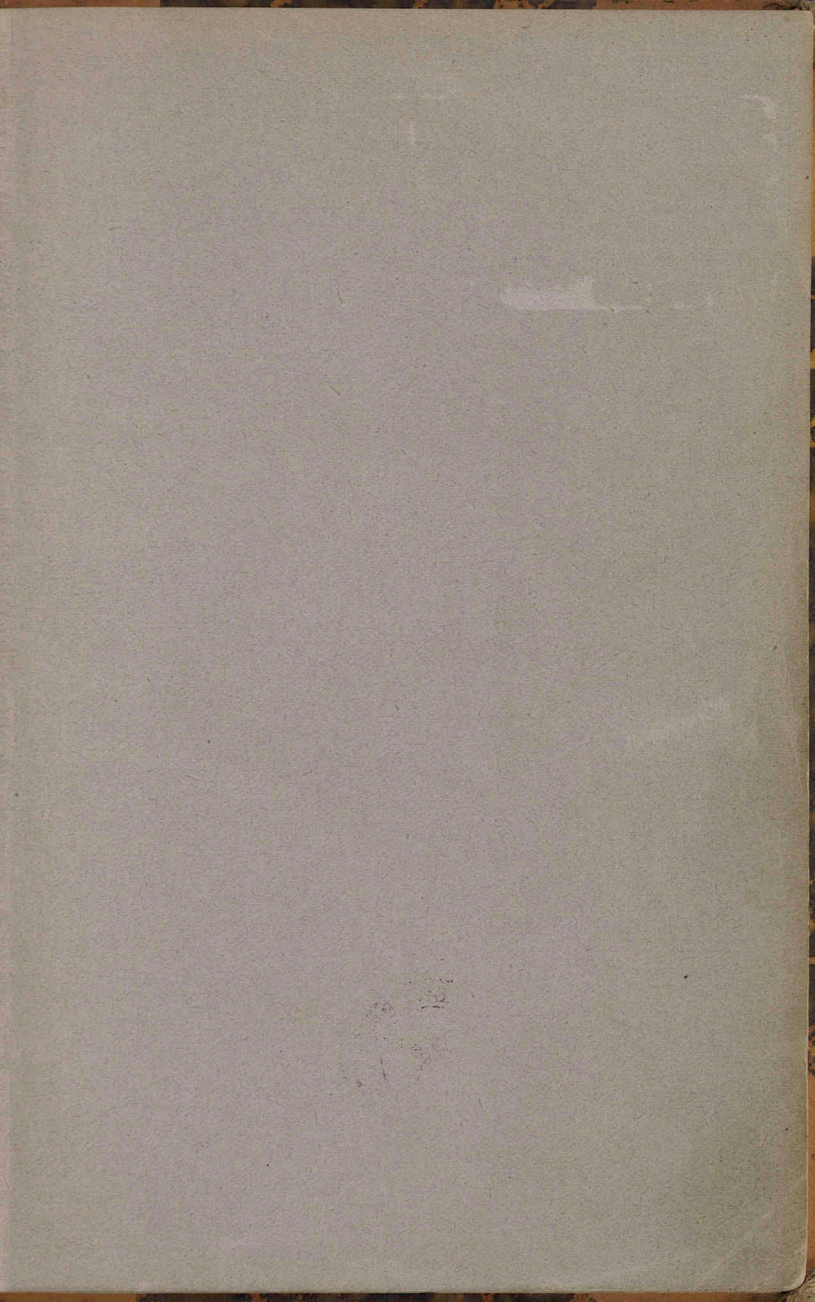
115208026364

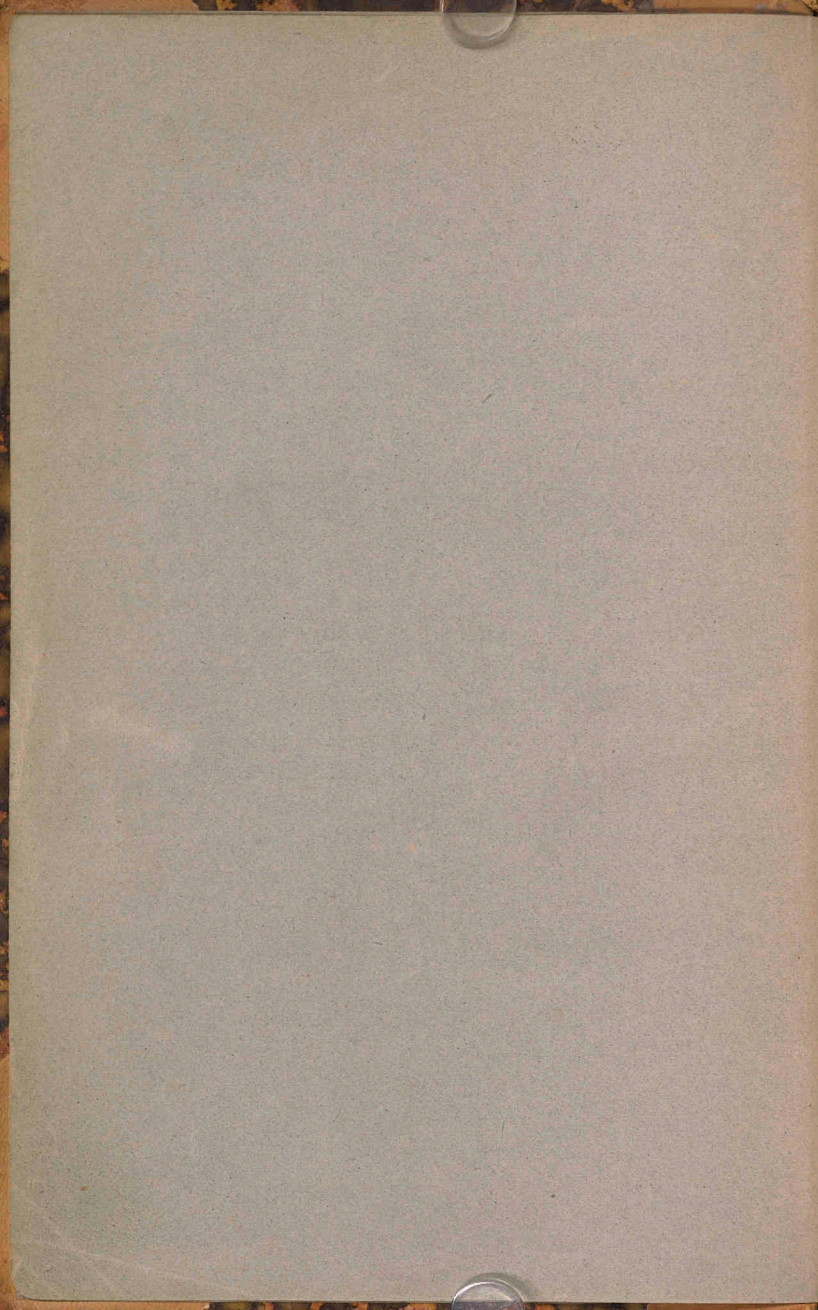
Det Kgl. Bibliotek

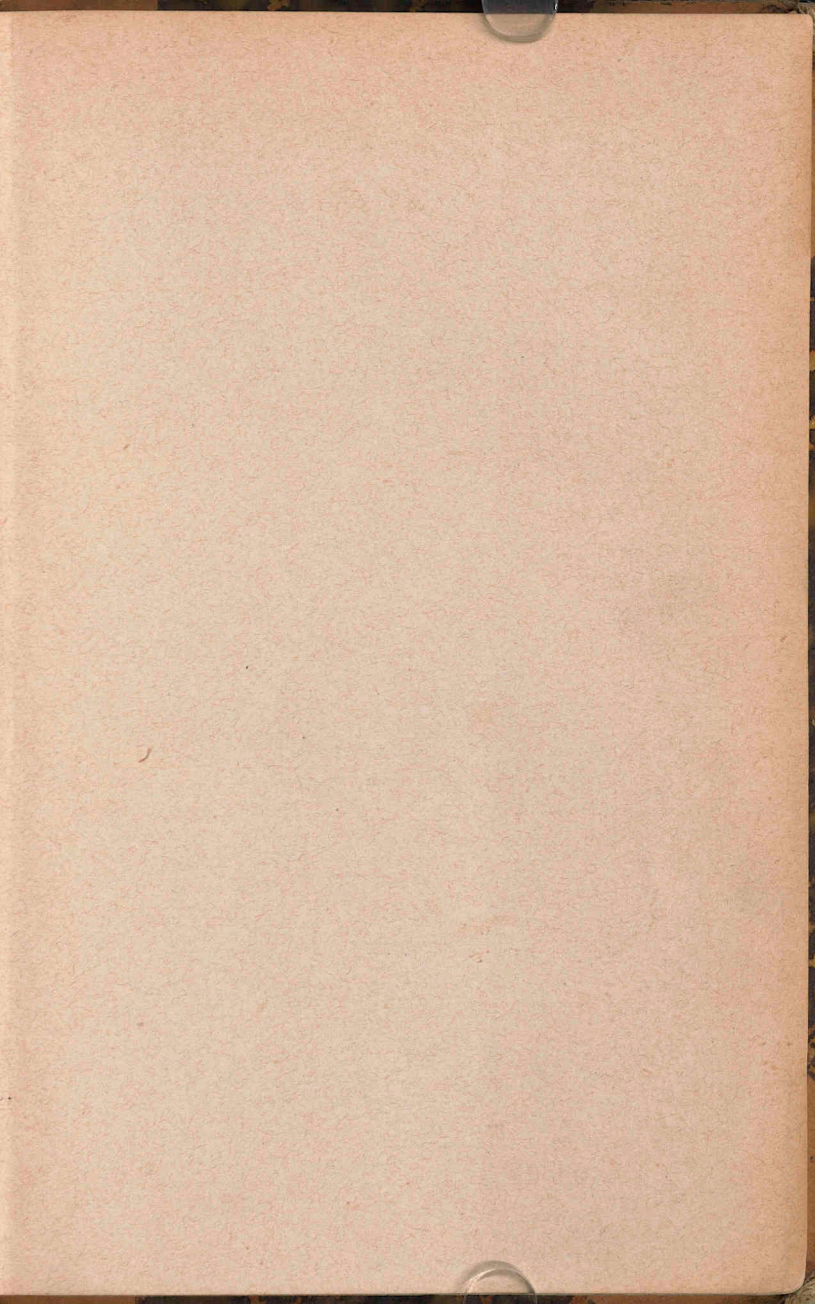

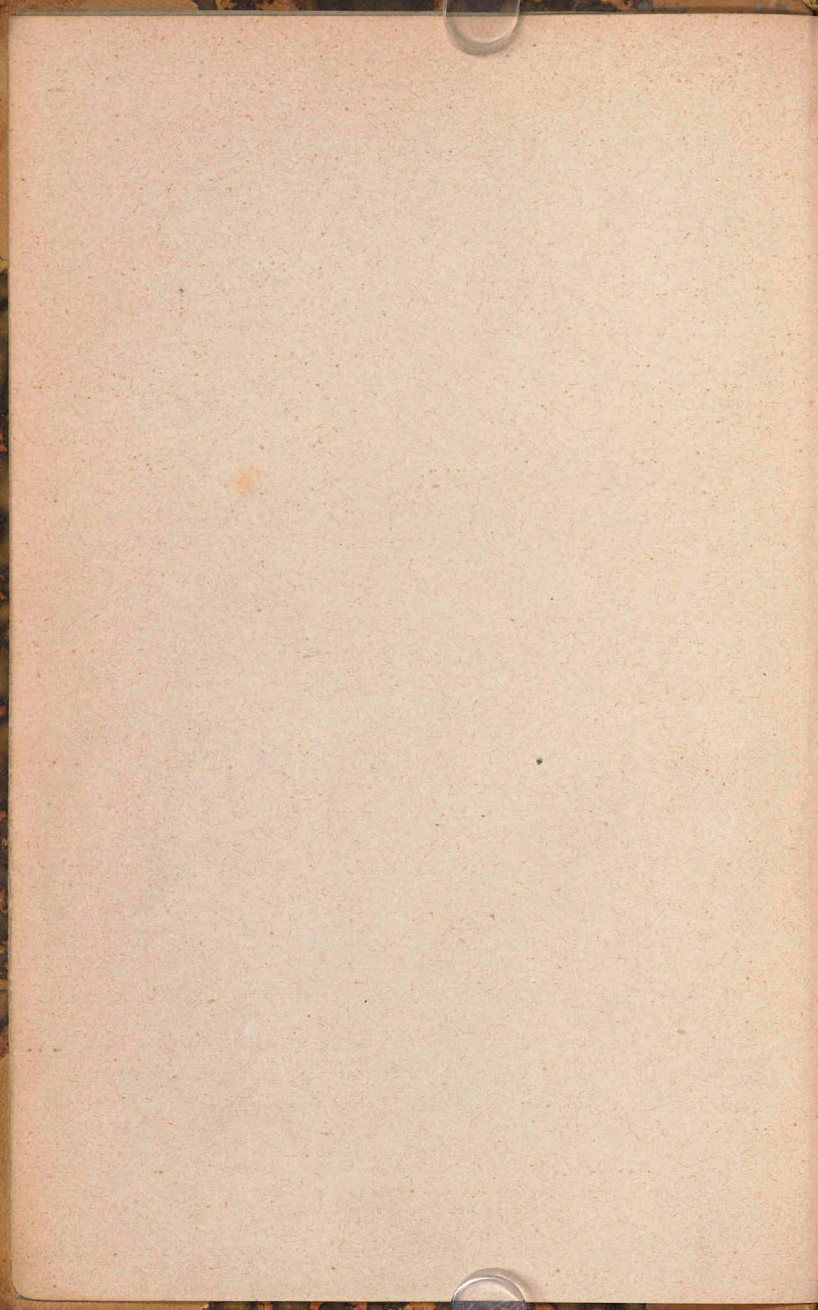
130026501548

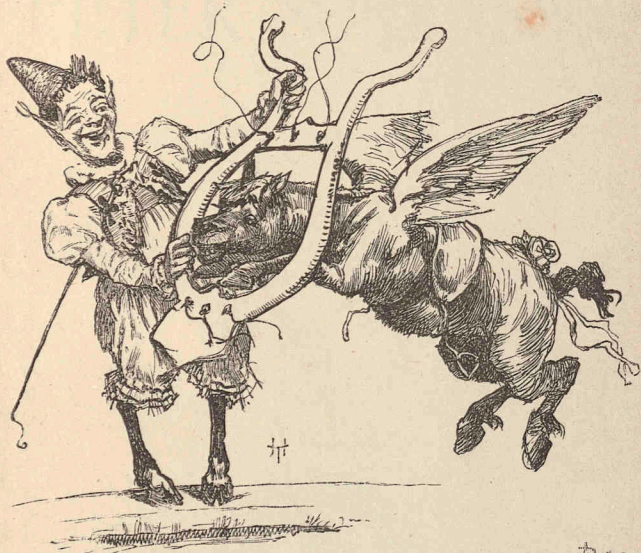

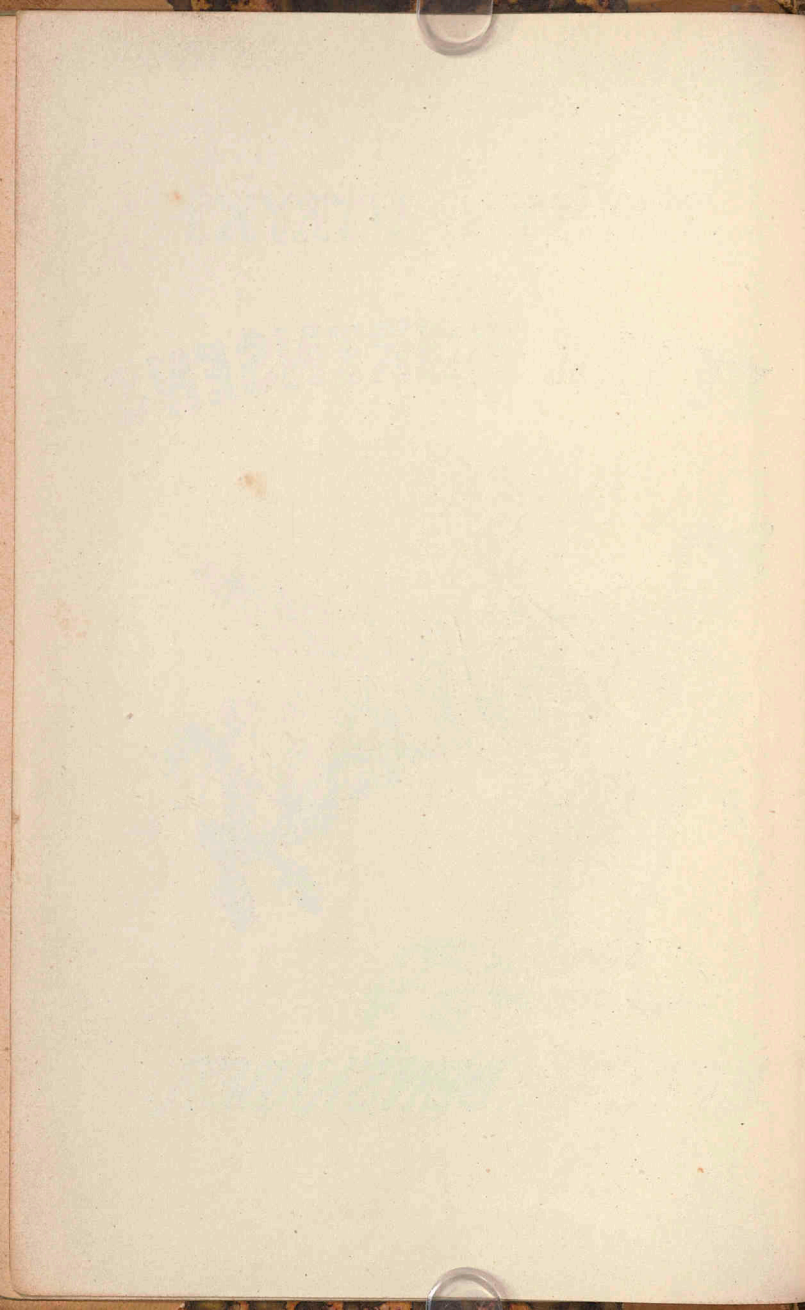

TRYKT OG UTRYKT
AF
PETER SØRENSEN'S

EFTERLADENSKABER.

TRYKT OG UTRYKT

AF

PETER SØRENSENS

EFTERLADENSKABER.

Udgivet af Carl Møller.

KJØBENHAVN.

EMIL BERGMANN'S FORLAG.

1884.

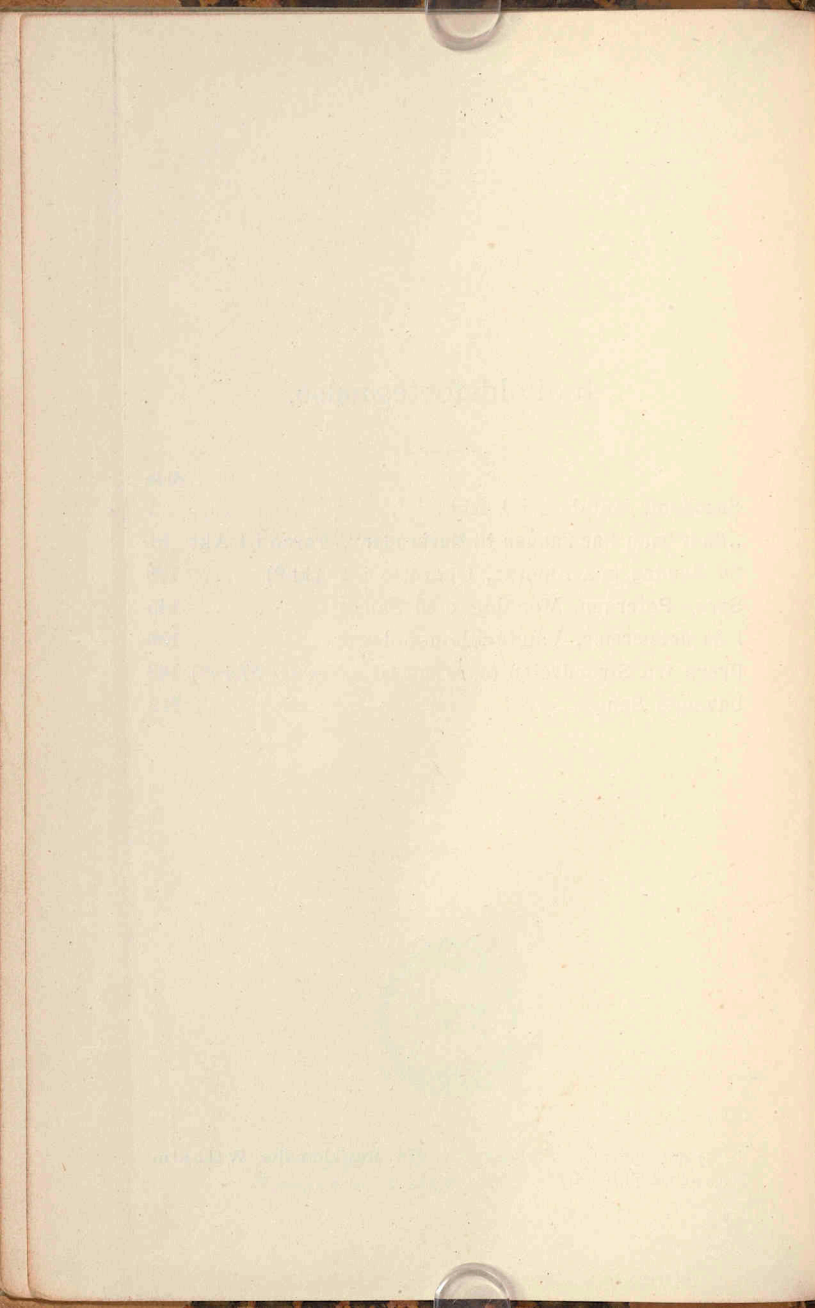

Kjøbenhavn. I. Cohens Bogtrykkeri.

Indholdsfortegnelse.

	Side
Sozodont, Humbug i 1 Akt	1
„Naar man har Fanden til Morbroder“, Farce i 1 Akt	51
En Søndag paa Alperne, Operette i 1 Akt*)	125
Søren Petersen, Monolog med Sange	145
I Skjorteærmer, Vaudevillemonolog	159
Breve fra Strandveien (skrevne til „Nær og Fjern“)	168
Udvalgte Sange	212

*) Aftrykt med Forlæggeren, Hr. Musikhandler Wilhelm Hansens Tilladelse.

Sozodont.

Humbug i 1 Akt med Sange.

Frit efter det Amerikanske.

Opført første Gang i Studenterforeningen den 14de Mai 1873.

PERSONERNE.

Tandrup, Tandlæge.

Grum, Kjøbmand.

Malene, hans Kone.

Eugenia, deres Datter.

Gummesen, Delikatessehandler.

Rask, Medhjælper hos Tandrup.

Handlingen foregaar hos Tandrup mellem Kl. 10
og 12.

Scenen forestiller en Stue med en Dør i Baggrunden og en paa hver af Siderne. Ved Døren til venstre et Bord med Instrumenter, Flasker, osv.; ved Bordet en Lænestol.

FØRSTE SCENE.

Rask

(alene, liggende i Lænestolen).

Man kan ikke nægte, at det er en af de mageligere Stillinger, man kan indtage her i Livet, at være Medhjælper hos en ung Tandlæge, som ikke har Noget at bestille. Jeg gjør her Forstudier til, naar jeg engang skal ind i det forenede Venstre, for jeg lukker aldrig Munden op — undtagen engang imellem for at gabe! (gaber.) Nu er det to Dage siden, vi fik den sidste Tand, og det var ovenikjøbet kun en Mælketand, saa det skal man s'gu ikke skumme Fløde af — nei vores Næringsvei er nærved at blive en Mælkevei, for der er ikke Meget at kigge efter! Men min Herre er ogsaa for lidt Udhaler til at være Tand-

læge. Nei, da var det noget ganske Andet, da jeg var engageret hos Kjær i Aarhus; der var ikke saa langt mellem Tænderne. Han gav strax Patienten Kloroform, og saa trak han alle Stumperne ud paa ham, saa havde han bagefter Leverancen af Gebis; se, det kan man kalde for Forretningsdygtighed. Og sikke nogle Gebis, han saa lavede; han brugte s'gu hverken Cement eller Guld; nei, 30 Kalvetænder og en lille Klat Beton — det var saamænd en rar Mundfuld forløren Skildpadde! (Tandrup indenfor tilhøire: »Rask!«) Halloi, nu behager det nok Herren at vaagne; det var ogsaa paa Tiden, Klokken er snart 10. (Tandrup: »Rask!«) Hov, lidt morgengnaven — nu gaar Ballonen! (ud tilhøire, syngende: »Risk Risk Fillebombombom!«; strax ind igjen med Støvler og Frakke paa Armen.) Det er det eneste Arbeide, jeg er vis paa at have hver Dag, at børste hans Støvler, for han har ikke mere end eet Par, og Gud ved, hvormange Gange de har været forsaalede — men som Herren er, saa er hans Støvler! Det er i Grunden en krænkende Beskjæftigelse for en Dentist at være Støvpudser, og nu er der s'gu ikke engang Blanksværte! (tager en Flaske.) Hvad er dette her for Noget? »Sozodont« — hm, Rensningsmiddel — hm, 5 à 6 Draaber paa en Børste. (helder lidt paa Skobersten.) Saaledes altsaa; naar jeg saa

dypper den i sort Tandpulver, kan det s'gu udmærket gaa for Blanksværte! (børster.) Ja, Død og Pine, de skinner jo som to Rækker forlorne Perlerader! Ja, Sozodont er en brilliant Opfindelse.

Sang Nr. 1.

Mel.: Soldatervise.

1.

Det ta'er jeg ikke Feil i,
At fra Skagen til Hellespont
Der findes ei saa deilig
En Ting som Sozodont.
Faldera hurra, hurra for Nordamerika,
For der skal jeg nemlig sige os, er Sozodonten
kommet fra.

2.

Det var sig Hr. Just Caën,
Han sagde, det var saa sundt:
„Vil I ha'en, saa ta'en og grin ikke a'en,
Jeg mener min Sozodont.“
Faldera hurra, hurra for Nordamerika,
For der er just Sozodonten og Just Caën kommet
fra.

3.

Og saa han averterede
Foran i Bladets Front,
At ene han leverede
Den rigtige Sozodont.
Faldera hurra, hurra for Nordamerika,
For der er Winsløv løbet og Sozodonten kommet fra.

Nu er det en sand Fornøielse,
 At ha'e i Tænderne ondt:
 Kvælstofforilte mellem 12 og 3
 Og ellersens Sozodont.
 Faldera hurra, hurra for Nordamerika,
 For der er Bramsen junior og Sozodonten kommet
 fra.

(lægger Støvlerne.) Ja, saadan fik vi dem pudset.
 (tager Frakken.) Naa, den har nok været høi-
 hælet i Aftes, hele Ryggen sidder i eet Kli-
 ster — føi Ferdinand, din Frakke lugter! Lad
 os se, hvad han har faaet i Aftes, om han har
 været i godt Selskab (lugter og smager paa Frakken.)
 Aa, det er Banko! Ja, enten man spilder det
 paa sin Ryg eller i sin Mave, skal man s'gu
 nok være ødelagt næste Dag! (stænker Frakken med
 Sozodont.) Gudskelov for Sozodonten! Havde
 vi ikke den, saa det galt ud for Skræddere
 og Skomagere. (Det banker.) Saa, jeg vil vædde
 paa, det er en Rykkerklo! Vær saa artig!

ANDEN SCENE.

Rask. Eugenia (kommer).

Eugenia.

Er Hr. Tandrup tilstede?

Rask.

Gudbevares, høistærede Frøken, paa denne Tid af Dagen er han altid at træffe.

Eugenia.

Kunde jeg ikke faa ham i Tale?

Rask.

Paa Minutten! Han er for Øieblikket beskjæftiget med en meget vanskelig Operation, (afsides.) at komme ud af Sengen!

Eugenia.

Uh, hold inde! Alene Tanken faar mig til at gyse. Vil det vare længe?

Rask.

Det pleier just ikke at gaa videre hurtigt for sig. Er det ikke Noget, jeg kunde . . . Frøkenen vil maaske have en Tand ud?

Eugenia.

Nei, min Gud nei, paa ingen Maade.

Rask.

Hm, Frøkenen vil maaske have en Tand ind?

Eugenia.

Nei heller ikke, mine Tænder feile Himlen være lovet ikke Noget.

Rask.

Saa ved jeg et ganske udmærket Middel, jeg kan anbefale Dem. Vær saa artig: Sozodont. Det koster ikke mere end 2 Daler

Flasken, men Gudbevares vi tager ogsaa mod en Bikubebog paa 50.

Eugenia.

Nei mange Tak, vil De blot levere Hr. Tandrup mit Kort.

Rask.

Det skal være mig en sand Fornøielse, min Frøken! (læser paa Kortet.) Frøken Grum. (afsides, idet han gaar.) Jeg tror s'gu, hun antager mig for en Tjener — pyt! Jeg sagde nok, det var ingen Patient; de er da i det Mindste høflige, for de er altid bange for Knibtangen. (ud tilhøire med Frakken og Støvlerne.)

Eugenia (alene).

Hvad vil han sige, hvad vil han tænke, naar han erfarer, at jeg, en ung, uerfaren Pige fra en nærsom lille Provinsby har vovet mig op til ham paa tredie Sal ganske alene? Vil jeg stige i hans Agtelse, eller vil han ikke maaske snarere foragte mig for dette Skridt? Men det er ikke Letsindighed; det er Ulykken, der har givet mig Mod! Min Fader er grum, hjerteløs, men jeg er ikke fræk. Han vil myrde sin Datters Livslykke, han vil raade over denne lille hvide Haand, han vil lænke mig til et Uhyre; men Kvindens Underkuelse er forbi, takket være nyt dansk Maanedsskrift. Jeg har taget mine Forholdsregler: Datteren

reiser sig mod Faderen, Moderen mod Bedstefaderen, een Draabe til og Bægeret flyder over!
 (Man hører Stemmer udenfor.) Retfærdige Himmell!
 Det er min Faders bekjendte Baryton. Træffer han mig her, myrder han mig. Hvor flyer jeg fra min Tyran? Her, denne Dør aabner mig et venligt Asyl mod min egen Slægt, som raser mod mig. (ud tilvenstre.)

TREDIE SCENE.

Grum og Malene komme. (Lidt efter Rask.

Grum.

Aa, aa, av for Fanden! Hm, hvor det dunderer! Det er ogsaa uforskammet af saadan en Tandtrækker at bo paa tredie Sal, og naar vi saa ser os om, er han vel ikke engang hjemme.

Malene.

Kjære Morten, nu skal Du se, nu er det snart forbi . . .

Grum.

Er jeg hoven?

Malene.

Nei, jeg synes, ikke mere, end Du pleier at være — kom, lad mig se!

Grum.

Lad være at røre ved mig, siger jeg!

Malene.

Jamen Herregud, saa kan jeg jo ikke se
... gjør det meget ondt?

Grum.

Nei, det er kun en behagelig Fornem-
melse — det er akkurat, som Du kan tænke
Dig, at En paa eengang traadte Dig paa alle
dine sexten Knyster.

Malene.

Gud, det var godt, Du sagde det! Gud
ved, om denne Tandlæge ikke ogsaa bort-
tager Knyster, saa kunde jeg, medens Du fik
Tanden trukket ud . . .

Grum.

Maa jeg være fri for saadan noget Svineri;
tror Du ikke, det er nok at have Tandpine,
saa kommer Du foruden stikkende med dit
Knysthospital.

Malene.

Herregud, kjære Mand, er Du da saa
syg?

Grum.

Du er ligeved at gjøre mig gal med dine
Spørgsmaal. Jeg er nærved at forgaa af
Smerter, og saa bliver jeg ved at tale, og det

kan jeg nu slet ikke taale — Uh, jeg er rasede paa Dig. — Du feiler heller aldrig Noget!

Malene.

Men Gud, jeg havde jo Gigtfeber ifjor.

Grum.

Ja Gigtfeber, puh, det var s'gu ingen Kunst. Du var jo fra Dig selv hele Tiden, saa Du vidste ikke af, at Du var syg. Du laa og vrøvlede og grinte, Du morede Dig meget bedre end til dagligdags. Men se, om Du nogensinde har havt Tandpine; Du har jo kun forlorne Tænder.

Malene.

Nei, hør Grum, nu er Du sandt for Herren ogsaa for urimelig — lad os ikke tale om, hvem der har lidt mest af os To.

Sang Nr. 2.

Mel. af „Talismanen“.

1.

O, de Mandfolk, de Mandfolk, de ere saa svage;
Naar lidt de blot feile, strax ynkeligt de klage,
I Taalmodighed kan de med os sig ei maale,
∴ Ikkun Kvinden er skabt til at lide og taale. ∴
O, Du skulde bare prøve min Dreng
Blot eengang at være i Barselseng.
Se, Du hyler nu strax for lidt Tandpine blot —
∴ O, de Mænd har det godt! ∴

2.

Da for første Gang jeg skulde af med en Lille,
 Da var i Skjelskør der aldeles ikke stille.
 Jeg skreg, saa de hørte mig rundtom i Byen,
 ∴ Ja, jeg tror, at de hørte mig ovre paa Fyen. ∴
 Men dertil jeg havde da Aarsag og Grund,
 For Eugenia veied ved Gud femten Pund
 Og saa tænk paa, hvormange vi siden har faa't —
 ∴ O, de Mænd har det godt! ∴

Grum.

Aa, maa jeg bare være fri for det Vrøvl;
 hvad Fanden kan jeg gjøre for, at Du har
 været i Barselseng? (sætter sig paa en Stol i Bag-
 grunden.)

Malene.

Hvad er det, Du siger? Kan Du ikke
 gjøre for . . .

Rask

(kommer og siger til Malene, der vender Ryggen til ham).

Nu kommer min Herre paa Øieblikket!
 (da Malene vender sig om.) Hvad, hvad er det for
 Koglerier? (afsides.) Det var dog Satans, saa
 hun er bleven gammel, siden jeg saa hende
 sidst.

Malene.

Nei undskyld, det er virkelig ikke mig,
 der har Tandpine.

Grum.

Nei, det maa jeg s'gu bekjende — ak ja,
 ja, min egen, stakkels, lillebitte Tand!

Rask.

Ah Goddag, maa jeg byde Dem hjertelig velkommen, det glæder mig overordenligt at se Dem. (afsides.) Det er s'gu en Kindtand, det hører man strax paa Tonen. (høit.) Om Forladelse jeg spørger, men De skulde ikke have set en ung Dame, da De kom?

Malene.

Nei, her var aldeles Ingen.

Rask (afsides).

Den kan jeg ikke. Det skulde da ikke være en forklædt Sølvtyv, for saa var hun s'gu gaaet feil.

Grum.

Kommer Manden snart, ellers gaar jeg min Vei.

Rask.

Nei for Guds Skyld, gjør ikke det; han er her strax.

Malene.

Ja, jeg skal sige Dem, min Mand har saadanne nogle gyselige Smerter. Jeg sagde nok til ham igaar, at han vilde faa Tandpine, det ved Gud jeg gjorde, for De kan tænke Dem, han drev hele Aftenen omkring med en Skare unge Mennesker paa Valhalla og Olympen og hvad alle de ugudelige Steder hedder, og ikke

at tale om, at det ikke passer sig for en Mand i hans Stilling at høre paa saadanne nogle — uf!

Grum.

Det var aldeles ikke saadanne nogle uf, vi hørte paa; det var ikke Andet end fire Herrer af en Sangforening, det var overmaade smukt.

Malene.

Ja, jeg bryder mig ikke om, hvad Du siger; men det er ikke Noget for en Mand i din Alder at gaa i »Ligkisten«, for jeg har selv hørt, at der skal være saadan en rædsom Træk.

Rask.

Ja, det kan De bande paa, der er!

Grum.

Maa jeg være fri for Deres Ekvivokker. Jeg er da vel en fri Mand i en fri Stat; vil jeg gaa paa Buler, saa gaar jeg paa Buler, vil jeg have Tandpine, saa har jeg vel Lov til det. Jeg er en fri Mand!

FJERDE SCENE.

De Forrige. Tandrup kommer.

Tandrup.

Goddag, ah der er Flere!

Grum.

Goddag, Hr. Tanddokter, jeg har lidt ondt i en Tand, ikke saadan Noget at tale om, men jeg vilde dog gjerne bede Dem være saa venlig at se paa den.

Tandrup.

Med Fornøielse, men her er vist en ung Dame, som jeg først maa besørges.

Grum.

Nei, der er ingen Andre end mig, der har Tandpine.

Tandrup (til Rask).

Hvor er hun henne?

Rask.

Forduftet!

Tandrup (afsides).

Hvad skal det dog sige?

Malene.

Undskyld, jeg afbryder Hr. Tandlægen midt i Deres Tentamen; men De havde vel ikke Tid nu; jeg skal nemlig sige Dem, vi er fra Skjelskør . . .

Tandrup (med Interesse).

Aa, De er fra Skjelskør?

Grum.

De skal maaske have hele mit Levnetsløb at vide, fordi jeg skal have en Tand ud?

Mit Navn er Grum, jeg er født 1827, min Optragelse var temmelig tarvelig . . .

Tandrup.

Ah, saa har jeg den Fornøielse at kjende Dem, det vil sige af Omtale, jeg kjender nemlig Deres Datter. (afsides.) Det er min tilkommende Svigerfader!

Grum.

Saa? Ja, hun kjender en hel Del!

Malene.

Nei, kjender De virkelig min Eugenia? Det er da ikke en Feiltagelse?

Tandrup.

Nei, jeg har meget ofte været sammen med hende i den sidste Vinter, da hun gik paa Kursus her i Byen. Hun var saa smuk og saa elskværdig . . .

Malene.

Ja, saa har det nok været hende!

Tandrup.

Men fulgte da ikke Deres Datter herop med Dem?

Malene.

Nei, ser De, vi er kommen forat overraske hende; hun ved slet ikke, vi er her.

Tandrup (afsides).

Ja, det skal De dog ikke tage Gift paa;

Overraskelsen bliver vist lige stor for begge Parter.

Malene.

Jeg skal sige Dem, vi kom igaar med Middagstoget, og nu idag var det, min Mand vaagnede op med denne forfærdelige Tandpine; men alligevel skulde vi med Djævlens Vold og Magt ud paa Udstillingen imorges, for han troede, naar han bare saa sig om, gik det nok over; men saa er noget af det Første, vi faar Øie paa derude, et Maleri med en Munk, der har Tandpine, og hvad Grums Tænder ikke var gale i Forveien, det blev de saamænd nu. Saadanne Malerier burde ved Gud ogsaa forbydes.

Tandrup.

Men der er een Ting, jeg ikke kan forstaa . . . Ah, Fruen hedder maaske ogsaa Eugenia?

Malene.

Nei, jeg hedder Malene.

Grum.

Men saa for syv Satan, det er jo ikke min Kone, der har Tandpine; tror De, det kan hjælpe mig at høre paa den Sludder om Moder og Datter?

Tandrup.

Aa, jeg beder meget om Forladelse! Tør

jeg bede Dem tage Plads her i denne Stol.
(Grum sætter sig i Lænestolen og gaber op.) Er det den
Kindtand der tilvenstre?

Grum.

Ja-a, ja! Aa nei, lad være, er De der
med Fingren igjen!

Tandrup.

Den er dygtig hul; den bliver ikke let at
faa ud.

Grum.

Ikke? Er den saa farlig, hvad?

Tandrup.

Ja, vi kan jo nok tage den, det var ikke
godt andet. Er det meget slemt med Smer-
terne?

Grum.

Aa nei, det kan jeg ikke sige. Det var
da mærkværdigt, det var ligesom Tandpinen
gik over paa engang.

Tandrup.

Ja, det er rigtigst, den kommer ud al-
ligevel; men De har bedst af at blive be-
døvet.

Grum.

Bedrøvet? Hvad vil det sige?

Tandrup.

De indaander blot noget af dette Kvæl-

stofforilte, saa ved De slet ikke, hvad der bliver gjort ved Dem.

Grum.

Nei Tak skal De have; jeg er da ikke født i Fjollerup. De vil give mig Noget til at kvæles af, og saa vil De vel bagefter foretage Vivisektioner paa mig, ligesom Professor Panum eller Hartkopff, hvad det er, han hedder. Nei Tak, jeg læser dog mine Aviser!

Tandrup.

Nei, det er en ren Misforstaaelse . . .

Rask

(som under Samtalen har været beskjæftiget ved Bordet, vil nu gaa ind i Værelset tilvenstre og opdager da Eugenia).

Halloi, hvad Fanden er det? Spøger det?

Grum, Malene og Tandrup.

Hvad er der?

Rask (til Tandrup).

Aa. er Herren ikke saa god at kigge ind i det Værelse — det kunde vist more Dem!

Tandrup (ser ud tilvenstre).

Halloi! (afsides.) Hun gjorde Tegn til mig om at tie — hvad skal dog Alt dette betyde?

Grum.

Hvorfor skriger de Allesammen, naar De kigger derind? Hvad er der i det Værelse?

Rask.

Hm, der er . . . hm, der er Sozodont!

Grum.

Hvad Fanden er dette Sossedont for Noget?

Tandrup.

Hm, det er saadan . . . det er en Hemmelighed!

Rask.

Ja, det er til at holde ren Mund med!

Malene.

Men er det da saa mærkeligt, siden Folk tager saadan paa Veie, naar de ser det?

Tandrup.

Ja, det er meget mærkeligt . . . det er høist aparte . . . det er . . . (hurtigt). Hr. og Fru Grum, jeg elsker Deres Datter — saa, nu er det sagt!

Grum.

De er da ikke bleven bedøvet, min gode Mand; hvad stikker der Dem? Hvad Fanden har Eugenia og Sozodont at bestille med hinanden?

Malene.

Gud, Eugenia er da ikke ogsaa derinde?

Tandrup.

Nei . . . jo . . . ja . . . jeg kan endnu

ikke selv forklare det; men jeg beder Dem blot svare mig paa een Ting: maa jeg faa Deres Datter?

Grum.

Det er sørgeligt med det unge Menneske, men han er gal. Nei, gu' maa De ikke nei!

Tandrup.

Betænk Dem vel, før De siger det saa bestemt; De gjør to Mennesker ulykkelige. Og hvad min Forretning angaar . . .

Sang Nr. 3.

Mel.: Hos Beriderne, min Bedste.

1.

Stolt jeg min Forretning passer,
Jeg er Kunstner i mit Fag.
Af Patienter har jeg Masser,
Tænk Dem blot, forleden Dag
Har i denne Stue ha't jeg
Alle Bondevennerne.
:: Jeg tør dristig paastaa, at jeg
Har dem følt paa Tænderne! ::

2.

Berg han havde Blod paa Tanden,
Det han faar nok meget let,
Men jeg strax kurerde Manden
Her paa denne Taburet.
Tauber maatte ud s'gu punge
Med en Tremark, stakkels Mand!
:: Sagen er, at Tand for Tunge
Ikke godt han holde kan. ::

3.

Ja selv J. A. Hansens Kummer
 Her forsvandt, han blev tilfreds;
 Thi jeg fæsted paa hans Gummer
 Et fortræffeligt Gebis.
 Og den næste Dag opdaged
 Jeg i Berlings Tidende,
 ∴ At Minister Hall han klaged
 Over, han var bidende. ∴

4.

Jeg en Tand trak ud paa Winther,
 Den var meget, meget hul.
 At den blev til bare Splinter,
 Derpaa ei jeg lægger Skjul.
 Balthazar jeg expederte,
 Tanden fik jeg, men o Kval!
 ∴ Tænk Dem, det var den forkerte,
 For Adressen den var gal. ∴

5.

Thomas Nielsen maa nødvendig
 Takke mig og min Geschäft,
 Uden mig han var elendig.
 Nu han bruge kan sin Kjæft.
 Kun for een Tand gav jeg efter.
 Den jeg aldrig finde kan,
 ∴ Den gik over mine Kræfter,
 Det var Zahles Visdomstand. ∴

6.

Stolt jeg min Forretning passer,
 Jeg er Kunstner i mit Fag.
 Af Patienter har jeg Masser
 Ligesom forleden Dag.

Jeg en Regning har, som bløder
Til den hele Venstretrup,
∴ Der var mange fæle Rødder,
Men jeg trak dem alle op. ∴

Grum.

Ja, Tilbuddet kunde jo i og for sig være ganske godt, naar det bare ikke havde den Feil, at det kom en Postdag for sent.

Tandrup.

Hvad er Deres Mening? Deres Datter er da ikke allerede forlovet?

Grum.

Omtrent! Hun er lovet ud til en Søn af min gamle Skolekammerat Gummesen; det er en adstadig, skikkelig Mand, der sidder i en god Levevei, og jeg vil ikke nægte, at efter min Mening saa gaar en Delikatessehandler forud for en Tandlæge.

Rask.

Det er sandt, for var der ingen Delikatessehandlere, behøvedes der ingen Tandlæger.

Tandrup.

Men Du store Mufti, det er da ikke min Gjenbo?

Malene.

Nei, han boer her ligeoverfor.

T andrup.

Den Syltekrukke! Men Deres Datter kan ikke udstaa ham.

Grum.

Jo, De kan tro, hun holder netop meget af Syltekrukker.

Malene.

Gud, hvor det er deiligt! Jeg er Dem rigtignok meget taknemlig, Hr. Tandrup, fordi De ogsaa elsker Eugenia, for det er ligesom i alle de Stykker, jeg saa i Vinter, da Petersens Selskab var i Skjelskør. Jeg troede slet ikke, det gik saaledes til i Virkeligheden; det er en stor Lykke for en Moder at se sit Barn saaledes efterstræbt.

Grum.

Du er nok ikke ved dine fulde Fem, Malene? Jeg tror min Salighed, Du holder med Tandlægen!

Malene.

Ja naturligvis, naar Du holder med Delikatessehandleren; saadan gaar det jo altid til!

Grum.

Javel, men jeg tror ikke, Du faar din Tandlæge anbragt.

Malene.

Aa, jo det er en let Sag! Jeg faar ham

bare til at forklæde sig, ligesom ham i »Nat-
tens Søn«, for det er altid ham, der forklæder
sig, der bliver den Lykkelige.

Tandrup (afsides).

Jeg maa tale med Eugenia og se at faa
hende bort, inden det bliver for sent. (til Rask.)
Kan De ikke sige mig, hvordan jeg skal faa
de Gamle lidt udaf Stuen, saa at hun derinde
kan slippe bort imedens?

Rask.

De kan jo putte dem ind i Sovekammeret
saalænge.

Tandrup.

Jamen under hvad Paaskud?

Grum.

Malene, Du ved, jeg er en bestemt Mand;
naar jeg engang har sagt Nei, bliver det der-
ved, og om der saa var tusinde Grunde til at
foretrække Tandrup, bliver jeg ved at svare
. . . av for Fanden, aa sikke nogle Ryk!

Malene.

Aa, begynder det nu igjen? Jeg troede,
det var gaaet over . . . Herregud, den Tand,
den Tand!

Grum.

Ja Herregud, men den Tandrup, den Tan-
drup, han er s'gu meget værre. Vil De skaffe
mig af med den Tand, eller vil De ikke?

Tandrup.

Med Fornøielse! . . . Rask! (sagte.) Hvad skal vi gjøre?

Rask.

Tør jeg bede Herren og Fruen træde herind.

Grum.

Hvad skal vi der?

Rask.

Jo, jeg skal sige Dem, det er et Princip hos os, at vi ikke lader Patienten være tilstede under Operationen.

Grum.

Hvad behager? Lader De ikke Patienten være tilstede? Rabler det for Dem? Skal jeg ikke være tilstede, medens De trækker mine egne Tænder ud af Munden paa mig? Det er jo noget Vrøvl!

Rask.

Nei, det er amerikansk. det er en ganske ny Opfindelse.

Grum.

Nei, det er dog forfærdeligt — nu har jeg s'gu aldrig hørt Mage til, hvad Folk kan opfinde. Det ender nok med, at de opfinder, at naar det er mig, der har Tandpine, saa gjør det ondt paa min Kone. Mærker man da ikke Noget til det?

Rask.

Nei, det er netop det Gode ved det, man mærker Ingenting.

Grum.

Det var dog Satans . . . ja lad os saa gaa derind, Malene! Men tag Dem nu i Agt for, at De ikke tager Feil af min Kones og mine Tænder, og vil De saa ikke være saa venlig at kalde paa mig, naar De har trukket min Tand ud.

Tandrup.

Gudbevares, det skal jeg! (Grum, Malene og Rask ud tilhøre.)

Tandrup.

Den gik rask — nu kan hun da slippe ud. (aabner Døren for Eugenia.) Elskede Eugenia! Kom frit, kom frit!

FEMTF SCENE.

Tandrup. Eugenia (kommer).

Eugenia.

Kan jeg nærme mig uden Frygt? Hvor er min faderlige Tyran?

Tandrup.

Tys, ikke for høit! Han er derinde!

Eugenia.

O, saa lad mig med ilende Skridt flygte ud i det Fri! Kom, følg mig!

Tandrup.

Strax, min Putte; men maa jeg først spørge Dig, om Du har svigtet mig? Foretrækker Du denne Gummesen for mig?

Eugenia.

Hvorledes? Du tillader Dig at nære Tvivl om dette mit Hjertes Bestandighed? O, Tandrup, hvornaar vil Du lære at skatte en Kvindes sjæls rette Værd? Du Vantro, Kvindens Kjærlighed forandrer ikke Signalerne, den er bestandig som -- bestandig --

Tandrup.

Bestandig Borgerlige?

Eugenia.

Du forstaar mig ikke, Du kolde Hverdagsmenneske!

Tandrup.

Nei, ikke ganske, for sig mig, hvad vilde Du da egentlig heroppe?

Eugenia.

Jeg kom netop for hos Dig at finde et Tilflugtssted mod Gummesens og mine Forældres Efterstræbelser. Ja, havde jeg blot været Mand, da skulde jeg sagtens have

trodset om det saa var al Verdens Modgang,
men hvad er Kvinden?

Tandrup.

»Et Pust i Sivet, som synker ned; et Spil
af Kræfter« — nei, det er sandt, det er nok
ikke den Ramse; men det er nu lige meget,
naar jeg bare kan stole paa, at Du ikke vil
have Noget med Gummesen at bestille.

Eugenia.

Det kan Du, før tog jeg min Død eller
lod mig indskrive i Gisselfelds Livrentefond
for ugifte borgerlige Piger!

Tandrup.

O, Du Engel!

Sang Nr. 4.

Mel.: Erindrer Du, det var i Kongens Have.

1.

Erindrer Du, Eugenia, Du Søde,
Da først jeg mødte Dig paa Sommerlyst?

Eugenia.

Min Tandrup! O, det var et deiligt Møde,
Vi i et Lysthus sad saa taust og tyst,
Vi var saa elskovsfulde og saa glade.

Tandrup.

Jeg priste høit min Lykke og mit Held.

Eugenia.

Og Du trakterede med Chokolade.

Tandrup.

Aa Skidt med det, det var en Bagatel!

2.

Tandrup.

Og uden Omsvøb blev Akkorden sluttet.

Eugenia.

Jeg fik dit Hjerte —

Tandrup.

Ja, og Du fik mit!

Eugenia.

Med Butterdeigerne Du ikke pruttede.

Tandrup.

Du havde en mærkværdig Appetit;
Men da saa Dag for Natten monne vige,
Til Skvaldergade fulgte Dig din Ven.

Eugenia.

Der trykked til sin Favn Dig ømt din Pige.

Tandrup.

Og jeg, jeg trykkede minsæl igjen!

Eugenia.

Ja Tandrup, vi er to Sjæle med een Tante,
vi er to Hjerter med eet Slag!

Tandrup.

Javel er der Slag; men gaa nu, for nu
skal jeg til at føle din Fader paa Tænderne,

og mærker jeg, at han er mig for hul, saa bortfører jeg Dig.

Eugenia.

Saa flygte vi ud til Dyrehaven og lade os vie i det lille yndige Kapel.

Tandrup.

Ja eller i Marmorkirken, hvor Du vil; men stik nu af, min søde Pige!

Eugenia.

Farvel, min Sjæls Udvalgte! (ved Døren.) Min Gud, der er Nogen paa Trappen; hvis man saa mig her, mit Rygte —

Tandrup.

Skynd Dig ind i Værelset igjen, jeg skal nok expedere Vedkommende i en Fart! (Eugenia ud tilvenstre.) Det er ogsaa forbandet uheldigt, at der just skal komme saa mange Kunder idag.

SJETTE SCENE.

Tandrup. Gummesen.

Gummesen.

(kommer meget hurtigt).

Hr. Tandrup! Jeg kræver Dem til Regnskab; vær saa artig, der er mit Kort!

Tandrup (læser).

»Nicolai Gummesen anbefaler sin Delikatessehandel med alt til Faget Henhørende, prima Varer, billige Priser, prompte Behandling.«

Gummesen.

Prompte Behandling — De forstaar?

Tandrup.

Jo! (læser videre.) Skvaldergade 45!

Gummesen.

Jeg saa hende før staa ved Vinduet hos Dem, det taaler jeg ikke!

Tandrup.

Hvem — hvad — hvor — hvornaar — hvorledes?

Gummesen.

De forstaar godt min Mening; jeg saa før ovre fra min Butik, at Frøken Grum var her hos Dem; jeg har passet paa siden, hun er ikke gaaet fra Dem; hvor er hun?

Tandrup

(peger mod Baggrunden).

Der er Døren, Hr. Gummesen!

Gummesen.

Jamen ikke den Dør, der fører ind til hende. Hun er enten i det Kabinet eller i det, Spørgsmaalet er blot i hvilket.

Tandrup.

Ja, det er et Kabinetsspørgsmaal.

Gummesen.

Men jeg forlanger, De skal svare mig!

Tandrup.

Og med hvad Ret, om jeg maa være saa fri?

Gummesen.

Fordi jeg er forlovet med hende.

Tandrup.

Saa? Er De vis paa det?

Gummesen.

Ja, jeg har hendes Forældres Samtykke ...

Tandrup.

Men ikke Eugenias!

Gummesen.

Hvor tør De vove, at kalde hende ved Fornavn?

Tandrup.

Fordi jeg er forlovet med hende.

Gummesen.

Saa? Er De vis paa det?

Tandrup.

Ja, jeg har rigtignok ikke Faderens Samtykke, men jeg har baade Moderens og Eugenias, og det veier vel op derimod.

Gummesen.

Det er Løgn!

Tandrup.

Hvad behager? Hvor understaar din Delikatesseansjos sig til at komme herop og være uartig?

Sang Nr. 5.

Mel. af „Nytaarsnat 1869“.

1.

Gummesen.

Tag Dig ivare!

Tandrup.

Det har ei Fare,
Du bli'er vistnok her den Smaa.

Gummesen.

Saa?!

Tandrup.

Saadan en Hanrod!

Gummesen.

Vogt Dig, din Tandrod,
Fa'erens Løfte, det er mit.

Tandrup.

Skidt!

Hun, den væne Lillie,
Spotter Fa'erens Villie,
Vil ei i Familie
Med Bolscher og Vanille.

Gummesen.

Faar jeg ei hende, kreperer jeg.

Tandrup.

Det slet ikke generer mig.

Gummesen.

Men jeg skal delikatere Dig!

Tandrup.

Og jeg skal til Gjengjæld plumbere Dig.

2.

Gummesen.

Tænder udtrække,

Kjæbeben brække,

Sikke noget Svineri!

Tandrup.

Ti!

Sylte Sardinier,

Pille Rosiner,

Sikken nysselig Geschäft!

Gummesen.

Kjæft!

Mit Hjertes Abbedisse,

Hun vil ei tilvisse

La'e til Dig sig splidse,

Saadan en Gebisse!

Tandrup.

Ja, jeg skal gi'e Dig paa dit Bisselæ'er!

Gummesen.

Og jeg skal gi'e Dig af disse her!

(slaar i Hænderne.)

Tandrup.

Med Rolighed kommer Du li'esaa nær!

Gummesen.

Ja, nu skal vi strax plukke Kissebær!

(De fare løs paa hinanden.)

SYVENDE SCENE.

De Forrige. Grum og Malene
(komme ind).

Grum.

Halloi, hvad er dette? — Hjælp! (skiller dem
ad.) Den staar nok paa Slag? Det er en rar
Maade, De har at gjøre Folk tandløse paa, De
bruger nok helst Næverne?

Gummesen.

Aa, Gudskelov, De er her! Der falder
en Sten fra mit Hjerte, saa har han ikke
været alene med hende.

Grum.

Hør, min gode Gummesen, er De bleven
gal?

Malene.

Maa jeg spørge Dem, om De vil insinuere,
at der er et Forhold mellem mig og Hr. Tan-
drup?

Gummesen.

Nei, jeg mener Deres Datter.

Grum og Malene.

Eugenia?

Gummesen.

Ja! Jeg staar før ovre i Butikken og er
lige i Færd med at pakke en Kasse Sozodont
ud — ja, det ved De maaske ikke, hvad er?

Grum.

Jo, det er en Hemmelighed!

Gummesen.

Wass behass? Er det en Hemmelighed?

Malene.

Ja, Noget til at holde ren Mund med.

Grum.

Videre! Hvad Fanden kommer den Sozodont min Datter ved?

Gummesen.

Jo, saa falder mit Øie herover, og saa ser jeg Deres Datter staa herovre, og De kan jo nok tænke Dem min Forfærdelse, for jeg vidste jo ikke af, at De var med.

Grum.

Er De saa færdig med Deres Sludder? Eugenia har slet ikke været her.

Tandrup.

Ja, det har jeg sagt ham, men han vil ikke tro mig.

Malene.

Gud, De har vist taget Feil af mig, Hr. Gummesen!

Grum.

Nei hør, Mutter, vel er det noget taaget idag, men . . .

Gummesen.

De ved altsaa ikke, at Deres Datter er her? Ja, jeg tænkte nok . . .

Grum.

Men Herregud, Menneske, nu har vi snart været her en Time, og i den Tid har hun s'gu ikke været her.

Gummesen.

Nei, maaske ikke her; men saa har han puttet hende ind et andet Sted.

Malene (til Tandrup).

Men i Himlens Navn, hvad har De gjort ved hende?

Tandrup.

Maa jeg forklare Dem det hele Sammenhæng . . .

Grum.

Ingen Forklaringer! Hvor er hun?

Gummesen.

Er hun ikke derinde?

Grum.

Nei, der kommer vi jo lige fra.

Gummesen.

Saa er hun derinde!

(vil ud tilvenstre, men stanses af)

Tandrup.

Der kommer De ikke ind!

Grum.

Hun er altsaa der?

Tandrup.

De har ingen Ret til at trænge ind i mine Værelser.

Grum.

Skidt med det! Mener De, De har Lov til at stjæle Børn fra deres Forældre? Paa ham, Gummesen!

(Tandrup og Gummesen brydes, Gummesen vælter en Flaske ned fra Bordet; alle Personerne blive som lamslaaede.)

Malene.

Min Gud, hvad er det for en besynderlig Lugt?

Grum.

Ja, føi for Fanden!

Gummesen (paa Gulvet).

Jeg dør . . . Det var Gift!

Tandrup.

Luft, Luft, det var Kloroformflasken!

Alle Fire.

Aa! (synke bevidstløse om.)

Sang Nr. 6.

Mel. af „Orpheus i Underverdenen“.

Sikke væm'lige Kramper,

Væk er det hele Slæng!

Dø af saadanne Damper,

Den Død er hamper

Eller ogsaa pivain,

Pivain!

(Scenen staar et Øieblik tom.)

OTTENDE SCENE.

De Forrige. Rask (kommer).

Rask (i Døren).

Det var Fandens, hvor her blev stille paa engang. Puh, jeg kan ikke sige, her er en videre behagelig Odeur; det er nok bedst at lade Døren staa aaben. Men hvor er hele Befolkningen bleven af? (snubler over En.) Hvad Pokker er det? ... Hallo, det er sg'u min Herre! Sover De, eller hvad bestiller De der paa Gulvet? Han rører ikke et Lem; han er død, Død og Pine, det er Familien Grum, der har taget Livet af ham og saa har smurt Haser — nei, det er nu Løgn, for der ligger hele Familien og en fremmed Herre. Men, Du store geografiske Theselskab, hvorfor ligger alle de Mennesker saadan? De er da ikke ifærd med at lave et Begravelsesselskab paa Aktier? (tager Flasken op.) »Kloroform!« Der er Noget at tjene, Ferdinand! Sikken en Artikel i »Nyt Aftenblad«: »Mord og Selvmord. Igaar Formiddags passerede her i Staden en frygtelig Ulykke; en ung Tandlæge har taget sig selv og sine Svigerforældre samt en fremmed Mandsperson, efter hvad man formoder, hans Rival, af Dage ved Kloroform. Ulykken opdagedes af en ung Medhjælper hos Tandlægen, som

kort efter kom tilstede og som strax anvendte alle Oplivningsforsøg, (tager en Flaske og bestænker Tandrup.) men hans Anstrængelser vare desværre forgjæves« — nei, hvad Fanden, han begynder jo at røre sig; saa forandrer vi Slutningen! — »endelig lykkedes det ham efter uhørte Anstrængelser at redde de fire Menneskeliv ved Hjælp af en Bestænkning med det ny opfundne amerikanske Tandrensningsmiddel, Sozodont, som faaes til 2 Rdlr. Flasken hos Tandlæge Tandrup. Prøveflasker gratis. NB. Man vogte sig for Forfalskninger.«

Tandrup (vaagner op).

Hvad er det? Hvor er jeg?

Rask.

I Skvaldergade fyrrer! Det var nok en slem Stoss?

Tandrup.

Hvor er de Andre? Lever de endnu?

Rask.

Ja, saadan rigtig livlige er de just ikke.

Tandrup (rejser sig).

Kom, hjælp mig, vi maa redde dem! Kald paa Frøkenen derinde, men giv mig først noget Vand. (ved Grum.)

Rask.

Her er Sozodont, det gjør samme Virkning!

(i Døren tilvenstre.) Halloi, Frøken Grum, De maa komme herud og hjælpe Deres Mama!

NIENDE SCENE.

De Forrige. Eugenia (kommer).

Eugenia.

Min Gud, hvad er her paa Færde? De raaber om Hjælp!

Rask.

De kan godt komme nærmere, lille Frøken; De skal ikke være bange for Deres Forældre, de bider Dem saamænd ikke mere, for de er væk.

Tandrup.

Er De fra Forstanden? Vil De kyse Livet af min Forlovede?

Eugenia.

Men Du himmelske Retfærdighed, hvad er dette? Min Fader bleg udstrakt paa Gulvet, han er da ikke død?

Tandrup.

Nei, han har blot faaet Kloroform.

Eugenia.

Og min Moder? Hvor er min Moder?

Rask (der bestænker Malene).

Her, hun delte Skjæbne med sin Mand; nu sidder hun her for en Kloroforms Skyld.

Eugenia.

Hvad ser jeg, Forræder! Du har dræbt dem. Vee mig, jeg staar ene i Verden, berøvet begge mine Forældre — o, Du har handlet grusomt mod en svag Kvinde; dette kan jeg ikke bære — o, jeg besvimer!

Tandrup (griber hende i sine Arme).

Aa nei, aa nei, lad være! Vi har nok at gjøre med de Andre.

Eugenia.

Bort fra mig, Troppmann, jeg kjender Dig ikke mere!

Tandrup.

Men saa hør dog først, hvordan det er gaaet til . . .

Eugenia.

Elskte Fader og Moder, kunne I tilgive mig, at jeg ikke lød Eders Raad og ægtede Gummesen.

Tandrup.

Det er jo netop Gummesen, der var Skyld i Ulykken; det var ham, der væltede Flasken med Kloroform. (til Rask.) Begynder hun ikke endnu at røre sig?

Rask.

Nei, det er, ligesom man slaar Vand paa en Gaas.

Eugenia (knæler for Malene).

O, Moder! Se dit vildfarende Barn knæler

her for Dig, lad din egen lille Eugénias Taarer ikke rinde forgjæves; kan mine Bønner ikke kalde Dig til Live igjen?

Rask.

Jeg tror det ikke; nu har hun snart faaet en halv Flaske Sozodont i Hovedet, og naar det ikke kan vække hende, saa ved jeg s'gu ikke

Grum (vaagner op).

Halloi, Mutter, hvad er Klokken? Mutter!

Malene (vaagner op).

Ja, ja, nu kommer jeg strax!

Rask.

Det hjalp s'gu; den Reveille kjendte hun.

Grum og Malene.

Hvad er det? Hvor er vi?

Eugénia.

Hos Eders Datter!

Grum.

Er Du der, din Pokkers Tøs? Det er rigtig net, saadan at skjule sig hos ugifte Mandspersoner.

Eugénia.

Vær ikke for streng, Papa! Tandrup er ikke nogen ugift Mandsperson, han er min Forlovede; vi beder blot om dit Samtykke. Kom i mine Arme, Tandrup, jeg gjorde Dig Uret!

Tandrup (omfavner hende).

Søde Eugenia!

Grum.

Nei stop lidt! Gummesen er her, ham kan Du tage i dine Arme ligesaa meget, Du vil.

Eugenia.

Nei, Gummesen er død . . .

Grum og Malene.

Er han død?!

Eugenia.

Ja, det var kun Tandrups store Anstrængelser, der frelste Eders Liv.

Rask

(der har behandlet Gummesen).

Nei, det var da egenlig mig. Jeg venter ogsaa at blive Ridder af Midjidiordenen, for nu vaagner Gummesen nok med.

Tandrup (sagte).

Aa, dit Fæ, nu havde vi jo vundet vort Spil!

Rask.

Jeg har gjort ham uskadelig.

Tandrup.

Hvordan det?

Rask (rækker Tandrup et Gebis).

Vær saa artig!

Grum.

Kommer Gummesen sig, saa er og bliver han din Mand, Eugenia.

Gummesen

(vaagner op, kan ikke tale).

Uh — ah — aa — mine Tænder!

Grum.

Hvad Pokker ska'er der ham?

Malene.

Hvordan er det, De taler?

(paa engang.)

Gummesen.

Mine Tænder — mine Tænder!

Malene.

Gud, han er bleven døvtum!

Grum.

Kan De ikke sige rentud, hvad der feiler Dem?

Tandrup.

Nei, det er netop det, han ikke kan.

Grum.

Hvorfor?

Tandrup.

Fordi han mangler dette! (viser dem Gebisset.)

Grum.

Føi for Fanden! De vover at frie til min Datter, og saa har De ikke en Tand i Deres elendige Mund.

Malene.

Aa, ved Du hvad, Grum; fordi et Menneske kun har forlorne Tænder, kan han godt tage en Kone, han skal da ikke spise hende.

Grum.

Passiar! Gummesen er forloren — Vær saa artig, Tandrup, hun er Deres!

Tandrup.

Vær saa artig, Gummesen, det er Deres!
(giver ham Gebisset.)

Grum (til Tandrup).

Jeg er Dem meget taknemlig for den Opdagelse — Hvorfra vidste De, det var Gebis?

Rask.

Ja, det var egenlig mig, der kjendte dem igjen; for jeg var engang hos Tandlæge Kjær i Aarhus, og han . . .

Gummesen.

Ja, den Skurk; det var ham, der gav mig Kloroform og trak alle mine deilige Tænder ud.

Malene.

Trøst Dem, Hr. Gummesen, jeg har ogsaa Gebis og er dog gift.

Gummesen.

Ak nei, der er Ingenting, der kan trøste mig!

Rask.

Jo med Forlov! Her har De en Flaske

Sozodont, den virker ligesaa godt som Hauschids Haarbalsom; naar De gnider Deres Gummer med den, saa voxer de deiligste Tænder ud igjen.

Gummesen.

Nei Tak, jeg handler selv med det!

Grum.

Slutningstableau!

Eugenia.

Min Tandrup!

Tandrup.

Min Eugenia!

Grum.

Mine Børn! Vorder lykkelige og kloroformerer Verden!

Slutningssang.

Mel.: „Joachim uti Babylon“.

1.

Grum.

Især for Døde er det mageløs sundt
Dette amerikanske

Alle.

Sozosoosozosoosozosoosozodont!

Malene.

Anbefale jeg skal i Skjelskør
Baade til Koner, Piger og Møer

Alle.

Sozo — — — — — dont.

2.

T andrup.

Af Elskov løber det i Ho'edet rundt.

Eugenia.

Aldrig i Livet vi glemme

Alle.

Sozo — — — — — dont.

Gummesen.

At jeg min Kjæreste her blev kvit,
Takke jeg kan det forbandede Skidt

Alle.

Sozo — — — — — dont.

3.

R ask.

Nu jeg til Publikummet gjør Front!
Hvis De har moret Dem over

Alle.

Sozo — — — — — dont.

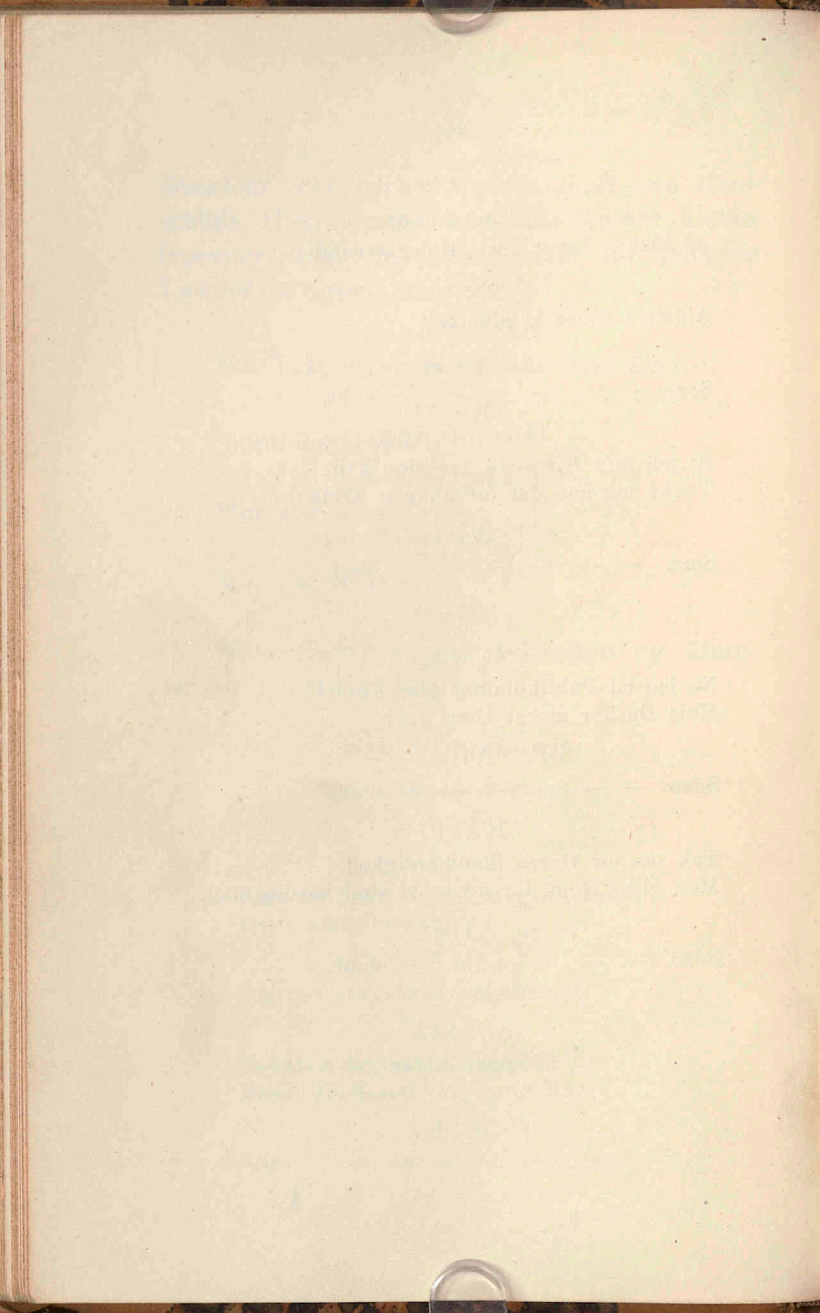
R ask.

Tak saa for Deres Elskværdighed,
Men glæd Dem, for nu er vi s'gu færdig med

Alle.

Sozo — — — — — dont.

(Tæppet falder.)

„Naar man har Fanden til Morbroder“.

Farce à la Française i 1 Akt.

Opført første Gang ved en Studenterkomedie den 2den Mai 1874,
optaget paa Folketheatrets Repertoire den 24de Januar 1877.

PERSONERNE.

Vinkel, Generalkrigskommissær.

Peter, hans Neveu.

Enkefru Ibsen.

Amalie, hendes Datter.

Anna, hendes Broderdatter.

Adolf Rask. Fuldmægtig.

Ferdinand Funck, Fotograf.

Nr. 457, Politibetjent.

En Tjener.

En Pige.

Handlingen foregaar i Kjøbenhavn med Forstæder.

Et Forværelse hos Generalkrigskommissær Vinkel. Der i Baggrunden og paa høire Side. En Knagerække, et Skab, ellers kun Stole.

FØRSTE SCENE.

(Naar Tæppet gaar op, staar Scenen tom, og der høres en voldsom Ringning, Tjeneren kommer fra høire Side.)

Tjeneren.

Det var dog en voldsom Ringning; Gud ved, hvad der er paa Færde? (løber ud af Baggrunden og kommer strax tilbage, fulgt af)

Peter Vinkel, Fotograf Funck og

Nr. 457.

Peter.

Vær saa artig, mine Herrer, at træde nærmere! Bryd Dem ikke om at tørre Fødderne af; min Onkel ser ikke saa nøie paa lidt Snavs paa Gulvet. (til Tjeneren.) Naa, lille Ven! Vilde det saa ikke være det mest

Praktiske, om vi gik ind og meldte Onkel, at hans kjære Neveu ønsker at præsentere ham for to af sine intimeste Venner.

Tjeneren.

Undskyld, men Herren er i Færd med at gjøre Toilette.

Peter.

Saa sig ham, at han ikke behøver at pynte sig for meget for vor Skyld, vi er ligefremme Folk; vi tager ham, som han er. (til Fotografen og Nr. 457.) De forlanger vel ikke, at Onkel skal tage alle sine Ordner paa?

Fotografen.

Ordner? Næ, jeg forlanger slet ikke noget af den Slags, jeg . . .

Nr. 457 (til Peter).

Tør jeg være saa høflig at anmode Dem om at rubbe Dem lidt!

Peter (til Tjeneren).

Hører De Autoriteternes manende Røst, forsvind i de indre Gemakker! Stop, sig mig først, hvor har Onkel sine Cigarer staaende?

Tjeneren.

Det ved jeg virkelig ikke . . .

Peter.

Unge Mand! Ær Sandheden og afsky Løgnen! Bild mig nu bare ikke ind, at De

sætter Onkels Cigarleverandør i den ubehagelige Nødvendighed at maatte sende Dem særskilt Regning hvert Nytaar.

Tjeneren.

Jamen jeg forsikkrer . . .

Peter.

Naa, hvor er de saa, lille Ven?

Tjeneren.

Jeg tror nok, at Generalen har sine Cigarer staaende i Skabet, men jeg kan ikke sige det for bestemt. (gaar.)

Peter.

Ja, saa skal vi nok selv hjælpe os. (op til Skabet.)

Fotografen (til Nr. 457).

Hørte De, Tjeneren sagde Generalen, det er en Neveu af en General . . .

Nr. 457.

Ja, kan han ikke være en Tyveknægt for det?

Peter

(med en Kasse Cigarer).

Vær saa artig, mine Herrer, maa jeg byde Dem en Cigar? Den er kun til tolv Skilling, men den er meget ordenlig til den Pris.

Fotografen.

Jeg takker ærbødigt; jeg ved virkelig ikke, om det kan gaa an. (tager en.)

Peter.

Hr. 457! Vær saa artig!

Nr. 457.

Ryger ikke!

Peter.

Det er sandt, Uniformen maa respekteres, Gud bevares! Desværre tror jeg ikke, Onkel skraar. Naa, her er Svovlstikker, og her er Stole! Lad os nu gjøre os Livet behageligt og være lidt gemytlige!

Fotografen.

Ja, høistærede Herre, jeg vil gjerne være gemytlig; men jeg synes, at naar jeg blot forlanger, at De skal erstatte mig mit Tab og give mig tilbage, hvad De har taget fra mig, saa synes jeg ikke, det er ubilligt, vel?

Nr. 457.

Nei, det er endogsaa overordenlig behageligt af Dem, for det er jo rene Kjælingestreger!

Peter.

Fremfor Alt, mine herrer! Lad os ikke forlade den urbane Tone, der er et Særkjende for den civiliserede Del af det menneskelige Samfund.

Nr. 457.

Jeg vil bare lade Dem vide, at dersom

De tror, De kan snakke Dem fra det, saa tager De forbandet Feil af Kristian Stokkerup.

Peter.

Kjære Hr. Kristian Stokkerup! De skal se, det kommer nok i Orden. Dengang jeg foreslog Dem at føre Forhandlingerne paa dette Sted istedetfor paa Politistationen, vidste jeg nok, hvad jeg gjorde. Onkel har et mageløst Talent til hvad man kalder at klare de Ærter.

Nr. 457.

Ja, lad os først se det! Deres Onkel har min Agtelse, hvis han ogsaa kan klare dette Indbrudstyveri!

Peter.

Bedste Ven, hvorfor bruge saadanne vulgære Udtryk? Mine Nerver afficerer saa let deraf.

Fotografen.

Ja, jeg ved virkelig heller ikke — oprigtig talt — hvad De ellers vil kalde det for, naar det ikke er Tyveri.

Peter.

Trækker Cigaren?

Fotografen.

Jo, mange Tak, ganske udmærket!

Peter.

Ja, for tag Dem ellers en frisk! — Naa, hvad var det saa, vi kom fra? Aa jo, det var denne lille sproglige Strid. — Skulde der virkelig ikke være en mildere Betegnelse? Nei, jeg tror paa Ære heller ikke. Ja, er det ikke det, jeg altid har sagt: det danske Sprog er altfor fattigt paa Udtryk.

Nr. 457.

Ved De nu hvad, min gode Mand, nu kommer jeg vist til at finde paa et Udtryk.

Fotografen.

Ja, jeg synes virkelig ogsaa, det er ligesom De . . .

Nr. 457.

Lad De bare mig om det!

Fotografen.

Jamen det forekommer mig virkelig, at det er, ligesom han vil gjøre Nar af os.

Sang Nr. 1.

Mel.: „Caspar var en pudsig Fyr“ (Dupuy).

Peter.

1.

Jeg er af en fin Extrakt,
Min Familie langt fra er spinkel,
Selv Pythagoras har sagt
Noget om en Vinkel.

Vi har et Stamtræ med Grene som Master,
 Hvorpaa der findes adskillige Knaster,
 Jo, det er virk'lig en nydelig Trup,
 ∴ Her De ser den yngste Knup! ∴

2.

Tænk Dem blot, min Stammefa'er
 Han beklædte paa Ære en Throne
 Med Fløi'l, for han var Sadelma'er,
 Ane hed hans Kone.
 Og efter hende man havde den Vane
 At kalde Døttrene alle for Ane;
 Følgelig i min Familie man
 ∴ Sexten Aner regne kan. ∴

3.

Store Navne har vor Slægt
 At opvise, hvis det kan Dem more.
 Jeg er opkaldt — tænk, hvor frækt! —
 Efter Peter den Store,
 Ham De nok ved, som i Holland var Tømmersvend,
 Muligvis derfor jeg altid faar Tømmermænd,
 Blot jeg om Aftenen nyder lidt Vin —
 ∴ Jo, Familien er fin! ∴

ANDEN SCENE.

De Forrige. Vinkel (fra høire).

Vinkel.

Godmorgen, mine Herrer! Undskyld, at
 jeg — hvad ser jeg? En Politibetjent? Min
 Gud, hvad er her dog paa Færde?

Nr. 457.

Det skal jeg saamænd fortælle Dem med to Ord. Denne Herre er en —

Peter.

Maa jeg udbede mig Ordet et Øieblik, saa skal det Hele strax være klaret. Ser Du, kjære Onkel, Du ved jo nok, at jeg har den Vane at staa meget tidligt op om Morgenen, fordi min Læge har tilraadet mig at gaa Morgentur —

Vinkel.

Morgentur? Ja . . . Gudbevares! Det er en meget exemplarisk ung Mand!

Nr. 457.

Hm!

Vinkel.

Jo, jeg forsikkrer Dem, min Herre! Meget exemplarisk ung Mand, Søn af min afdøde Broder, Kammerraad Vinkel til Nøisomhed, Moderen en født Ahnefeldt, meget hæderlig Familie!

Fotografen.

Ja Gudbevares, jeg tvivler aldeles ikke om —

Vinkel.

Vort Slægtregister gaar langt tilbage; vi nedstammer fra Adam —

Fotografen.

Ja undskyld, jeg har saa lidt Tid, og De begynder saa langt tilbage i Tiden.

Vinkel.

Vi nedstammer fra Adam Vinkel, som døde 1597 —

Peter.

Der kan De selv høre! — Videre! Som jeg nu spaserer ned ad Gaden, falder mit Øie tilfældigt paa en Samling Fotografier, der findes udhængte i et Skab, som senere har vist sig at tilhøre denne Herre.

Vinkel (bukker).

Det er mig en sand Fornøielse!

Fotografen (bukker).

Mange Tak, iligemaade! Men jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at Ruden var af Speilglas.

Vinkel.

Af Speilglas? Nei virkelig?

Peter.

Videre! Jeg stiller mig op foran ovenomtalte Skab og underkaster Indholdet et nøiere Eftersyn. Men hvad beskriver min Forbauselse? Jeg tilstaar, jeg har set mange Fotografier i mit Liv — Du ved, jeg har altid sværmet for Fotografier?

Vinkel.

Ja, det har Du Ret i, for alle dem, jeg købte, har Du . . .

Peter.

Gjemt for Dig, javel! Men Du skulde have set denne Samling! Hvilken Skarphed, hvilket Lys, hvilke Konturer, hvilken Tone, hvilken — Alt uden Retouche!

Fotografen.

Ja, Deres Ros er overordenlig smigrende for mig, men det kan dog ikke erstatte mig . . .

Peter.

Videre! Jo mere jeg betragter dem, jo større Fuldkommenheder opdager jeg. »Endelig,« raaber jeg, »har jeg fundet den Kunstner, der er værdig til at tage de femhundrede Fotografier af min elskede Onkel«.

Vinkel.

Hvilke femhundrede Fotografier?

Peter.

Dem, Du vil overraske vor Familie i Tydskland med.

Vinkel.

Naa, dem!

Fotografen.

Sagde De femhundrede? Ja, det giver jo rigtigt nok en lille Differents i Forskjellen.

Peter.

Videre! Min Beundring stiger efterhaanden til Begeistring, min Begeistring stiger til Paroxysme, jeg svinger min Stok i Luften, og tænk Dig, Onkel, saa er jeg saa uheldig at ramme lige midt i Speilglasruden af merberørte Skab; den smaddres i tusinde Stykker —

Vinkel.

Ah, hvilken Skandale, og det lige midt paa Gaden.

Peter.

Nei, det var paa Fortouget! Jeg giver mig imidlertid strax til at undersøge, om de herlige Billedværker har taget Skade, da jeg pludselig gribes af en her tilstedeværende, ved Politiet ansat Embedsmand, som paastaar, at jeg har slaaet Ruden i Stykker ene og alene forat kunne tilegne mig et af Kunstværkerne. Ja, Onkel, saavidt er det kommet med Retfærdigheden i Danmark, at man beskylder din egen kjødelige Brodersøn forat være en Tyveknægt.

Vinkel.

Tyveknægt? Ak, jeg ulyksalige Onkel! Men, mine Herrer, hvorledes er det muligt —

Nr. 457.

Maa jeg tillade mig at oplyse, hvis den Herre ikke har videre . . .

Peter.

Videre! Vi følges derpaa op til den anden her tilstedeværende Herre, Billedernes Eiermand, som siger, at han savner et Fotografi af en ung Dame, hvis Navn og Bopæl han dog ikke ser sig istand til at opgive.

Fotografen.

Jamen, det har jeg aldrig sagt, for . . .

Peter (stærkt).

Videre!! Begge disse Herrer ville med Vold og Magt bringe mig paa Stationen . . .

Vinkel.

Paa Stationen . . . min Neveu paa en Politistation . . .

Peter.

Og derfra vil de have mig op i den offentlige Politiret.

Vinkel.

Den offentlige Politiret? En Ætling af Familien Vinkel i den offentlige Politiret?

Peter.

Ja tænk Dig, Onkel, vort store Familienavn kommer med Smaat i Bladene!

Vinkel.

Aldrig! Hør, mine Herrer, mine ærede Herrer, jeg forsikkrer Dem, det maa bero paa en Misforstaaelse. De kjender ikke min

Neveu. Det er det ordenligste, ædrueligste, sparsommeligste, beskednesteste unge Menneske, der kan tænkes. De skulde bare kjende hans Principer!

Nr. 457.

Kan gjerne være, men det Princip, at han ikke vil paa Stationen, det kommer han til at forandre.

Vinkel.

Det kan ikke være Deres Alvor, høist-ærede Hr. Inspektør? Naar De ikke vil hjælpe os, hvad skal vi saa . . . hvem skal saa hjælpe os? Det kommer naturligvis ikke an paa . . .

Fotografen.

Det falder mig for Resten pludselig ind, at det . . . at jeg . . . at det ikke er saa aldeles afgjort, om det omhandlede Portræt var i Kassen.

Nr. 457.

Hvad for Noget? Begynder nu De . . .

Fotografen.

Ja, det vil sige, jeg er virkelig tilbøielig til at antage, at jeg har gjort den unge Mand Uret.

Nr. 457.

Hør, min gode Mand! Det vilde være

rart, om De vilde være saa forekommende at sige, om De savner et Fotografi eller ikke. Ja eller Nei!

Fotografen.

Nei, naar De siger det saa bestemt, saa tør jeg virkelig ikke —

Nr. 457.

Ja eller Nei!

Fotografen.

Nei — næ — ja — for —

Nr. 457.

De er nok ikke rigtig vel? Har han heller ikke slaaet Ruden itu?

Peter.

Det er naturligvis en Selvfølge, at den betaler jeg . . . eller rettere sagt, min Onkel.

Vinkel.

Naturligvis!

Fotografen.

Ja Gudbevares, saa er jeg fuldkommen tilfreds.

Nr. 457.

Men hvad Fanden, saa bliver den hele Geschichte jo ikke til Andet end Vrøvl, og det skal man staa og spille sin Tid med. Nei, nu skal De have Tak for mig! Farvel! (ud af Baggrunden.)

TREDIE SCENE.

Vinkel. Peter. Fotografen.

Peter.

Det er dog herligt engang imellem at se Uskyldigheden seire og Lasten lide sin velfortjente Straf. Det ses nutildags næsten kun i Folkekomedierne.

Vinkel.

Ah, jeg føler, ligesom en Sten faldt fra mit Hjerte, da denne exekutive Herre gik.

Fotografen.

Jeg beder Hr. Generalen mange Gange undskylde og tillader at anbefale mig med Hensyn til Fotografierne.

Vinkel.

Hvilke Fotografier? Er der flere?

Fotografen.

Nei, jeg mener Fotografierne af Generalen.

Peter.

Naa ja, han mener de halvtreds af Onkel.

Fotografen.

Halvtreds? Jeg beder om Forladelse, men De sagde før femhundrede.

Peter.

Saa? Ja, saa er jeg kommen til at sige et Nul for meget. Tror Du vel, Du har Brug for flere end halvtreds, Onkel?

Vinkel.

Aa nei, jeg tror nok, jeg kan hjælpe mig med halvtreds for det Første.

Fotografen.

Jamen, min Herre, det var jo derfor . . .

Peter.

Naa, det er jo ikke værd at klatte med det, lad os sige hundrede.

Vinkel.

Kjære Peter, tror Du . . .

Peter.

Husk paa vor store Familie!

Vinkel.

Hm ja, Du har Ret! (til Fotografen.) Vi er nemlig en meget stor og meget agtværdig Familie.

Fotografen.

Ja, ja, da, saa hundrede Fotografier af Generalen — i Uniform.

Vinkel.

Jeg har ingen Uniform, min gode Mand!

Fotografen.

Aa, det var Skade! Tillader De, jeg afleverer Dem mit Kort.

Vinkel.

Tusind Tak! Jeg haaber, De nu er ganske

overbevist om min Neveus Uskyldighed. Det er en overordenlig sat og fornuftig ung Mand.

Fotografen.

Gudbevares! Godmorgen, mine herrer!

Vinkel (følger ham tildørs).

Jeg forsikkrer Dem, det er et ganske sjældent ungt Menneske, et Mønster, et Pragtexemplar, et — (Fotografen gaar, Vinkel vender sig om i Døren.) Bæst!

FJERDE SCENE.

Vinkel og Peter.

Vinkel (gaar ned til Peter).

Vil Du tage Livet af mig med dine Slyngelstreger? Naar faar det en Ende?

Peter.

Kjære Onkel! Naar Du vidste, hvor jeg er rørt over din Kjærlighed! Jeg haaber da, Du giver mig et af de hundrede Fotografier?

Vinkel.

Jeg giver Dig Fanden, gjør jeg! Du kan vel nøies med dine Tyvekoster.

Peter.

Lad ikke din Vrede gjøre Dig uretfærdig. Hvad skulde jeg gjøre? Fotografiet var ikke

at faa tilkjøbs, og om Natten tager han Skabet ind; jeg maatte have Billedet og Du ved nok, hvad der saa smukt staar over Raadhuset: »Nød bryder alle Love«.

Vinkel.

Ja, Snak har vi nok af; men hvis Du nu var bleven tiltalt for Tyveri, hvad saa?

Peter.

Jeg stolede paa Dig, kjære Onkel, og din bekjendte Kjærlighed for min Person.

Vinkel.

Bild Dig bare ikke det ind! Jeg bryder mig Pokker om din Person! Det er naturligvis for min egen Skyld, det vil sige for vort hæderlige, uplettede Familienavns Skyld, at jeg søger at bøde paa dine Skandaler. Alle Vinklerne vilde vende sig i vort Gravkapel, dersom de vidste, hvorledes Du opfører Dig.

Peter.

Du krænker Kapellet, Onkel, paa den Maade.

Vinkel.

Stille, Vanartede! Hvorfor tror Du, jeg betaler dine Regninger for Dig, hvorfor tror Du, jeg forsyner Dig saa rigeligt med Lompenge, hvorfor tror Du, jeg som en Fader vaager over dit Rygte og fortæller alle Men-

nesker, at Du er en respektabel ung Mand, uagtet Du efter min Formening er den mest kjøbenhavnske Flab, der findes paa Guds grønne Jord, hvorfor spørger jeg — hvorfor?

Peter.

Ja, hvorfor — hvorfor?

Vinkel.

Fordi hidtil har alle Vinklerne udmærket sig som hæderlige Medlemmer af Samfundet! Peter, Peter, hvorledes er det muligt, at Du kan være, som Du er?

Peter.

Formodenlig har alle de andre været rette Vinkler, medens jeg kun er en skjæv Vinkel.

Vinkel.

Det var Ret! Man skal ovenikjøbet taale, at Du laver Brandere paa vort Navn! Nei, dette kan ikke blive ved saaledes; der maa gjøres Noget, der maa gjøres noget Energisk! — Hør, kjære Peter, ikke skulde Du have Lyst til at reise til Amerika? Jeg skal med Fornøielse betale Overreisen for Dig.

Peter.

Tusind Tak for Tilbuddet, men Du ved nok, jeg ikke er søstærk!

Sang Nr. 2.

Tydsk Melodi.

Peter.

1.

Den Tur ei falder i min Smag,
 For Søen mig generer,
 Skjøndt „Linien“ her hver Formiddag
 Med Glæde jeg passerer.
 Og tænk, om jeg drog bort min Vei,
 Hvor I saa blev forstemte!
 Hvor vilde „Hesten“ savne mig
 Og Christian den Femte!
 Hopsa! Tralala!
 Blæse med Amerika!
 Nei, Peter ei vil vise sig
 Som „Peter in der Fremde“.

2.

Nei, ei Amerika skal se
 Mig gi'e den dumme Peter.
 At grave Guld, nei maa jeg be'e
 Om rigtige Moneter!
 Og Maden den er ikke rar,
 Det har jeg hørt af Somme,
 For i Amerika de har
 En Olie velbekomme!
 Hopsa! Tralala!
 Du er mit Amerika!
 Jeg er Dig huld, og alt mit Guld
 Jeg graver af din Lomme.

Vinkel.

Hvad skal det blive til? Du er den sidste
 Vinkel! At tænke sig, at vor Familie skulde
 ende saaledes, det er mere end gyseligt!

Peter.

Ja, se nu er vi ved Pointet, Onkel! Det er netop det, jeg vil forhindre og som har forledet mig til min sidste Debauche. Glæd Dig, jeg vil forlove mig og blive en sat, alvorlig Ægtemand, forudsat naturligvis, at Du betaler.

Vinkel.

Jeg betaler, jeg betaler! Men tror Du, hun vil have Dig?

Peter.

Ja, det ved jeg ikke!

Vinkel.

Bare hun vilde! Hvem er hun?

Peter.

Det ved jeg ikke!

Vinkel.

Ved Du ikke? Hvor bor hun da?

Peter.

Det ved jeg ikke!

Vinkel.

Ved Du heller ikke det? Men hvad hedder hun da?

Peter.

Det ved jeg ikke!

Vinkel.

Naa Gudskelov, Peter, det er den første

Tjeneste, Du har gjort mig! Du er bleven gal, Du skal paa Bidstrup! Tak skal Du have!

Peter.

Aa, ingen Aarsag! Kan ikke engang Du, Onkel, med din skarpe Skarpsindighed forstaa, at det er hendes Portræt, jeg har erobret imorges? Jeg kom, jeg saa, jeg var den!

Vinkel.

Det burde forbydes Folk at hænge saadanne nogle Skilte ud.

Peter.

Sig ikke det, jeg velsigner ham . . . ja hvem var det egentlig, der opfandt Fotografien? Naa, det er lige meget, jeg velsigner ham alligevel!

Vinkel.

Naar Alt kommer til Alt, saa er det vel en Danserinde eller saadan En.

Peter.

Fornærm hende ikke, Onkel Mathias! Hun er et Mønster paa Dyd og Elskværdighed. Jeg har vel aldrig talt med hende, aldrig set hende, og jeg ved ikke det Allermindste om hende, men disse Træk kunne ikke lyve!

(tager et Fotografi frem og stirrer henrykt paa det.)

Vinkel.

Gudbevares, hvor det ligner Dig!

Peter.

Kjære Onkel, det er mildest talt naivt at sige, at et Fotografi af en ung Pige ligner mig!

Vinkel.

Maa jeg være fri! Du lægger mig i Graven med dine Brandere!

Peter.

Det er ogsaa det mest moderne at lade sig opbrænde! Hør, Onkel, Du giver nok dit Samtykke til vor Forbindelse?

Vinkel.

Sig mig først, hvordan Du vil finde hende?

Peter.

Ved Hjælp af Portrætet.

Vinkel.

Men sæt nu, at hun er gift.

Peter.

Umuligt! Dertil er hun altfor ung!

Vinkel.

Eller forlovet?

Peter.

Saa skyder jeg min Rival!

Vinkel.

Gud forbarme sig! Men sæt nu, hun er død!

Peter.

Saa skyder jeg mig selv!

Vinkel.

Gud give, hun var død! — Familien Vinkel har dog altid hævet sig over Mængden ved en storartet Originalitet; ligefra 1597 til nu er der Ingen før Dig, der har fundet paa at forelske sig i et Fotografi!

Peter.

Ja, hvad skal man sige? Kjærlighed, det er Noget, der kommer over os, uden at man selv kan gjøre for det, ligesom Mæslinger.

Vinkel.

Det er noget høist Sælsomt! Det minder mig om det Familiesagn om en Vinkels Kjærlighedshistorie. Det var Rudolf Albrecht Gerhard v. Winkel, der i Aaret 1773 kom hjem fra et Korstog —

Peter.

Fra et Korstog?

Vinkel.

Ja, eller fra et andet Tog, det kan jo være lige meget, hør bare efter!

Peter.

Jeg er meget spændt paa den Historie! (afsides.) Jeg har hørt den i det Mindste et Par hundrede Gange!

Vinkel.

Da han paa Veien gennem Rhindalen passerer Slottet Lago Maggiore, opdager han ved Vinduet den skønne Selinde; næppe har han faaet Øie paa hende, før han udbryder: —

Peter (som har set ud af Vinduet).

Død og Plage, der gaar hun nede paa Gaden!

Vinkel.

Hvem? Selinde? Paa Gaden?

Peter.

Min skønne Ubekjendte! Himmel, jeg takker Dig! (op mod Baggrunden.)

Vinkel.

Hvor vil Du hen?

Peter.

Naturligvis løbe efter hende, stanse hende og sige, at jeg ikke kan leve uden hende! (ud.)

Vinkel.

Gud naade os vel! Han gjør Skandaler! Familiens gode Navn og Rygte er ødelagt! Det er min Pligt at forfølge ham! (løber efter ham.)

FEMTE SCENE.

(Sceneforandring.)

Dagligstue hos Fru Ibsen. Dør i Baggrunden, to Døre paa venstre Side, en Dør paa høire Side i Baggrunden, et Vindue i Forgrunden tilhøire. Sofa tilvenstre, Sybord ved Vinduet, stort Bord midt paa Gulvet med Lænestole om, velhavende Meublement.

Adolf

(fra Baggrunden med opsmøget Krave).

Hvad er det, her er Ingen i Stuen! Gud ved, hvor Amalie er henne? Der skulde da ikke være tilstødt hende Noget; bare hun ikke er bleven syg! Amalie, Amalie!

Amalie (fra venstre Forgrund).

Nei, Goddag, elskede Adolf, er Du der, min søde Ven!

Adolf.

Goddag, elskede Amalie, hvordan har Du det? (De kysses.)

Amalie.

Godt! Men hvor har Du Tid til at komme paa denne Tid af Dagen, skal Du ikke paa Kontoret idag?

Adolf.

Nei, jeg gik op og sagde, jeg ikke kunde komme idag, fordi jeg ikke var rigtig rask.

Amalie.

Det gjorde Du forat kunne komme ud til din egen Amalie, ikke sandt?

Adolf.

Nei, jeg er virkelig ikke rask, jeg har slet ikke kunnet sove i Nat, jeg har havt saadan en Hoste og saadan en Snue og saadan en Hovedpine og saadan nogle ækle Drømme.

Amalie.

Min Gud, din Stakkel! Du vil da ikke
gjøre din Amalie den Sorg, at Du gaar hen
og bliver virkelig syg?

Adolf.

Ja, da jeg stod op imorges, da tænkte
jeg saamænd, det var min sidste Dag, men
saa gik jeg paa Veien herud ind og købte
mig et halvt Pund af Demants Brystsukkere,
og nu synes jeg, jeg har det ligesom lidt bedre.
Vil Du ikke have et med?

(byder hende af et Kræmmerhus.)

Amalie.

Tak! Gud, hvor Du er sød, Adolf! Lad
os sætte os ned!

Adolf.

Ja, lad os det! Jeg er virkelig næsten
ganske træt af den lange Tur. (De sætte sig.)

Amalie.

Du skal se, Du kommer Dig nok, naar
vi nu sidder her i Ro og passiarer lidt sammen.
Giv mig din Haand! . . . Kjære Adolf! Er Du
nu ogsaa ganske overtydet om, at Du virkelig
elsker mig?

Adolf.

Min Gud, Amalie, hvor kan Du komme
med saadan et løierligt Spørgsmaal? Hvorfor

tror Du ellers, at jeg har friet til Dig og forlovet mig med Dig?

Amalie.

Det er jo slet ikke det, jeg mener! Jeg mener, om Du nu ogsaa elsker mig saadan rigtigt? Var Du f. Ex. i Stand til at gaa i Døden for mig?

Adolf.

I Døden? (hoster.) Ja, i Døden, ja hvad vil det sige? Jeg vil gjøre Alt for Dig her i Livet, hvor kan Du saa tvivle om, at jeg vil gaa i Døden for Dig?

Amalie.

Tak, Adolf! Gud, hvor jeg ønskede, Du kunde faa Leilighed til at vise det! Lige til iforgaars, da Du friede til mig, har jeg ikke vidst, hvad Kjærlighed var; men nu ved jeg det. O, Adolf, hvor det er sødt at elske!

Adolf.

Det har Du Ret i, kjære Amalie, det er overordenlig behageligt.

Amalie.

Det er, ligesom Sjælen fik nye Vinger!

Adolf.

Ja, det maa vist være omtrent samme Fornemmelse.

Amalie.

Adolf, sig det, Du sagde til mig iforgaars!

Adolf.

Min søde Pige, jeg har jo sagt det over
ti Gange, saa Du maa kunne det udenad.

Amalie.

Det kan jeg ogsaa, men Du siger det
saa yndigt!

Adolf.

Jeg sagde: »Frøken Ibsen, De er den
Eneste, der kan kurere mig, jeg er ikke rigtig
rask, jeg elsker Dem! Vil De række mig
Deres lille, hvide Haand?» (hun giver ham Haanden.)
O, Amalie, naar Du vidste, hvor jeg elsker
Dig!

Amalie.

Min Adolf! (synker i hans Favn.)

Sang Nr. 3.

Mel. af J. Chr. Gebauer.

1.

Amalie.

Øiesten!

Adolf.

Hønsen!

Amalie.

Aa Du er en yndig Een!

Adolf.

For min Kjærlighed at vise
Kunde jeg Dig gjerne spise
Op med Hud og Haar og Ben.

Amalie.

Adolf!

Adolf.

Malle!

Amalie.

Øiesten!

2.

Adolf.

Søde Glut!

Amalie.

O, min Snut!

Adolf.

Jeg i Dig er ganske skudt!

Amalie.

Hvergang Du et Blik mig sendte,
Ligestrax mit Hjerte brændte,
Li'esom det var fyldt med Krudt.

Adolf.

Malle!

Amalie.

Adolf!

Adolf.

Søde Snut!

3.

Amalie.

Dikkedik!

Adolf.

Lille Strik!

Amalie.

Hvilket saligt Øieblik!

Adolf.

Paradisets skjulte Skatte
Kun Forlovede kan fatte.

Amalie.

Dikke!

Adolf.

Dikke!

Amalie.

Dikke!

Adolf.

Dik!

Begge.

Hvilket saligt Øieblik!

SJETTE SCENE.

De Forrige. Fru Ibsen (fra venstre Forgrund).

Fru Ibsen.

Naa, er I der, Børn? Ja, lad Jer bare ikke genere! Jeg har saa travlt idag, at jeg slet ikke har Tid til at lægge Mærke til Jer. Her har vel ikke været Nogen og villet se paa Leiligheden?

Amalie.

Nei, jeg tror ikke!

Fru Ibsen.

Ja, saa kommer de nok! Klokken er jo heller ikke Tolv endnu! Men nu er her ogsaa

saa propert, at jeg kan være bekjendt at vise Folk omkring, hvor det skal være. Hør, de gamle Sofapuder er vel gjemte? Jeg ved ikke rigtig, om jeg ikke skulde sætte Sølvkaffekanden frem i Spisestuen? Det vilde dog se ganske nobelt ud! Gudbevares, der falder mig pludselig Noget ind — Kulkjældereren, den har jeg jo rent glemt! Gud ved, hvordan der ser ud? Jeg maa øieblikkelig derned! Hvis der skulde komme Nogen i Mellemtiden, saa er Du nok saa god at bede dem vente et Øieblik. Hører Du, hvad jeg siger, Amalie?

Amalie.

Ja vel, Moder.

(Fru Ibsen ud af venstre Forgrund.)

SYVENDE SCENE.

Adolf og Amalie. Lidt efter En Pige.

Adolf.

Det er virkelig ogsaa høist kjedsommeligt, at vi hele Formiddagen skal være generede af fremmede Folk! Jeg ved heller ikke, hvorfor din Moder har sagt Leiligheden op.

Amalie.

Ja, det er ved Gud ogsaa en meget rar Leilighed, naar der bare ikke var Rotter i

Kjælderen og der ikke røg saa forfærdeligt i Kjøkkenet.

Adolf.

Aa, det gik da kun ud over Pigen. Det er meget værre, at vi skal være saa generede netop lige i vor første Forlovelsestid. Nu sad vi saa rart sammen!

Amalie.

Husk paa, kjære Ven, at den sande Kjærlighed overvinder alle Hindringer, og at jo større Vanskeligheder, den har at kæmpe med, desto solidere bliver den; det stod forleden i Feuilletonen i Berlingeren.

Adolf.

Ja, det kan være meget rart at læse, det indrømmer jeg; men det er ikke saa behageligt selv at opleve det.

Amalie.

Naa, min egen, lille Adolf, vær nu god igjen! (kysser ham.)

Pigen (ind fra venstre Forgrund).

Jeg skulde bede Frøkenen komme ned til Fruen i Kulkjælderen! (ud.)

Amalie.

Søde Adolf, jeg er her strax paa Øieblikket igjen! (ud af venstre Forgrund.)

Adolf.

Nei, det er dog i allerhøieste Grad genant;
ikke engang et Kys kan man faa i Ro!

OTTENDE SCENE.

Adolf. Anna.

Anna

(hurtigt fra Baggrunden, kaster sig forpustet paa en Stol).

O, Gudskelov! Jeg er frelst!

Adolf.

Men Du søde Himmel, hvad er der paa
Færde? Hvad feiler Dem? Er De syg?

Anna.

Aa, et Glas Vand!

Adolf.

Vær saa artig! (henter Vand.) Vil De ikke
have et af Demants Brystsukkere? De hjælper
saa udmærket!

Anna.

Nei Tak! Puh, jeg begynder at komme
til mig selv igjen. Vil De ikke lukke et
Vindue op!

Adolf.

Ja, jeg skal gjerne gjøre det, men den
Træk kan aldrig være sund hverken for mig
eller for Dem. (lukker et Vindue op.) Nei, se der,

hvad betyder det? Der staar en Herre nede i Alleen og ser saa løierligt herop.

Anna.

En Herre? (ved Vinduet.) O, min Gud, det er ham! Han har set mig! Han kommer herop . . . og jeg har glemmt at lukke Gangdøren i. Jeg tør ikke blive her, jeg løber min Vei! (ud af Døren tilhøire.)

Adolf.

Saa, nu løb hun igjen! Men det er jo forfærdeligt! Hun var jo aldeles vild. det maa være Feberfantasier! Jeg maa se at faa fat paa Amalie! Bare det ikke er Noget, der smitter! (ud af venstre Forgrund.)

NIENDE SCENE.

Peter

(alene; fra Baggrunden, ser sig om i Stuen).

Væk! — Men det var hende, jeg saa det ganske tydeligt! — O, Du aldrende Gentleman af en Onkel, havde jeg Dig her, havde jeg Dig bare her — nei, vor Herre bevare mig, hvad er det, jeg siger? Gudskelov, jeg er fri for ham, han har saamænd gjort Ulykker nok idag. I Begyndelsen gik Alting saa heldigt; jeg indhenter den unge Dame i en af de smaa Alleer, nærmer mig ærbødigt med et af mine

elegante Sidebuk og fortæller hende, at jeg ved et Tilfælde er kommen i Besiddelse af et Fotografi af hende, som jeg desværre ikke vover at beholde. Hun er noget forbavset, men dog forekommende; Introduktionen gaar brillant, jeg tillader mig et Par Vittigheder, hun smiler . . . Aa, jeg var nær ved at daane af Henrykkelse over hendes Smilehuller! . . . Da hører jeg pludselig min Onkels velbekjendte Brøl. Uhyret har fulgt efter mig, og allerede da han er en Snes Alen fra os, skriger han af alle Livsens Kræfter: »Tag Dem i Agt, Frøken! Tro ikke et Ord af, hvad han siger! Han er gal!« Min skønne Ubekjendte giver et Skrig fra sig, jeg med; hun tager Flugten, jeg med; hun springer op i en Sporvogn, jeg med . . . men jeg kom ligesaa hurtigt ned, for den var fuld. Jeg taber ikke Modet, tager en Droschke — paa Onkels Regning — og følger efter, og her er jeg! Hvad der er blevet af Onkel, ved jeg ikke; jeg tror ikke, han saa mig stige ind i Droschken. Men hvad Pokker skal jeg nu gjøre? Det gaar jo ikke an, hun antager mig for en Bidstrupskandidat, og desuden Fotografiet . . . Død og Pine, Fotografiet! Det kan hjælpe mig! (tager det og skriver bagpaa:) »Ubekjendte Frøken! Jeg er ikke saa gal, som jeg ser ud til. Tro ikke hint nedrige Menneske! Nærmere Underretning

erholdes hos min Onkel, Generalkrigskommissær Vinkel. Ærbødigst o. s. v.« Det er udmærket, . . . men hvor skal jeg blive af med det? Ah, der staar et Fotografi paa hendes Sybord? Formodenlig en Veninde! De maa undskylde, min Frøken, men De maa virkelig give Plads for min Elskedes Portræt. (tager Portrættet ud og sætter Annas ind istedetfor.) Det er ogsaa en Veninde at have for hende, sikken et vammelt . . . Tys, det er ikke værd at udtale sig — det kunde være en af Familien! Saa, nu er Alting klaret, Korrespondancen er indledet, (gaar hen mod Døren.) Ingen har set eller hørt mig, jeg lister ganske sagte af igjen . . . Føi, Peter, der kommer Nogen! Nu bare Frækhed!

TIENDE SCENE.

Peter. Fru Ibsen

(fra venstre Forgrund).

Fru Ibsen.

(afsides.) Hvad ser jeg? En fremmed Herre!
(høit.) Om Forladelse, har De ventet længe paa mig?

Peter.

Nei, oprigtig talt, det kan jeg ikke sige.
jeg har!

Fru Ibsen.

Jeg skal sige Dem, jeg var netop inde at lukke af for mit Sølvtoi; jeg gaar altid selv med Nøglerne, man kan ikke være forsigtig nok, Leilighed giver Tyve.

Peter.

(afsides.) Aa, Madammen er ironisk! (hejt.) Det har De saamænd Ret i, min Frue!

Fru Ibsen.

De er kommen for at se Leiligheden.

Peter (afsides).

Hun anser mig for en Tyveknægt!

Fru Ibsen.

Ser De, her er en deilig Udsigt her fra Vinduet . . . det er søndre Birks Kontor, De ser derovre!

Peter.

Det er en meget behagelig Udsigt . . . Tillader De ikke, jeg tager et Glas Vand?

Fru Ibsen.

Gud, saa gjerne! De er maaske træt? Vil De ikke hvile Dem lidt, før jeg . . . he, he, he! trækker afsted med Dem?

Peter.

He, he, he! nei mange Tak, ligesaa gjerne springe i det, som krybe i det!

Fru Ibsen.

Ser De, her er vor Dagligstue!

Peter.

Nei, virkelig? (afsides.) Hvad Fanden kommer det mig ved?

Fru Ibsen.

Den Dør fører ud til Trappen . . . Synes De ikke, det er en net Opgang?

Peter.

Jo, Opgangen var meget rar. (afsides.) Nedgangen bliver vist ikke saa behagelig.

Fru Ibsen.

Det er i det Hele taget saa bekvemt, at hvert Værelse har sin Dør ud til Gangen.

Peter.

Det maa især være bekvemt, naar Nogen skal smides ned ad Trapperne.

Fru Ibsen.

He. he, he! naa, det har jeg dog ikke tænkt paa.

Peter.

Virkelig ikke? (afsides.) Gud ved, hvad hun da tænker paa?

Fru Ibsen.

Hele Villaen bestaar af fem Værelser foruden Pigekammer, Pulterkammer og andre Udenomsbekvemmeligheder; De forstaar mig jo nok?

Peter. .

Gudbevares! (afsides.) Ikke et levende Kvæk;
Konen er gal!

Fru Ibsen.

Den er maaske for stor for Dem?

Peter.

Tværtimod, den forekommer mig for Øieblikket at være noget for lille.

Fru Ibsen.

De er altsaa gift?

Peter.

Gift? Nei, det ved Gud, jeg ikke er!
(afsides.) Det er vanskeligt at følge gale Folks
Tankespring, puh!

Fru Ibsen.

Saa skal De formodenlig giftes?

Peter.

Ja, jeg kan ikke nægte, jeg har tænkt
paa det.

Sang Nr. 4.

Fransk Melodi.

Fru Ibsen.

1.

Naa, De vil altsaa gifte
Dem med en Hjertenskjær —
O unge Mand, jeg raader Dem,
Det skulde De la'e vær'!

Et Bryllup, Gudbevares,
 Er altid nysseligt;
 Men senere erfares,
 Det koster gyseligt,
 Men senere erfares,
 Det koster gyseligt!
 Ja, det koster gyseligt,
 Ja, det koster gyseligt!

2.

Ak, Hvedebrødets Dage
 Er nu omstunder faa,
 Betragt blot Hve'tvebakkerne,
 Hvad de er bleven smaa!
 Ja, vil mit Raad De høre,
 De skal ei være dum,
 Halvtredsindstyve Øre
 Blot for Petroleum,
 Halvtredsindstyve Øre
 Blot for Petroleum,
 For en Pot Petroleum,
 For en Pot Petroleum!

3.

Men er man ung, man mener,
 Ved Giftermaal man spar';
 Naar Hjertét er et Flammehav,
 Man det med Varme har.
 Men senere, o Skjændsel!
 Den Varme hurtigt fly'r,
 Man maa ha'e Ildebrændsel,
 Og den er meget dyr,
 Man maa ha'e Ildebrændsel
 Og den er meget dyr,
 Ganske umanerlig dyr,
 Ganske umanerlig dyr!

Fru Ibsen.

For Resten maa jeg sige, Leiligheden egner sig ypperligt for et ungt Ægtepar. Leien er 200 Daler om Halvaaret, og De kan flytte ind fjorten Dage før Flyttedag.

Peter.

(afsides.) Oho! (høit.) Maa jeg spørge Dem, er Leiligheden ledig? . . . Jeg troede kun, De havde et Kvisiværelse ledigt.

Fru Ibsen.

Aa, men saa vil De maaske slet ikke se paa Leiligheden?

Peter.

Jo, det er netop det, jeg helst af Alt vil . . . Alle Værelserne!

Fru Ibsen.

Ja, det forstaar sig! (afsides.) Det er en pudsig Fyr, han!

Peter

(gaar omkring og ser sig om).

Naa, saa dette er Dagligstuen? Det er jo en ganske rar Stue; den kan nok passere, naar Væggene bliver lidt hvidtede, og Loftet . . . eller Sludder, naar Loftet bliver lidt hvidtet, og Væggene faar lidt nye Tapeter.

Fru Ibsen.

Ja, det maa De saamænd nok sige! Værten

er gyselig forsømmelig; der er slet ikke rørt ved Noget i den Tid, vi har boet her!

Peter.

Ikke? Naa, lad os bare komme videre!
Hvor skal vi saa hen?

Fru Ibsen.

Hvis De vil følge med denne Vei, Hr. ...

Peter.

Vinkel!

Fru Ibsen.

Hr. Vinkel, vær saa artig! (ved Døren tilhøire.)
Hvad er dog det? Døren er jo lukket af.
(banker paa.) Luk op derinde!

Anna (indentor).

Er den gale Mand gaaet?

Fru Ibsen.

Men Anna dog! Hvad vil det sige? Det er mig!

Peter (afsides).

Det er hendes Stemme! Bravo! Nu har jeg hende!

Fru Ibsen.

Hr. Vinkel, tør jeg bede Dem, nu er der aabent!

ELLESTE SCENE.

Fru Ibsen og Peter ud af Døren tilhøire. Et
Øieblik efter viser Anna sig i Døren i Baggrunden.

Anna.

Min Gud, det var dog alligevel ham! O,
jeg er saa angst for ham, saa jeg næppe kan
staa paa mine Ben. Uh, der er han!

(ud af venstre Forgrund.)

Peter

(fra Baggrunden, fulgt af Fruen).

Sluppet fra mig igjen! Ja, jeg skal nok
faa fat paa hende!

Fru Ibsen.

Min Gud, Hr. Vinkel! Det er dog et
frygteligt Hastværk, De har. De fik jo slet
ikke Tid til at se Værelset.

Peter.

Aa jo, jeg skal sige Fruen, jeg har et
meget hurtigt Overblik!

Fru Ibsen.

Naa, og De synes om det?

Peter.

Ganske godt! Det Eneste, jeg ikke kan
lide, er denne Indretning med, at hvert Værelse
har to Udgange.

Fru Ibsen.

Gud, hvor kan De sige det? Det er jo
netop en stor Behagelighed.

Peter.

Ja, naar man holder af at lege Tagfat. —
Naa, lad os nu komme videre . . . skal vi
ikke gaa ind ad den Dør?

Fru Ibsen.

Jø, jeg er ganske til Deres Tjeneste!

(Begge ud af venstre Forgrund.)

TOLVTE SCENE.

Amalie og Adolf

(fra venstre Baggrund.)

Adolf.

Jo, jeg forsikkrer Dig, det var nogle meget
foruroligende Symptomer! Øinene stod ganske
stive i Hovedet paa hende, og hun kunde
næppe faa Veiret . . .

Amalie.

Gud i Himlen, det var da ikke Apoplexi?

Adolf.

Nei, hun foer omkring som en Top; først
segnede hun om paa en Stol, saa foer hun hen
ved Vinduet, og saa styrtede hun ind paa sit
Værelse.

Amalie.

Hold op, Adolf! Du fortæller saa forfærde-
ligt rædsomt, akkurat saa man skulde tro, det
var efter det Engelske.

Adolf.

Ja, det var ogsaa uhyggeligt at se, kan Du tro. Jeg havde selv nær faaet Ondt; men naar det gjælder et Menneskes Liv, saa har jeg Kjæmpekræfter.

Amalie.

Et Menneskes Liv? Annas Liv? Jeg maa se at faa fat i hende! (ved Døren tilhøre.) Men hun er jo ikke derinde! Den Ulykkelige! Bare hun ikke har gjort en Ulykke paa sig selv?

Adolf.

Nei, min egen Amalie, det kan der ikke være Tale om, for det hjalp allerede meget, at jeg talte saadan til hende, det slog Vand i Blodet.

Amalie.

Ja, Adolf, Du er en Perle! Men jeg vil dog alligevel se at finde hende! (gaar, men vender tilbage.) Søde Adolf! Før jeg forlader Dig, kunde Du glæde mit Hjerte ved endnu engang at forsikre mig om, at Du elsker mig oprigtigt.

Adolf.

Til Døden, elskede Amalie!

Amalie.

Tak, Adolf! Nu gaar jeg trøstet og styrket!
(ud af venstre Baggrund.)

Adolf.

Sikken en Pige! Hvor hun elsker mig . . .

og hvor jeg elsker hende! Det er godt, jeg har saamange Brystsukkere, for ellers blev jeg ganske hæs af at sige hende det.

TRETTENDE SCENE.

Adolf. Vinkel (fra Baggrunden).

Vinkel.

Aa, nu kan jeg ikke mere!

(synker om paa en Stol.)

Adolf.

Men hvad betyder dog det? Om Forladelse, min Herre!

Vinkel.

Ja, om Forladelse, min Herre! Jeg skal strax forklare mig, men vilde De ikke først bevise mig den Venlighed at skaffe mig et Glas Vand, for ellers kreperer jeg.

Adolf.

Med største Fornøielse! Vær saa artig! Hvorledes har De det nu?

Vinkel.

Jo Tak! Nu begynder jeg at leve op igjen.

Adolf (afsides).

Her maa vist være en meget daarlig Luft her, for saasnart Folk kommer herind, er de nærved at besvime. Jeg synes ogsaa,

jeg selv har saadan en Fornemmelse, som om Halsen . . .

Vinkel (springer op).

Min Herre! Maa jeg spørge Dem, opholder der sig ikke for Øieblikket her i Huset en ung Mand ved Navn Vinkel?

Adolf.

Nei, her gjør ikke; jeg er den eneste unge Mand, men ingen Vinkel.

Vinkel.

Ak, jeg ulyksalige Onkel! Nu har jeg været oppe i ti Steder her i Alleen og spurgt efter ham, men endnu har jeg ikke fundet ham. Jeg skal sige Dem, jeg havde det Uheld, at min Droschke væltede ved Jernporten.

Adolf.

Gudbevares, De kom da ikke til Skade?

Vinkel.

Nei, bare min Hat og mine Hansker. Har De nogensinde forfulgt et Menneske? Det er noget af det mest Fatigante . . .

Adolf.

Maa jeg være saa fri . . . er det En, der skal arresteres?

Vinkel.

Arresteres, siger De? Kjender De maaske Noget . . .

Adolf.

Nei aldeles ikke, men jeg troede maaske, De var ansat ved Politiet.

Vinkel (med Værdighed).

Min Herre, mit Navn er Generalkrigs-kommissær Vinkel.

Adolf.

Aa, jeg beder meget om Forladelse; men hvem er det da, De forfølger?

Vinkel.

Det er min Neveu — min kjære Neveu — det er en meget agtværdig, hæderlig og retskaffen ung Mand, der kan paa ingen mulig Maade siges noget Ondt om ham . . .

Adolf.

Nei Gudbevares, det tvivler jeg aldeles ikke om; jeg mente blot, fordi De . . .

Vinkel.

Det er en meget vigtig Forretningssag, jeg har at afgjøre med ham; det er af yderste Vigtighed ikke alene for ham, men for flere Personers Fremtid. Jeg ser mig derfor nødsaget til at forlade Dem for at opsøge ham i det ellefte Sted her i Alleen; jeg takker Dem for Deres Artighed og haaber, at De er overbevist om, at min Neveu er en af de respektableste unge Mennesker, der overhovedet nogensinde er født.

Sang Nr. 5.

Mel.: „Se, hvar Movitz sitter der“ (Bellman).

1.

Peter han er sagesløs,
 Peter han er magesløs,
 Peter det er ret en Yngling med Principper,
 Peter er en net Person,
 Peter er en Dydsdragon,
 Peter ingensinde Dydens Tøiler slipper,
 Peter er en Mand, hvis Mage neppe set er,
 Peter er mit Haab, min Glæde og min Trøst,
 Peter er, forsikkrer jeg, en Kjærnepeter,
 Peter han er begge mine Øines Lyst,
 Peter han er délicieux,
 Peter han er min Neveu!

2.

Peters Dyd er af Beton,
 Peters Ansigt det er bon,
 Peters Skjønhed vækker Opsigt selv paa Gaden,
 Peters Haar er fint og blødt,
 Peters Smil — aa, det er sødt!
 Peters Fødder er de mindste her i Staden,
 Peters Næse viser os den rette Vinkel,
 Peters Tænder de er hele, uden Hul,
 Peters Knebelsbart er mørk og fin og spinkel,
 Peters Øine de er som to Stykker Kul,
 Peters Teint er zart og bleg,
 Peters Onkel det er mig!

Adolf.

Gudbevares, det vilde være mig en Ære
 at gjøre hans Bekjendtskab.

Vinkel.

Jeg har den Ære — ærbødigt Godmorgen!
(tager af en Feiltagelse Peters Hat.) Hvad ser jeg?
Hans Hat! Saa maa han dog være her!

Adolf.

Er det hans Hat? Ja, saa maa han dog
være her. Det kan jeg ikke begribe! Aa, han
søger maaske om Leilighed? Ja, saa er det
her, saa er han her!

Vinkel.

For Guds Skyld, hvert Sekund er kostbart;
svar mig, hvem boer her i Huset?

Adolf.

Her boer kun min Svigermoder, Enkefru
Ibsen, og hendes Datter . . .

Vinkel.

Holdt, det er nok, Deres Svigermoder?
De er altsaa forlovet med hende!

Adolf.

Hvad for Noget? Er jeg forlovet med
min Svigermoder?

Vinkel.

Ja, Gud give, De var det! Men det er
meget værre, jeg tænkte det nok, De er for-
lovet med Deres Svigermoders Datter!

Adolf.

Ja, Herregud, det Tilfælde er da ikke saa
sjældent.

Vinkel.

Nei, det er det ikke; men det Forfærdelige ved Historien er jo, at der er to unge Mænd, men kun een Svigermoder, som kun har een Svigerdatter; der er altsaa ingen Mulighed for at tage Feil, det er Dem!

Adolf.

Ja, det ved jeg nok, det er mig, der er Svigersønnen.

Vinkel.

Nei, det er Dem, han vil skyde.

Adolf.

Hvem?

Vinkel.

Dem!

Adolf.

Hvad? Svigersønnen, vil han skyde mig? Det er jo mig selv! Jeg vil s'gu ikke skyde mig.

Vinkel.

Nei, min Neveu!

Adolf.

Vil jeg skyde Deres Neveu?

Vinkel.

Nei, for Fanden, min Neveu vil skyde Dem. Jeg er overbevist om, at han gjennem-søger Huset med en ladt Revolver for at gjennembore Deres Hjerte.

Adolf.

Ih, Gud naade mig vel, gjennembore mit Hjerter, det kan jeg med min svage Konstitution ikke taale, jeg døer!

(synker om paa en Stol ved Sybordet.)

Vinkel.

Mod, unge Mand, vis Dem som en Mand!
Kom her, drik et Glas Vand!

(byder ham et Glas Vand.)

Adolf (drikker).

Men hvorfor vil det Menneske skyde mig?

Vinkel.

Fordi han elsker Deres Forlovede!

Adolf.

Amalie? Er det muligt?

Vinkel.

Om det er muligt? . . . Ved De, hvad han har gjort? Han har, skjøndt han er en meget respektabel ung Mand og af en særdeles hæderlig Familie, saa har han ikke taget i Betænkning paa en ulovlig Maade at sætte sig i Besiddelse af hendes Fotografi?

Adolf (ser paa Rammen).

Ja, De har Ret! Han har taget det og sat et andet istedet.

Vinkel.

Hvad for Noget? Ved De allerede det?

Adolf.

Ja! Men det er det Samme med Fotografiet, naar jeg bare . . . Er der ingen Redning mulig for mig?

Vinkel.

Der er kun een Udvei — De maa slaa op med Deres Forlovede!

Adolf.

Umuligt! Kortene er allerede sendt ud, og Ringene er bestilte.

Vinkel.

Husk paa, det gjælder ikke alene Deres Liv, men en hel agtværdig Families gode Navn og Rygte.

Adolf.

Jeg tør ved Gud i Himlen ikke! Amalie elsker mig saa høit, at hun vil dø, naar jeg siger hende det.

Vinkel.

Saa lad mig sige hende det.

Adolf.

Tak, Hr. Generalkrigskommissær, hvis De vilde være saa god — mit Liv er i Deres Haand.

Vinkel.

De giver altsaa Deres Samtykke? Tak, min unge Ven, De er en nobel, ung Mand med Hjertet paa det rette Sted!

Adolf.

Ja, men jeg vil dog ikke have det gjennemboret af Deres Neveu!

FJORTENDE SCENE.

De Forrige. Anna. Lidt efter Amalie.

Anna

(løbende fra venstre Forgrund).

Der er han, der er han!

Adolf.

Hvem, hvem? Hvor?

Anna.

Den gale Mand! (ud af Baggrunden.)

Adolf.

Hjælp! Hjælp! Hvad skal jeg gjøre?
Hvor skal jeg skjule mig?

Amalie (fra venstre Baggrund).

Hvorfor skriger Du saadan, søde Adolf;
hvad er der i Veien med Dig?

Adolf.

Kom mig ikke nær, han er istand til at
skyde Dig med.

Amalie.

Hvem?

Adolf.

Den gale Neveu! (da Amalie vil nærme sig ham.)
Frk. Ibsen! Jeg har havt meget tilovers for
Dem, men der er Grænser for Ens Opoffrelse.
Alt er forbi! (løber ud af Baggrunden.)

Amalie.

Bare han ikke er gaaet fra Forstanden af
Kjærlighed til mig! Adolf, Adolf!
(løber efter ham.)

Vinkel.

Puh, jeg bliver ganske tummelumsk af al
det Renderi! Det er mig en Gaade, hvorledes
andre Folk kan forstaa Sammenhængen . . .
Det er godt, jeg er her for at klare det Hele.
Det er bedst, jeg begynder med at berolige
de unge Mennesker!

(ud af Baggrunden.)

FEMTENDE SCENE.

Fru Ibsen og Peter

(hurtigt fra venstre Forgrund).

Fru Ibsen (forpustet).

Ja, Hr. Vinkel, nu kommer vi ind i Daglig-
stuen igjen! Saa har De set hele Leiligheden.
Falder den i Deres Smag?

Peter.

Jo, det tror jeg nok . . . jeg kunde for

Resten nok have Lyst til at løbe det Hele igjennem engang til.

Fru Ibsen.

Vil De saa ikke hellere komme igjen imorgen, for jeg maa tilstaa, jeg begynder at blive lidt træt!

Peter.

Gudbevares, Fruen behøver ikke at gjøre sig Uleilighed, jeg skal nok finde Vei alene; nu kjender jeg Leiligheden ganske godt. De var maaske saa venlig imedens at skrive en Leiekontrakt, saa skal jeg underskrive, naar jeg kommer tilbage.

(løber ud af Døren tilhøire.)

SEXTENDE SCENE.

Fru Ibsen. Senere Amalie,
tilsidst Fotografen.

Fru Ibsen (synker om paa en Stol).

Jeg maa sige, det er et meget besværligt Menneske at vise omkring! Mine Knæer ryster formelig under mig, saadan har han faret op og ned med mig, fra Kvist til Kjælder, og ind og ud. Han er vist ansat ved Jernbanen, saadan en Fart, som han havde.

Amalie (grædende).

Moder, Moder! Gud, hvor jeg er ulykkelig!

Fru Ibsen.

Hvad er der nu? Du har da ikke spildt paa din nye Kjole?

Amalie.

Nei, det er Adolf, Adolf! Han har slaaet op med mig!

Fru Ibsen (forfærdet).

Ih, Gud fri og frelse os, men hvorfor?

Amalie.

Fordi der er en Anden, der elsker mig.

Fru Ibsen (atter rolig).

Naa Gudskelov, der er dog en Anden. Men hvem er det?

Amalie.

Ja, det ved jeg ikke; det er En, som har taget mit Fotografi, og som nu roder hele Huset igjennem med en ladt Revolver . . .

Fru Ibsen.

Med hvad? En Revolver, det er jo et Slags Gevær?

Amalie.

Ja, han vil skyde Adolf.

Fru Ibsen.

Skyde ham her i min Leilighed? Aldrig, det vil jeg ikke finde mig i!

Amalie.

Kom med, Moder, lad os gaa ind og trøste Adolf; han er helt vild!

Fru Ibsen.

Ja, gaa bare, saa skal jeg strax komme!
(Amalie ud af venstre Baggrund.) Hvad skal jeg ulykkelige Kone gribe til? Her er ikke Spor af Vaaben i Huset, jeg vil dog for en Sikkerheds Skyld tage min Opsprætterkniv med. (vender sig om og opdager Fotografen, der er traadt ind fra Baggrunden.) Uf, der er han!

Fotografen.

Jeg beder Fruen undskylde, men Dørene stod aabne, og jeg traf ikke Nogen paa Gangen undtagen et Par, der legede Tagfat paa Trapperne. Jeg er kommen i et meget aparte Ærinde . . .

Fru Ibsen.

Ja, jeg ved det nok!

Fotografen.

Naa, De ved det allerede? Ja, jeg synes, det var min Pligt at underrette Dem derom. Jeg har taget et Fotografi af Frøken . . .

Fru Ibsen.

Ja, min Datter, jeg ved det nok, De elsker hende.

Fotografen.

Elsker hende? Nei, jeg beder meget om Forladelse; det har jeg dog ikke tænkt paa.

Fru Ibsen.

Ulykkelige, nægt det ikke! Hvad er det,
De har der i Haanden?

Fotografen.

Hvad det er? Det er min Hat!

Fru Ibsen.

Jamen indeni den, indeni den? En Revolver,
ikke sandt?

Fotografen.

En Revolver? Nei, jeg er ikke i noget
Skyttekorps.

Fru Ibsen.

Men De vil alligevel skyde min Svingersøn!

Fotografen.

Vil jeg? Nei hør, bedste Frue . . . Maa
jeg ikke tage et Glas Vand? Aa, der er ikke
mere i Karaffen.

Fru Ibsen.

Er der ikke mere Vand? Ah, jeg forstaar,
De vil have mig til at gaa min Vei? Men nei,
jeg bliver! Deres Vei gaar over mit Lig!

Fotografen.

Min Vei? Fruen tager vist Feil af mig;
jeg er ikke Bedemand! Jeg har slet ikke
Noget med Lig at gjøre. Maa jeg ikke bare
forklare, hvorfor jeg er kommen her?

Fru Ibsen.

Jeg vil ikke høre en Stavelse mere!

Fotografen (afsides).

Det er et høist mærkeligt Hus, dette her!

SYTTENDE SCENE.

De Forrige. Adolf løbende fra venstre Baggrund,
fulgt af Amalie.

Adolf.

Frels mig! Nu er han der igjen!

Fru Ibsen.

Hvem?

Amalie.

Morderen!

Adolf.

Han er lige i Hælene paa mig.

Fru Ibsen (peger paa Fotografen).

Min Gud, han staar jo der!

Adolf (skriger).

Ah, er der En til? Hvor skal jeg dog hen?

Sang Nr. 6.

Mel.: „Är jag född, så vill jag lefva“ (Bellman).

1.

Amalie, Fru Ibsen, Adolf, Fotografen.

Men hvad er her dog paafær'e?

Jeg ei deraf fatter Stort.

Kan De ikke la'e mig være?

Hvad har jeg Dem gjort?

Fru Ibsen.

Lumsk han har os lokket i sit Garn.

Amalie.

Tænk, han vil min Adolf myrde. — Sikke dog et Skarn!

Fotografen.

I at skyde er jeg uerfar'n.

Adolf.

Jeg er saa uskyldig som et otte Dages Barn.

Amalie, Fru Ibsen, Adolf, Fotografen.

Her, ja her Forstanden glipper,

Det kan nok paa Hjernen ta'e,

Bare, bare at jeg slipper

Levende derfra!

2.

Amalie, Fru Ibsen, Adolf, Fotografen.

Hvilken rædsom Lidenskab. o!

Blodet suser, Hjertet slaar!

Ak, jeg frygter, jeg et apo-

plektisk Anfald faar!

Adolf.

Det er bedst, jeg render nu min Vei! (vil bort.)

Amalie (griber fat i ham).

Adolf, søde Adolf, Du maa ei forlade mig!

Fru Ibsen (griber fat i Amalie).

Pigebarn, hvad gaar der nu af Dig?

Fotografen

(griber fat i Fru Ibsen).

Før De en Forklaring gi'er, jeg slipper Dem s'gu ei!

Amalie, Fru Ibsen, Adolf.

{ Ei engang jeg bort kan løbe!

{ Fotografen.

{ De skal ikke fra mig løbe!

Amalie, Fru Ibsen, Adolf, Fotografen.

Ak ja, Gudbevares vel!

Man mit Liv kan faa at kjøbe

For en Bagatel!

(Adolf og Amalie løber ud af Baggrunden.)

Fotografen (afsides).

Det er jo en hel Morderhule, jeg er kommen ind i — Jeg maa dog sige til Manden, det ikke er mig, der er Morderen! (ud af Baggrunden.)

Fru Ibsen.

Saa, nu løb han efter ham . . . Stop, stop!

(vil efter ham.)

ATTENDE SCENE.

Fru Ibsen. Peter

(fra venstre Baggrund).

Peter.

Hvad er der paa Færde? Hvorfor raaber Fruen saaledes?

Fru Ibsen.

Aa Gudskelov, er De her endnu? De maa hjælpe mig! Jeg har ikke Tid til at forklare mig; der er kommet en gal Mand herind.

Peter.

Aa, det er maaske ham, der løber op og ned ad Trapperne?

Fru Ibsen.

Ja, for han vil myrde Adolf! Han har en Revolver!

Peter.

Ih, Gud forbarme sig!

Fru Ibsen.

Men jeg ved, hvad jeg skal gjøre! De er nok saa god at tage Nøgleknippet her og lukke Døren af og passe paa, at der Ingen kommer ud af Huset. Jeg er her igjen om to Minutter! (giver ham Nøglerne, ud af Baggrunden.)

Peter.

Triumf! Jeg har Nøglerne til Fæstningen, nu skal jeg nok fange hende! (lukker af ved venstre Forgrund og venstre Baggrund.) Dørene lukkes af, een efter een, saaledes! (ved Baggrunden.) Nu maa jeg ud paa Gangen for at se at finde hende! Jeg lukker hver Dør efter mig og saa begynder Beleiringen! (ud af Baggrunden.)

NITTENDE SCENE.

Anna (fra høire). Lidt efter Peter.

Anna.

Gudskelov, jeg tror ikke, han saa mig.
Aa, jeg kan næsten ikke mere!

Peter (fra høire).

Min Frøken!

Anna.

Uh, der er han! (ved Dørene til venstre.) Retfærdige Himmel, der er lukket af!

Peter.

Ja, min Frøken, nu lukker jeg ogsaa af her (ved Dør til høire.), og saa er alle Udgange spærrede. (nærmer sig hende.) Min Frøken, jeg bønfalder Dem!

Anna (flygter over ved Vinduet).

Kom mig ikke nær, eller jeg springer ud af Vinduet!

Peter.

Nei, for Gud i Himlens Skyld, jeg skal trække mig tilbage til den inderste Krog, naar De bare vil høre mig! Kjæreste Frøken, se engang paa mig, ser jeg ud, som jeg var gal? De svarer ikke? Bien, saa ser jeg ud, som jeg var gal, eller De tror, jeg er det, fordi min Opførsel lige overfor Dem har været, hvad jeg vil tillade mig at kalde for lidt udenfor det Dagligdags.

Anna.

Ja, det skal Gud vide, De har opført Dem som . . .

Peter.

Sig det kun! Som en Gal, mener De; men

jeg skal strax bevise Dem, jeg ikke er det. Pro primo, lægger jeg Nøglerne her paa dette Bord, De kan altsaa gaa, naar De vil; men jeg beder Dem om to Minutters Samtale. Tror De endnu, min Hjerne har gjort Skrue?

Anna.

Jeg takker Dem for Nøglerne og skjænker Dem to Minutter for at forklare, hvorfor De forfølger mig saadan, som De gjør.

Peter.

Tak, bedste Frøken! Tillader De bare, jeg fortsætter mine Beviser? Altsaa pro primo lægger jeg disse Nøgler her, pro secundo lægger jeg mit Hjerter og min Haand for Deres Fødder! Ja, De maa gjerne le; men jeg elsker Dem ved Gud i Himlen alligevel.

Anna.

Jamen, jeg kjender Dem jo slet ikke.

Peter.

Men jeg er ved Gud ikke saa svær at lære at kjende. Aa, tag mig — aa hvad, for min Skyld? Aa, svar mig dog i det Mindste!

Anna.

Men Herregud, jeg ved jo slet ikke Noget om Dem.

Peter.

De vil have Attester for Flid og god Opførsel? Dem skal jeg skaffe! Min Onkel

— aa, det er sandt, min kjære Onkel, ham har jeg rent glemt, han sidder indespærret nede i Vaskerkjælderens; jeg smækkede Døren i for ham, for han har den ækle Vane altid at være lige i Hælene paa mig. Jeg skal strax være her med ham; det er ham, der har Attesterne! (ud af Baggrunden.)

TYVENDE SCENE.

Anna. Lidt efter Adolf, Amalie og Fotografen. Senere Fru Ibsen og Nr. 457. Til sidst Peter og Vinkel.

Anna.

Og jeg, som troede, han var gal. Jeg maa le af den Rædsel, hvormed jeg flygtede for ham. Men naar han nu kommer tilbage med sin Onkel, og det virkelig viser sig at være et fornuftigt og godt Menneske, hvad saa? Ja Herregud, hvorfor skulde jeg saa ikke? Jeg synes virkelig ganske godt om ham.

Adolf (indenfor venstre Forgrund).

Luk op, luk op! Er der Ingen derinde?

Anna.

Hvad er der nu? Det er jo Adolfs Stemme.

(lukker op.)

Adolf (løbende, fulgt af Amalie).

Nei, jeg kan ikke mere, nu er der To, der vil myrde mig, jeg døer!

(synker om paa en Stol.)

Fotografen (som løber efter dem).

Maa jeg blot sige. . .

Amalie (stiller sig foran Adolf).

Nei! Jeg følger min Adolf i Døden, dræb os Begge! Jeg kan aldrig blive Deres!

Fotografen.

Men jeg vil jo slet ikke have Dem!

Amalie.

Min Herre! Hvorfor forfølger De mig da?

Fotografen.

Det er slet ikke Dem, jeg forfølger; jeg vil bare sige den Herre, at det ikke er mig, der vil myrde ham.

Adolf (mat).

Er det virkelig sandt? Tak skal De have!

Anna.

Men Gud, det er jo Hr. Fotograf Funck.

Fotografen.

Gudskelov, der er endelig En, der kjender mig.

Adolf.

Men saa beder jeg Dem meget om Forladelse, at jeg var bange for Dem.

Fru Ibsen

(fra Baggrunden med Nr. 457).

Tør jeg bede Dem komme herind!

Adolf.

Jeg er frelst, der er Politiet!

Nr. 457.

Hvor er den gale Mand med Revolveren?

Fru Ibsen (peger paa Fotografen).

Der!

Adolf.

Nei, det er ikke ham! Det er Hr. Fotograf Funck, der bare er kommen for at sige, at han ikke vil myrde mig.

Nr. 457 (til Adolf).

Men hvor er han da?

Adolf

(peger paa Peter, der kommer fra Baggrunden med Vinkel).

Der!

Fru Ibsen.

Nei, det er Hr. Vinkel, der er kommen for at se paa Leiligheden.

Peter.

Ja, det er sandt, Onkel, jeg har leiet den til Dig.

Vinkel.

Til mig? Nei virkelig, Tak skal Du have! Sikken en betænksom Neveu, jeg har; han leier en Leilighed til sin gamle Onkel. (afsides til Peter.) O, din Skurk!

Fru Ibsen.

Der er da ikke Noget i Veien?

Peter.

Nei, Onkel sagde kun, han syntes saa godt om Vaskerkjældereren.

Vinkel.

Ja, Peter er en mageløs Neveu, han er saa respektabel . . .

Adolf (til Peter).

Men Gudbevares, vil De da heller ikke myrde mig?

Peter.

Nei, oprigtig talt, det er ikke faldet mig ind!

Vinkel.

Ulykkelige, ved Du da ikke, det er hendes Forlovede?

Peter.

Hvis?

Amalie.

Min! Selv om det skal koste mit Liv, tilstaar jeg det!

Peter.

Jeg gratulerer!

Vinkel.

Men er det da ikke din Elskede?

Peter.

Nei, her staar min . . . min . . .

Anna.

Hans Forlovede!

Fru Ibsen.

Din Forlovede? Aa, nu forstaar jeg!

Adolf og Amalie.

Ja, nu forstaar jeg!

Vinkel og Fotografen.

Ja, nu forstaar jeg!

Nr. 457.

Jeg forstaar ikke et Ord; men det ser jeg, at det er anden Gang idag, at den Herre har holdt mig for Nar.

Peter.

Ja, det sagde jeg Dem jo før; det er ingen Sag, naar man har Fanden til Morbroder.

Vinkel.

Aa, maa jeg være fri for den Sammenlig-
ning! Jeg er desuden slet ikke din Morbroder,
men din Farbroder!

Peter.

Jamen Du er Fanden til Farbroder!

Alle.

Ja, det er De!

Slutningssang.

Mel.: Tysk Studentervise (*Ergo bibamus*).

1.

Vinkel.

Du tidt har beskjemmet det Vinkelske Navn
Og gjort mig utrolige Kvaler,
Men nu er Du heldigvis kommen i Havn,
Nu gjør Du ei flere Skandaler.

Amalie.

Forlovelser holder paa Hjerterne Styr.

Adolf.

Forlovede Extravagancerne flyer.

Fru Ibsen.

Men ikke kan det nægtes, Forlovelse er dyr.

Peter.

Hvad gjør det, naar Onkel betaler?

Alle.

Hvad gjør det, naar Onkel betaler?

2.

Peter.

Hvormangen en Daarskab jeg hidtil begik,
Hos Onkel Tilgivelse traf den;
Men nu maa jeg tye til en anden Butik,
Nu svigter desværre ham Kraften.
Ja, hvem skal tilgive mig Løierne her?
Hvor findes en Onkel, som ikke blev tvær? —
O, sødeste, rareste Publikum! Vær
Min Morbroder — blot for iaften!

Alle.

Min Morbroder — blot for iaften!

(Tæppet falder.)

En Søndag paa Alperne

eller

Vandmøllen i Apenninerne.

Operette à la Tyrolienne i 1 Akt.

Musikken af C. J. Hansen.

Opført første Gang ved en Studenterkomedie den 2den Mai 1874,
optaget paa Folketheatrets Repertoire den 4de September 1877.

PERSONERNE.

Chabli, Vandmølleforpagterske.

Brioche, Træudskjærer.

Lorentz Kräuter, Gemsejæger.

St. Julien, Oberst ved det 37te Zouavregiment.

Grovbønder. Det 37te Zouavregiment.

Handlingen foregaar i Omegnen af Bjerget „Jomfruen“.

Scenen forestiller et Bjerglandskab; i Baggrunden tilhøires Chablis Vandmølle, hvis Hjul er omtrent midt paa Scenen. Tilvenstre en Opgang til Bjerget.

FØRSTE SCENE.

Grovbønder (festlig klædte, synge).

Nr. 1. Kor.

Oppe paa Rütli,
Dui da dui da,
Er saa gemytlig,
Dui da du!

Her kan man jodle af fulde Hals,
Her kan man faa sig en Tyrolervals,
Dui da du!

(Grovbønderne danse og gaa ud under Gjentakelse af Korets første Del.)

ANDEN SCENE.

Chabli

(alene, hun har i 1ste Scene siddet taus paa en Sten i Forgrunden).

Hele Jomfruens Ungdom er paa Benene idag, thi det er den store Bastians Fest idag;

alle Jomfruens Børn jodle af Glæde idag, kun jeg, den smukke Vandmølleforpagterske Chabli, kan ikke sympathisere med dem, og hvorfor? Det er idag akkurat tre Aar siden, at min elskede Brioche forlod Jomfruen og mig med det Løfte til mig, at hvis han ikke var vendt tilbage inden Kl. 11^{3/4} paa den store Bastiansdag 1873, saa var han ikke mere — og nu er Klokken 11^{1/2}, og det sidste Jernbanetog er kommet — O, min Gud, hvilken Spænding! Hvilket rædselsfuldt Kvarter!

Nr. 2. Sang.

1.

O, dersom jeg var en lille Fugl,
Jeg fløi til min Hjertenskjær;
Men jeg er nu ingen lille Fugl,
Og derfor bliver jeg her.
Dui dui da du!

2.

O, dersom jeg var en Milepæl,
Jeg viste ham Veien hjem;
Men jeg er nu ingen Milepæl,
Skal jeg fortælle Dem.
Dui dui da du!

Min Moder lærte mig i min Barndom, hvorledes man kunde faa Vished om, man endnu var elsket; jeg tror, Tiden er kommen til at prøve det; ah, her staar en lille Urt! — Han elsker — af Hjerter — med Smerte — en

lille bitte Smule — overmaade meget — O, Held! Nu er jeg da vis derpaa. Men hvor bliver han af? Ha, hvad er det? Jeg hører Skridt nærme sig — jeg mærker paa mit Hjertes Banken, det er hans Gang! — Ak nei, ikke den Gang! Hvilken Skuffelse, det er hans Rival, som jeg slet ikke elsker af Hjerte, med Smerte, en lille bitte Smule.

TREDIE SCENE.

Chabli. Lorentz (fra højre).

Lorentz.

God Morgen, smukke Vandmølleforpagterske! Men hvad er det? Du er ikke smykket med Blomster og Baand til Festen som de andre Piger her paa Bjerget? Din Dragts Simpелhed tyder paa Sorg — Hvorledes er det at forstaa paa en saadan Glædesdag?

Chabli.

Du kjender helt vel den Sorg, som nager mit unge Hjerte.

Lorentz.

Ah, ved St. Bernhard, tænker Du endnu paa den fattige Træudskjærer, som for tre Aar siden paa den store Bastiansdag forlod Dig og tog det Løfte af Dig at vente paa ham til idag Kl. 11^{3/4}, og Klokken er nu 11^{1/2}? Har Du endnu noget Haab om at gjense ham?

Chabli.

Haabet er en lille Baad, men den kan rumme Mange!

Lorentz.

Ganske vist, men Haabet er Dig knap tilmaalt — et Kvarter, og Du er min!

Chabli.

Min Herre, jeg glemmer aldrig mine Løfter, men jeg glemmer heller aldrig Brioche.

Lorentz.

Og det siger Du til mig, den rige Lorentz Kräuter, som kan faa enhver Pige her paa Bjerget, ja maaske hele Jomfruen, men som naturligvis kun vil have Dig, Du Utaknemmelige! Jeg vil sige Dig, ønsk ikke din Brioche tilbage; thi ved St. Gotthard, Du ved, jeg paa tusind Alens Afstand uden Anlæg skyder Hovedet af en Knappenaal, og saa skulde jeg ikke træffe det Hovede?

Chabli.

Rædsomt! Du er bitter, Lorentz Kräuter!

Lorentz.

Godt! Det er altsaa Krig paa Liv og Død!

Nr. 3. Duettino.

Lorentz.

Som en Lavine Blodet sig bevæger,
Snart skal Du tomme Smertens bittre Bæger.

Chabli.

Ei jeg drikker et Fingerbølle,
Det er ikke Vand paa min Mølle.

Lorentz.

Ha, vogt Dig, vogt Dig, Forpagterske!
Vær ei af min Elskov Foragterske!

Chabli.

Lorentz! Lorentz! O, lyt til min Kval!

Lorentz.

Nei Chabli! Nei Chabli, jeg er ikke gal!
Nei pyt, nei pyt!

Chabli.

O, lyt! O, lyt!

(Brioche jodler udenfor Scenen.)

Lorentz (afsides).

Det var hans bekjendte Jodlen, jeg kjender
hans Portamento — ha, Gudskelov! Her er
kun ti Minutter tilbage, hun maa bort! —
(høit.) Smukke Vandmølleforpagterske! Træd
ind i Eders Hytte og ifør Eder Eders Brude-
stads, medens jeg gaar hen at hente Byens
Fredsdommer, for at vi kunne underskrive
Kontrakten.

Chabli.

Min Beslutning er tagen, jeg pynter mig
til Døden, ikke til Bryllup! (gaar ind i Møllen.
Lorentz lukker Døren af efter hende og stikker Nøglen til sig.)

Lorentz.

Triumf! Det lykkedes! Nu ud i Bjergene

at finde min Rival; mit Øie er skarpt, min Bøsse er ladt, min Haand er sikker og mine Ben stærke. Nu gjælder det Liv eller Død, ve Dig Brioche!

FJERDE SCENE.

Brioche (alene).

(Han kommer langsomt gaaende ned ad Bjerget med et lille Bord, hvorpaa en Cithar.)

O, hvor jeg har ilet! Klokken mangler... Tak ske den store Bastian!... fem Minutter i den fastsatte Frist. (stemmer Citharen.) Min Cithar er forstemt ligesom jeg selv af Længsel, mine Ben sittre under mig af Bevægelse. (reiser sig, tager Hatten af.) Ständchen! Auf Verlangen! — Det er hendes Yndlingssang!

Nr. 4. Sang.

1.

I Tyrol er jeg født, der har jeg hjemme,
Der drak jeg Gemsemælk af Moders Favn,
Der fik jeg min vidunderlige Stemme,
Der jodlede jeg først min Faders Navn:
Dai dai dai!

2.

I Tyrol er jeg født, jeg er Tyroler,
Der vil jeg lægge ned min Alpestav,
Og naar tilsidst engang mig Døden holer,
Skal hele Tyrol jodle ved min Grav:
Dai dai dai!

Hun kommer ikke? Hvor kan hun være henne? Døren er aflukket, og Møllehjulet stander stille . . . Det løber rundt for mig! Hun skulde da ikke . . . O, forfærdelige Tanke, som forvandler mit Blod til Gletscher! Eller hun har maaske sultet sig ihjel af Længsel efter sin Brioche? Jeg kan ikke udholde disse forvirrede Tanker . . . Uh, jeg faar Ondt! Bare jeg havde en Snaps . . . Hvad ser jeg? Lorentz Kräuter! Han kommer, som han var kaldet!

FEMTE SCENE.

Brioche. Lorentz Kräuter (fra høire).

Lorentz (afsides).

Ha, hvad ser jeg? Her træffer jeg ham; skal jeg dræbe ham her, foran hendes Dør? Nei, vel er jeg en Skurk, men dette formaar jeg ikke . . . Ha, jeg faar en Ide! (høit.) God Dag, Brioche!

Brioche.

God Dag, Lorentz! Du byder mig ikke velkommen tilbage? Dog nei, det er sandt, det kan Du ikke, Du er jo min Rival.

Lorentz.

Nei, ikke mere! Jeg var det engang, men nu —

Brioche.

Hvilket Heltemod! Ulykkelige Lorentz!

Lorentz.

Ulykkelige Brioche!

Brioche.

Hvad? Ha, jeg begynder at forstaa, saa var min Anelse før dog maaske... Forfærdeligt!

Lorentz.

Forfærdeligt!

Brioche.

Det er altsaa Tilfældet, hun... Jeg for-
maar ikke at udtale Ordet. — Grusomt!

Lorentz.

Grusomt!

Brioche.

Hvornaar?

Lorentz.

For et halvt Aar siden! Stakkels Brioche,
støt Dig til min Vennebarm, suk din Smerte
ud ved mit Broderhjerte — den fælles Sorg
gjør os til Venner!

Nr. 5. Duetto.

1.

Brioche.

Ak, hun er død!

Lorentz.

Ja, hun er død!

Brioche.

Hun var saa sød!

Lorentz.

Hun var saa sød!

Brioche.

Saa hvid og rød!

Lorentz.

Saa hvid og rød!

Brioche.

Mit Hjerte fryded sig, naar hendes Stemme lød:
(grædende:) Dui da bæ!

Lorentz.

Uh! Uh! Uh! Dui da bæ!

2.

Brioche.

Nu er hun væk!

Lorentz.

Ja, hun er væk!

Brioche.

O, tunge Smæk!

Lorentz.

O, tunge Smæk!

Brioche.

Min Cithar knæk!

Lorentz.

Din Cithar knæk!

Brioche.

Hun kunde jodle næsten et Kvarter i Træk:
(grædende:) Dui da bæ!

Lorentz.

Uh! Uh! Uh! Dui da bæ!

SJETTE SCENE.

De Forrige. Chabli (paa Altanen).

Chabli.

Vi give ikke Noget her, Du stakkels Sanger... Ha, hvad ser jeg, min Brioche!

Brioche.

Min Chabli, Du lever? Jeg elsker Dig!
(til Lorentz.) Ha, Forræder, jeg foragter Dig!
(til Chabli.) Kom i mine Arme, der er Tid endnu!

Chabli.

Men jeg kan ikke komme ud, der er lukket af.

Brioche.

Kast Nøglen herved!

Chabli.

O, Gud, jeg har den ikke!

Lorentz.

Nei, jeg har den!

Brioche.

Kom med den, Kretiner! (gaar henimod ham.)

Lorentz.

Stans! Et Skridt til, og Du er dødsens!

Chabli.

Stans for Himlens Skyld! Lad det saa hellere gjælde mit Liv; jeg kommer til Dig!
(hun sætter sig paa Møllehjulet, der sættes i Bevægelse ved hendes Tyngde.) Bed for mig, Brioche!

Nr. 6. Bøn.

Brioche.

Du store, store Bastian,
 O, hjælp os, hjælp os, hvis Du kan.
 Sørg for, hun kommer heldigt ned,
 Hvis ei, jeg bliver paa Dig vred!
 ∴ Dai du la dai du la! ∴

Lorentz.

Du store, store Bastian,
 Nu skal Du vise, hvad Du kan.
 Hvis hun før Tiden kommer ned,
 Saa tror jeg nok, jeg bliver vred!
 ∴ Dai du la dai du la! ∴

(Chabli glider ned og iler i Brioches Arme.)

Lorentz

(sigter paa Brioche, der vender Ryggen til ham).

Saa til Helvede! (Bøssen klikker.) Forbandet!
 I en Fart en anden Knaldhætte — Saa! Denne
 Gang skal det ikke slaa Feil! (sigter; Tromme-
 hvirvel udenfor.)

SYVENDE SCENE.

De Forrige. Grovbønder komme ilende ind,
 lidt efter St. Julien med Soldaterne.

Nr. 7. Kor af Grovbønder.

De komme,
 De nærme sig Tomme for Tomme,
 De komme,
 Hør den store Tromme!

(St. Julien kommer marscherende ned ad Bjerget i Spidsen for
 Soldaterne.)

1.

St. Julien.

I Dale og I Bjerger,
 Ved Eder vil jeg sværge,
 Ret aldrig skal jeg glemme,
 At her jeg havde hjemme.
 Alting mod Jer er det rene Vand!
 Ret aldrig skal jeg glemme,
 At her jeg havde hjemme.

Kor.

::: Leve Frankrig! Vort Fædreland! :::

2.

St. Julien.

I Bjerger og I Dale,
 I til mit Hjerte tale,
 Her er jeg født og baaren,
 Ja, her har før jeg vaaren.
 Før var jeg Dreng, nu er jeg Mand!
 Her er jeg født og baaren,
 Ja, her har før jeg vaaren.

Kor.

::: Leve Frankrig! Vort Fædreland! :::

St. Julien.

Naa, Folk, vi kan trænge til lidt Hvile
 ovenpaa de hundrede Miles Marsch... Rør! ...
 Ved Abdallah! Hvilken henrivende Skjønhed;
 hvad er dit Navn, mit smukke Barn?

Chabli.

Chabli... til Tjeneste, strenge Herre!

St. Julien.

Chabli? Ha, det vækker Minder... Naa, det er ikke Noget! Kan Du skaffe Nattekvarter til mig og det 37te Zouavregiment i Nat? Imorgen ved Daggry skal vi videre!

Chabli.

Hvis Hr. Obersten vil tage til Takke under mit ringe Schweitzertag, saa behag at træde ind i Møllen her næst ved.

St. Julien.

Næstved! Ha, dette Ord minder mig... Naa, bryd Dig om Intet! Videre!

Chabli.

Gjæstfrihed er en Schweitzers første Dyd, Nøisomhed den anden — for Resten elsker jeg Briöche. —

Briöche.

O, Himmel!

Lorentz.

Ha, Helvede!

St. Julien.

Hvorledes? De Chabli, som er saa fin og saa hvid, De, Egnens skjønneste Alperose, De elsker en saadan... en saadan Kneipesanger?

Briöche.

Kneipesanger? Min Herre! Her er mit Kort!

St. Julien.

Mit Navn er St. Julien, jeg er Oberst ved det 37te Zouavregiment og altid til Deres Tjeneste. (til Chabli.) Smukke Pige med det brune Haar, dit Ansigt behager mig. Vend Dig ikke bort fra mig, har Du ingen Medlidenhed med mig? Følg mig til Frankrig og bliv min Brud!

Nr. 8. Kvartet.

1.

St. Julien.

Ja, følg vor stolte Krigerhær
Til Frankrig som min Hjertenskjær!

Brioche og Lorentz.

O, søde Chabli, o la' vær! la' vær!

St. Julien.

Der skal Du smage Vinens Most.

Chabli.

:: Jeg holder mer' af Schweitzerost. ::

De Andre.

:: Hun holder mer' af Schweitzerost. ::

2.

Lorentz.

Følg ei den stolte Krigerhær,
Bliv her og bliv min Hjertenskjær.

Brioche.

Nei, søde Chabli, o la' vær, la' vær!

St. Julien.

Ja, Du skal vælge en af os.

Chabli.

∴ Jeg holder mere af Brioche. ∴

De Andre.

∴ Hun holder mere af Brioche. ∴

St. Julien.

Ha, lille Stivnakke, Du bøier Dig nok!
(griber hendes Haand.) Vi To — Himmel, hvad opdager jeg? Dit Navn er Chabli, Du er 22 Aar gammel og født her paa Møllen af den forhenværende smukke Vandmølleforpagterske Liebfrauenmilch!

Chabli.

Min Gud, hvorfra ved De det?

St. Julien.

Jeg kjendte Dig paa den Filipens paa din venstre Haand. Min Søster, kom til mit Bryst!

Chabli.

Min Broder!

Alle.

Hans Søster . . . hendes Broder!

Lorentz.

Nu aander jeg atter! Hr. Oberst, jeg har herved den Ære at anholde om Deres Søsters Haand.

St. Julien (til Chabli).

Hvem er den Herre?

Lorentz.

Ved Popocatepetl! De er født her paa Egnen og kjender ikke den rige Gemsejæger, Præmietageren Lorentz Kräuter?

St. Julien.

Hvad hører jeg? De -- en Søn af den gamle von Osten?

Lorentz.

Ih, Du store Bastian, hvor ved De det fra?

St. Julien.

Kom i min Favn, min Broder!

Lorentz.

Min Broder? Hvorledes?

St. Julien.

Ja, det er en Familiehemmelighed. (De omfavne hinanden.)

Alle.

Hans Broder. . . hendes Broder. . . hans Søster!

Brioche.

O, Elskede, saa er der altsaa Intet mere til Hinder for vor Forening.

Chabli.

Ikke det Bitterste. . . min elskede Brioche!

Lorentz.

Ha, jeg maa bort. . . Hvad skal der blive af mig?

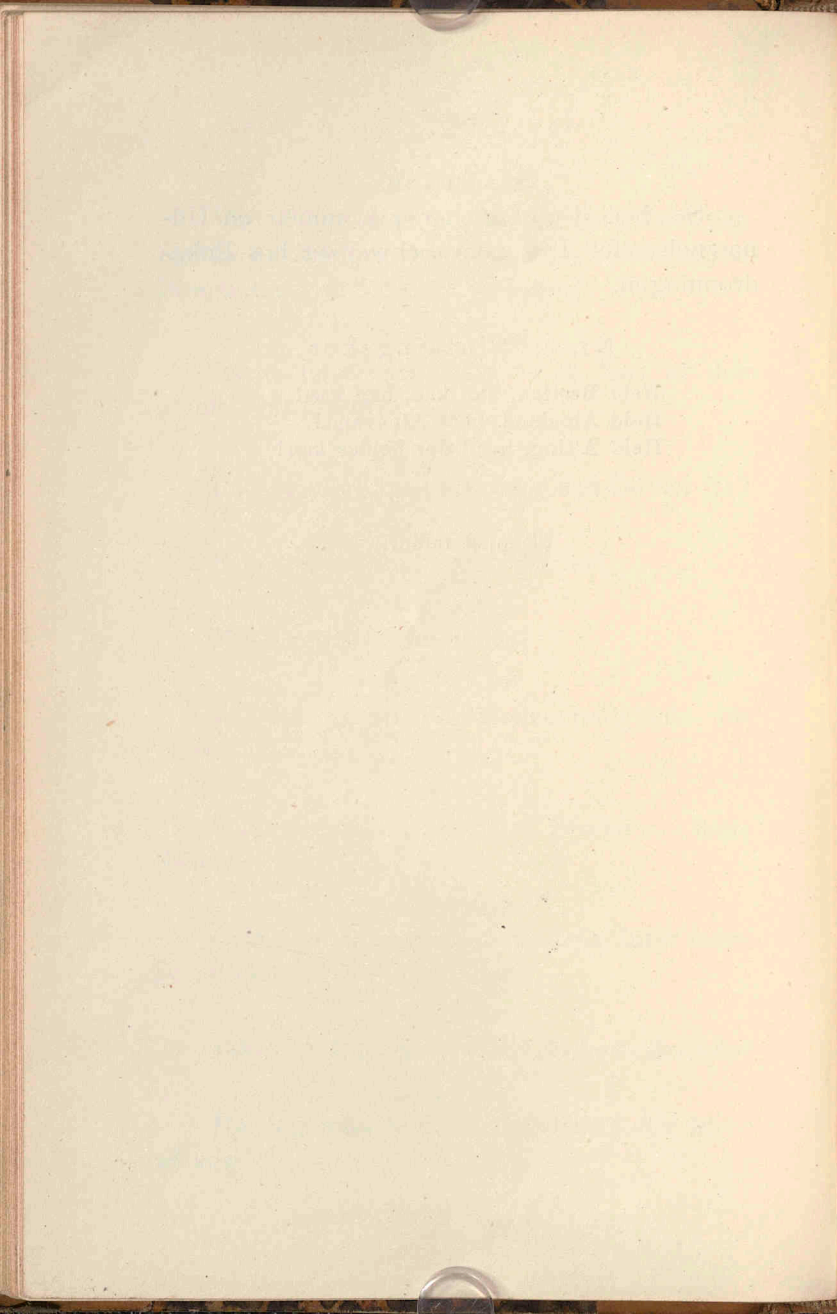
St. Julien.

Se her, jeg har her i Lommen en Ud-
nævnelse for Dig som Schweitzer hos Enke-
dronningen.

Nr. 9. Slutningskor.

Held Bastian, han kan, han kan!
Held Alpeland, held Alpevand!
Held Alting, hvad der heldes kan!

(Tæppet falder.)

Søren Petersen.

Farce-Monolog med Sange.

Opført første Gang paa Kasino den 23de Mai 1876; trykt i „Nær
og Fjern“, den 28de Mai 1876.

PERSONERNE.

Peter Sørensen.

(Scenen forestiller en Stue; Dør i Baggrunden, til heire i Forgrunden et Vindue, hvorved et Skrivebord; paa Væggen til venstre et Pibebrædt, hvorunder et Bord med Tobaksdaase, osv.)

Peter Sørensen

(kommer fra Baggrunden med Hat og Overfrakke, han har en Pakke Stilebøger under Armen).

Nei, det er for meget, det er altfor meget! Ti Timers uafbrudte Information, i ti Timer har jeg tronet som »Hr. Lerer« — Gud hvor jeg misundte de Drengene, der kunde sidde og sove! — Ingen Middagsmad har jeg faaet, ingen Cigar . . . Gid Søren Petersen sad paa Bloksbjerg! — Fy, Peter, skammer Du Dig ikke, at ønske din bedste Ven paa Bloksbjerg, fordi Du har maattet vikariere fem Timer for ham, da han har været oppe til Examen i Dag; han betaler det jo ærligt og redeligt, han gjør jo et storartet Kandidatgilde i Aften. — Gud, det er sandt, jeg har jo forpligtet mig til at skrive en Vise til ham i Aften, og jeg har kun en Time dertil . . . Saa ønsker jeg alligevel, han

sad paa Bloksbjerg! Aa ja, og det er sandt, saa skal jeg ogsaa have rettet disse Stile for ham, vil De tænke Dem, 30 idiotiske Stile af 30 idiotiske Drengene — Gudskelov for de mange Retskrivninger, man behøver ikke at rette videre! — Lig der, I herlige Ungdomsskrifter! (kaster Pakken hen paa Bordet, saa at de fleste Bøger falde paa Gulvet.) Saa, der ligger de! Jeg er dog ogsaa forbandet uheldig! (samler dem op.) Lad os engang se, hvad Opgave Søren har givet dem: »Hvor vidt er en provisorisk Finanslov altid kun foreløbig? Med fri Afbenyttelse af Matzens danske Læsebog.« Jeg tror sgu, Søren er gal, at give Drengene paa 13—14 Aar en Opgave om provisoriske Finanslove, og den er der 30 Opløsninger paa — Tak! (tager sin Overfrakke af.) Naa, lad os nu tænke lidt paa den Vise! Hvad Fanden skal jeg skrive om det Bæst? Jeg veed sgu ikke Noget, skjøndt der er Ingen, der kjender ham saa godt som jeg, for vi har altid været forbundne sammen som Damon og Pythias, vi har været uadskillelige som . . . som de siamesiske Tvillinger, vi fulgtes ad som Børn, vi følges ad som Mænd, og vi vil følges ad i Døden . . . Det vil sige, jeg haaber, det bliver mig, der kommer til at følge ham! Hvad Mærkeligt er der egentlig ved Søren Petersen? (synger): »Han har væ't Solderist, det er sikkert og vist, men nu er han det inte

mere« — Jo gu' er han saa, han kommer jo hver evige Dag i »Helvede« og spiller sine 20 Partier Billard, ja han spiller nu en rar Bal! (synger:) »Ak, ja, den kjære første Bal, den staar endnu for Tanken« — Nei, det passer ikke, det maa hellere være om Opvarningspigen, hans Flamme. (synger:) »Der er i Helved en Mø saa smuk, tro Du mig, hun hører tidt efter Søren's Suk, tro Du mig!« (Et Uhr slaar 7 Slag i Stuen ved Siden af.) Hvad er nu det? Herregud, nu gik det saa rart, naa, er det ikke snart færdigt, 6, 7, ja jeg veed sgu nok, den er syv! (synger:) »Tro Du mig«. (Uhret vækker.) Ja, er det nu ikke et slaaende Uheld! Lad mig først komme i Slobrokken og faa en Pibe tændt, saa gaar det nok! (tager Slobrok paa.) Ah, det hjælper allerede, man føler sig lettere; man faar Luft, navnlig naar der er saadanne Huller paa Albuerne! (hen ved Bordet tilvenstre.) Saa, nu blot en Pibe, saa skal vi snart være færdig med Visen om den unge Hr. Pedersen. (synger:) »Og det var den unge Hr. Pedersen, han . . .« Saa! Nu er der næsten ingen Tobak; ja, jeg tænkte det nok! Jeg har hele Dagen været forfulgt af det mest glubende Uheld! (stopper Piben.) For det Første var jeg saa uheldig i Morges at vaagne med Tømmermænd, selvfølgelig kom jeg sent op og maatte skynde mig, og saa sprang naturligvis min Halsknap i Skjorten af

— Jeg kjender ikke noget saa Irriterende, som naar man har travlt og skal knappe Skjorten og saa — bums! der ligger Knappen! Jeg havde revet Skjorten i Laser, dersom det ikke havde været min egen! Jeg maatte løbe ned paa Skolen, den er nede paa Gammelholm, og der er jo saadan et Søle, at jeg i det første Frikvarter maatte hjem og skifte Støvler, og det er en meget vanskelig Operation, naar man kun har eet Par. Og saadan har Uheldet forfulgt mig lige til nu i den sidste Time. Det var i en Pigeskole, jeg skulde give en Time i Historie for Søren; jeg kan nu ikke meget Historie, det indrømmer jeg, men Herregud, var det saadan et dumt Spørgsmaal at give: »Om Grækernes Stilling til Romerne i den tysk-spanske Arvefølgekrig?« Jeg syntes nu, det lød saa rart historisk, men de grinte sgu af mig, alle Pigebørnene og Lærerinden med — og saa gik jeg, jeg følte mig som en historisk Umulighed! Naa, lad os nu faa Ild paa den Smule Tobak her er! (stryger et Par Tændstikker af, som gaa ud.) Det er en hel brillant Opfindelse — he! Ja, de maa sgu nok kalde dem Sikkerhedstændstikker, for der er Ingenting, man kan være saa sikker paa, som at de ikke tænder (han faar Ild.) Nei, sikken et Held, der var virkelig een, som ikke gik ud! (sætter sig ved Skrivebordet.) Det er saadan en rar Ting at skulle være

vittig paa Kommando; Gud, hvor det er morsomt! Jeg har ikke en eneste Ide, og hvad der kreperer mig mest, det er, at jeg efter Aftensbordet faar Masser af Ideer, men saa er det for sent. Lad os engang se, kan man ikke bruge hans Navn? Søren Petersen . . . Søren . . . Søren — »Søren Top stod tidlig op og læste i sin Bog« — Ja, se det var jo en meget passende Begyndelse til en Examensvise; det er ogsaa forbandet, han ikke hedder Top, men det er sandt, der er jo heller ingen Melodi til den, ja saa kan vi ikke bruge den! Søren Petersen . . . Sø-ren-Pe-ter, Sø-ren-Pe-ter- (synger paa Mel. „Dumme Peter“:) »Søren Peter-, Søren Peter-, Søren Petersen vor Ven!« Nei, det er igjen for simpelt! Hvad i al Verden skal jeg dog skrive om ham? (Pause.) Det gaar flydende — ligesom med Forterne! Flydende — ja, det er jo hans svage Side, de flydende Varer.

Mel. af „Malabarenken“.

Lige fra ganske lille Unge
 Tog han sig en Taar,
 Dog var den Drik ei af de tunge,
 Som til Ho'edet gaar.
 Siden holdt han sig til Baierne,
 Fik for Toddy Blik,
 Dobbelte var immer Vægerne,
 Han paa Lampen fik.
 Hatten af for Kandidaten,
 Skynd Dig blot at ta'e den
 Af og syng i Sky . . .

(afbrydes i Sangen af nogle femtonige Øvelser, der spilles paa et Klaver i Stuen ved Siden af.) Nei, Du Almægtige, det er jo til at blive gal over! (reiser sig.) Begynder de nu at spille paa Klaver! Det er et rent Spillehus, dette her! Det er jo en komplet Umulighed at skrive Viser, naar der er saadan gratis Kirkekoncert ved Siden af. Hun bliver ved! Gud veed, hvad det er for noget Stads, hun klimprer? Det er formodenlig Noget af Wagner, for han har altid generet mig. (ser paa Uhret.) Kun tre Kvarter tilbage, det bliver sgu en kort Vise, den bliver ikke paa tre Kvarter — hehe, det var en meget daarlig Brander! Naar jeg bare vidste, hvad han hed, der har opfundet Klaverer, vilde jeg forbande ham. Nei, det er jo ikke til at holde ud, jeg skal dog nok faa hende til at holde op! (slaaer med Ildtangen paa Kakkelovnsskjærmen, Spillet hører op.) Det hjalp! Jeg bliver nok sagt op, for det var min Værtindes Datter, der øvede sig — Ja, det er Alt sammen den forbistrede Søren Petersens Skyld! (sætter sig.) Naa ja ja, godt var det, at det hørte op, værre var det, at Tobakken hørte op med det Samme! (sætter Piben fra sig.) Jeg maa se at finde en Melodi med et rigtig langt Omkvæd, helst en, der er bare Omkvæd. Nei, vi har ikke Tid til at spekulere, lad os blot begynde at skrive, saa gaar det nok. — Saa skulde da ogsaa . . . Nu er der ingen Blæk! (slaaer i Bordet,

reiser sig og gaar op og ned ad Gulvet.) Jeg vil bare sige, at om et Øieblik bliver jeg rasende! Tobak er der ikke en Draabe af og Blæk ikke en Pibe . . . Sludder og Vrøvl, jeg mener naturligvis — Aa, jeg gider ikke sige det om igjen! Jeg veed med mig selv, at jeg er det taalmodigste Menneske af Verden, men jeg er dog ingen Hexemester; naar jeg ingen Tobak har at dyppe Pennen i . . . (raaber:) Blæk, jeg mener Blæk, for Fanden! — Ja, jeg kunde jo skrive med Blyant, det har jeg da. (sætter sig.) Naa, munter, gamle Peter, lad os glemme alle Gjenvordigheder og tage fat! Hvad Melodi skal jeg vælge? Man skal ikke være for kræsen, for jo længere man vælger, des daarligere bliver det. Lad os uden videre tage en af de evig unge og dog saa gamle Melodunter. »Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden«, den behøver man ikke at skrive Kladde til, (tager Papir og vil begynde at skrive.) man skriver uden videre: »Mel.: Der er et Land« . . . (reiser sig og siger meget sagtnodigt.) Jeg vidste det iforveien, Gud, hvor jeg vidste det! . . . Der er ingen Spids paa Blyanten! (spidser Blyanten.) Hele mit Liv har været en uafbrudt Kjæde af Uheld! Otte Dage efter at jeg var født gik min Fader fallit, og det var en Fallit som paa det kongelige Theater — for udsolgt Hus! I Skolen havde jeg det Uheld altid at være Fux; bare

fordi jeg aldrig kom op, naar jeg kunde Noget. I Kjærlighed — ja lad os ikke tale om det — jeg elskede, virkelig saadan rigtig elskede, ikke saadan elskede, men elskede; jeg troede mig gjenelsket og saa mig allerede paa Lykkens Spidse, men saa knak! . . . Saa for Pokker, der knak Spidsen! (Det begynder at blive mørkt.) Nu er jeg saa gal i Hovedet, at (spidser arrigt.) nu — skal — det — gaa — som — det — bedst kan! (sætter sig og skriver:)

Mel.: Der er et Land og saa videre.

Vi har en Mand, en Mand her i vor Midte,
 En Pryd for Staden og sin Menighed,
 Med Ærefrygt vi op til ham nu titte,
 Og siger jeg hans Navn, de strax det veed.
 Paa Ild i Øiet kan man kjende Manden,
 I Villien har han Staal og Malm i Røst,
 Og han har Guld i Hjærtet, Ben i Panden
 Og saa et Dannevirke i sit Bryst!

Næ føi, det er for slemt, det lyder jo akkurat som en Valgtale! (river Papiret itu.) Ak ja, ja! Kommer ikke Musen snart, saa er jeg til Rotterne — Ja, jeg kan sgu sige Brandere nok, men bare ikke om Søren Petersen. Saa nu er det ogsaa blevet saa mørkt, at man ikke kan se at skrive; jeg maa tænde Gassen. (tænder et Gasblus; det bliver ved at være mørkt.) Maa jeg præsentere Dem, det skal være et Gasblus! For at se, maa jeg nok lade mit Lys skinne, lige-

som de i den senere Tid har fundet paa oppe i Borgerrepræsentationen. (tænder et Stearinlys; det bliver lyst.) En halv Time — Gudskelov, saa har man ikke Tid til at betænke sig. (skriver:)

Mel.: Igaar jeg fik min Troie.

I Dag han fik Examen,
Skjendt ei det var fortjent,
Og strax han bad os sammen,
Og det var meget pænt.
Han vilde os fornøie
Og trak, I kan forstaa,
Istedetfor sin Troie
Spenderebuxerne paa
Søren Petersen!
Søren, Søren Petersen!

(afbrydes af en Lirekasse, der i Gaarden spiller en sørgelig Melodi.) Næ, jeg tror sgu ogsaa, alle onde Aander har sammensvoret sig imod mig i Dag! (hen ved Vinduet.) Hov, De dernede — her er 25 Øre, men saa gaa bare, gaa bare! Jeg skal oven i Kjøbet have Udgifter for at have den Ære at skrive en Sang til ham — Det er dog vel stift! Saadan Noget kunde nu aldrig passere ham; han er det svineheldigste Meneske, jeg kjender; i Alt, hvad han rører ved, har han Held med sig, hans Held det er — Stop! Det er jo ligefrem en Ide til en Vise! O, Du Lirendreier, jeg takker Dig! (sætter sig og skriver:)

Mel.: Da Vaartoner lede.

Jeg synger om Søren,
 For han er min Ven,
 Og fra vi var Børen,
 Var hans jeg igjen.
 Da først jeg ham mødte,
 Strax Slagsmaal der stod,
 Mens Næserne blødte,
 Vi blandede Blod.

I Løkken pr. Thisted
 Hans Fødehus staar;
 Der fandt han et Fristed
 I Barndommens Aar.
 Da Lykken til Myndling
 En Daare skal ha'e,
 Han blev Løkkens Yndling
 Fra Fødselen a'.

Ja, heldig er Raden!
 Som Lille jeg veed,
 Han styrted paa Gaden
 Fra Kvistkamret ned;
 Men slog sig dog ikke
 Det Mindste ihjel,
 Jeg siger blot: sikke
 Et styrtende Held!

Skjøndt en Dromedar han
 Vel ligner en Del,
 Bestandig dog var han
 En heldig Kamel.
 Selv Skolepedellen
 Saa blidt paa ham tog,
 Kun yderlig sjelden
 Til Søren han slog.

Til Artium gik det,
 Som om han var smurt,
 Og klaret han fik det,
 Hvorom der blev spurgt.
 Ham Lykken stod bi. — Har
 Man Mage kjendt vel?
 I Mythologi var
 Han oppe i Hel!

Ja skjøndt vi vel hædre
 For Klogskab ham kan,
 Var Lykken dog bedre
 End Søren's Forstand.
 Men rose ham mere,
 Det bliver for flovt,
 Vi kun gratulere
 Ham vil til hans Laud!

Ja, Død og Pine, det er da vel et Laud., han har faaet? Lad os se . . . Naa, her ligger Aftenberlingeren — naa, her er det! »Statsvidenskabelig Examen. — I Dag begyndte Examenen. Een forlod Examenen. Hermed endte Examenen.« (springer op.) Hvad! Hold paa mig! Søren forladt Examenen! Og Kandidatgildet — og min Vise! Altsammen ryger i Lyset! Jeg har dog aldrig kjendt Mage til mit Uheld! Nu gaar jeg paa Hovedet i Seng, nu skal De have Tak for i Aften!

(Tæppet falder.)

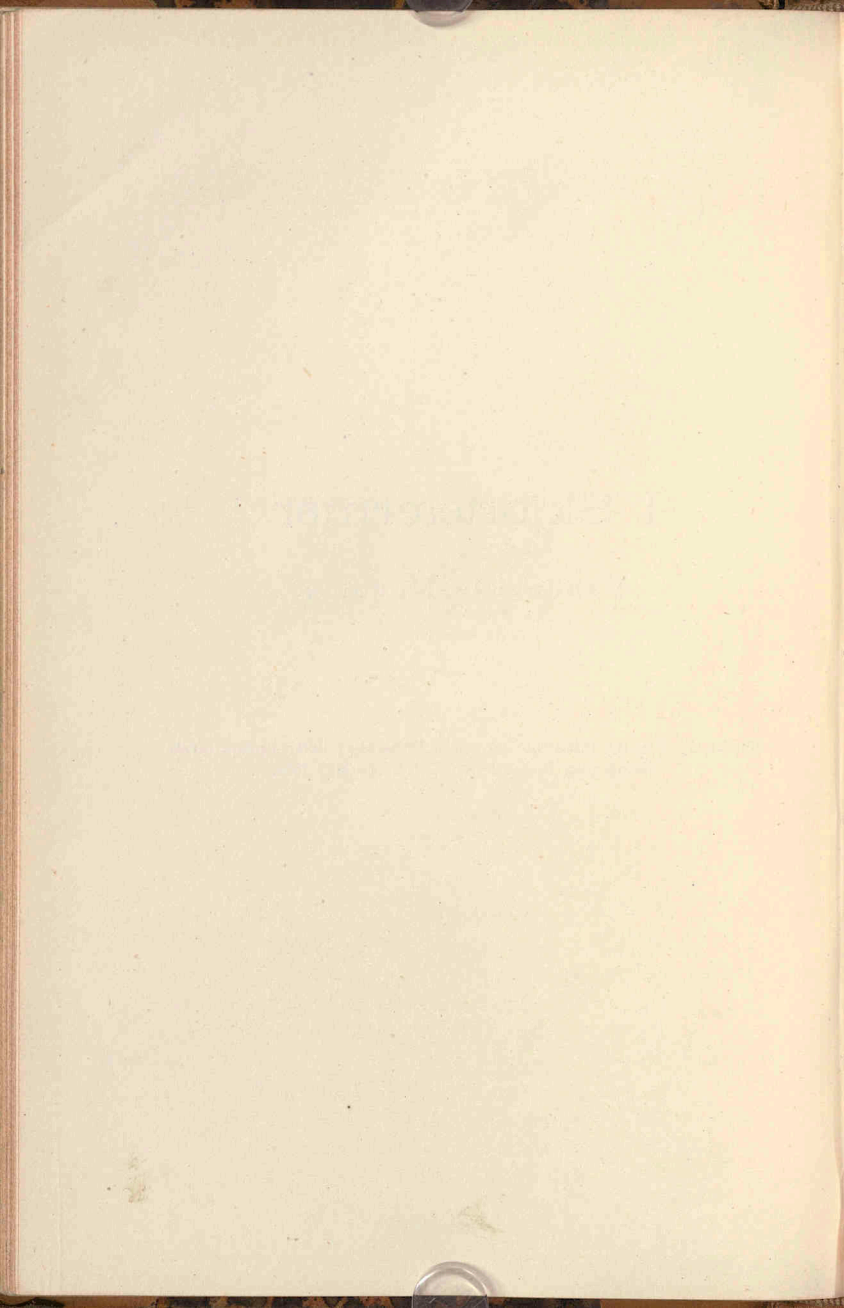
THE
JOURNAL
OF
THE
AMERICAN
MEDICAL
ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL.
1917

Vol. 64, No. 1
January 1, 1917
Published by the American Medical Association
535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Subscription price, \$5.00 per annum in advance
Single copies, 15 cents
Entered as Second-Class Matter, June 26, 1902
Postoffice at Chicago, Ill., Paid May 1, 1916
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917
Authorized by Act of October 3, 1917
Postage paid at Chicago, Ill.
Postmaster: Send address changes to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

I Skjorteærmer.

Vaudeville-Monolog.

Trykt i „Ude og Hjemme“ den 4de December 1881; opført første
Gang paa Folketheatret den 5te Mai 1882.

Scenen forestiller et tarveligt møbleret Ungkarleværelse. Dør i Baggrunden. Vindue paa høire Side.

En Herre

(staar i Skjortæærmer foran Speilet og gjør Toilette; han er i Færd med at knappe sin Flip).

Naada . . . naa . . . Nei, der sprang den op igjen! Jeg kjender ikke noget saa Irriterende, som naar man ikke kan faa sin Flip knappet. Nu har jeg staaet her i et Kvarter og maset med det forbistrede Tøi — det er til at blive melankolsk over! (prøver paa at knappe.)

Mel. af „Den sidste Nat“: „Næsvise Flue“.

Ja, mit Humør det er billigt tilfals,

Jo, jeg kan sige, jeg er om en Hals.

Uh, denne Flip er min Rædsel og Gru,

∴ Havde jeg flere, jeg rev den itu. ∴

Bravo, nu kommer det, nu skal De se,

Nu er det Hele i Orden . . . O ve!

Atter den slap, og min Glæde er endt;

∴ Det er den stiveste Flip, jeg har kjendt! ∴

Nei, jeg opgiver det, jeg opgiver det Hele; jeg kommer ikke til Bryllup, ja for jeg skal nemlig til Bryllup, det vil sige, ikke til mit eget, naturligvis! Jeg er Gudskelov Ungkarl, og det har jeg i Sinde at blive ved at være lige til . . . lige til jeg engang gifter mig. Nei, dennegang er det heldigvis kun en Ven af mig, der begaar den Dumhed; jeg optræder kun som Gjæst . . . det er forresten en temmelig dyr Gjæsterolle den! . . . Først er der Bryllupspresenten og saa Vognen . . . Hvor Fanden bliver den af? (ser ud.) Nei, den er der ikke! Hvad kunde det ogsaa nytte, at den var her, jeg kan jo da ikke tage afsted i Skjorte-ærmer . . . Og den smaa Frøken Jacobsen, som jeg skal hente! Det var ogsaa en Ide af Brudgommen at arrangere det saadan, at jeg skulde kjøre sammen med hende; han bilder sig formodenlig ind, at han gjorde mig en stor Fornøielse dermed. fordi jeg en Gang har kuret lidt til hende. Ligesom det havde Noget at betyde; det har jeg gjort til saa mange Andre! Skjøndt naar jeg rigtig tænker mig om, saa var det nok ikke saa lidt endda. Jeg har ligefrem paa en Maade friet til hende, men hun gav mig ogsaa ligefrem paa en Maade en Kurv — — Ak ja, det var deilige Tider! Det var paa et Julebal paa Landet — egentlig burde det være i en Præstegaard, men det

var hos en Tolder, det vil sige en Toldinspektør naturligvis, en rigtig fin Mand! Jeg førte Kottillon op med hende, og saa arrangerede jeg en ny Tur — jeg sagde, det var det Moderneste i Kjøbenhavn — at hun skulde give den Rose, hun bar foran paa Brystet, til den, hun holdt mest af, (begynder igjen at knappe.) og den, som fik den, skulde have Lov til at kysse hende, og saa satte jeg et Par Øine op, saadan! . . . Hun blev ganske rød i Hovedet, meget rødere end Rosen; det var for Resten en gul Rose, men det gjør Ingenting. Men da hun saa havde danset, veed De, hvad hun saa gjorde? Hun tog ganske roligt Rosen og puttede den ned i sin Lomme og sagde . . . (Flippen springer op.) Gid Satan havde den! . . . Nei, det sagde hun naturligvis ikke, men hun sagde, at hun var saa stor en Egoist, at hun holdt mest af sig selv — Ja, den Tur havde jeg ikke stor Fornøielse af, den gik ikke! . . . (faar Flippen knappet.) Jo, der gik den sgu! Hurra, jeg fik den knappet! — Naa, nu maa jeg i Lav med Slipset! (tager et Slips, hen foran Speilet.) Det skal være gjort i en Haandevending, det gjør ikke saa nøie, hvordan et Slips er bundet; jo daarligere det sidder, desto genialere er det. (binder det.) Ja, dette her ser næsten for genialt ud, men det kan jeg jo altid rette paa Veien. Naa, nu Kjolen

paa, saa er vi færdige! (tager Kjolen fra Klædeskabet og lader Døren staa aaben.) Jeg maa sige, Petersen har været ualmindelig heldig med Oppresningen dennegang. (tager Kjolen paa.) Naar man ikke vidste bedre, skulde man tro, at Kjolen var saa godt som ny; ja, Petersen har nu et ualmindeligt Talent for at presse, det har jeg saamænd tidt maattet føle! (ser over Skulderen.) Der er Ingen, der kan se, at der har været Noget i Veien med dette Skjød, og det skjøndt det fik en temmelig drøi Medfart sidst, jeg havde Kjolen paa. Det var i den berømte Kotillon, jeg førte op ude hos Tolderen. Vi endte med en stor Rundt gjennem alle Stuerne, og jeg var naturligvis i Spidsen i susende Galop — saadan . . . (synger en Galop og danser om.) Først gjennem Salen, og saa gjennem Dagligstuen, og saa ud i Kjøkkenet, stadig saadan tralalala! Hvem kunde nu ogsaa tænke, at Døren til Bagerovnen stod aaben? Jeg vender Ryggen til, og rutsch! . . . (hænger fast med Skjødet i Nøglen i den aabenstaaende Skabsdør.) Tak Skjæbne! Nei, det lignede sgu altfor godt! (tager Kjolen af.) Naa, det var dog ikke saa galt, det kan jeg jo nok selv hjælpe paa! (tager Sy-naal og Traad og giver sig til at sy.) Ja, naar man er Ungkarl, saa faar man efter Haanden en vis Øvelse i Haandarbeide.

Mel. af „Den Tredie“.

Fader siger: „Sy Du skal og sømme,
Til din Skræderregning si'er jeg Stop,
Ellers maa fra Hus og Hjem jeg rømme,
Jøsses, hvor den Syning løber op!“

Moder siger, jeg ej kjender Maaden,
At jeg ej for Syning har Geni,
Ja hun paastaar, jeg er løs paa Traaden —
Det er der forresten Noget i.

Fader siger, at jeg maa mig skamme,
For de Klæder koster ham en Del.
Moder siger — Ja, det er det Samme,
Hvad hun si'er, for nu er Kjolen hel!

Ja, det er naturligvis ikke saa godt gjort
som dengang hos Tolderen, for da tog hun
— den smaa Frøken Jacobsen, naturligvis —
Kjolen ind paa sit Værelse og syede Skjødet
fast for mig; men det gaar nok! (tager Kjolen paa.)
Der er Ingen, der kan opdage Noget, naar jeg
gaar lidt rask op ad Kirkegulvet . . . Uh, jeg
gyser for den Forestilling, alle disse Mennesker,
som sidder der og gloer paa En; bare jeg kommer
helskindet fra det! Lad mig nu se, hvordan
jeg vil bære mig ad . . . Ligesom jeg kommer
ind ad Kirkedøren, saa tager jeg naturligvis
Hatten af og holder den saadan . . . nei saadan!
. . . Nei, det gaar ikke, jeg maa have Noget
til at forestille Frøken Jacobsen . . . Vent lidt,
jeg tager en Stol, saa holder jeg Generalprøve,

til Vognen kommer, men først maa jeg arrangere Scenen. (sætter Stolene i to Rækker med et Mellemrum fra Baggrunden til Prosceniet.) Se, dette forestiller nu Midtergangen; paa begge Sider er Stolene, det er da tydeligt nok! De er selvfølgelig propfulde af Folk, der holder af billige Theaterforestillinger, og der sidder blandt Andre alle mine ærede Venner og Bekjendte og griner ad mig — Gid Pokker havde dem! (op mod Baggrunden og gaar høitideligt ned gennem Stolerækken, bærende en Stol paa Armen.) Se, nu kommer jeg gaaende her med den smaa Frøken Jacobsen . . . Hun er forresten lidt tung at have under Armen, og saa sparker hun mig paa Benene. (stanser og sætter Stolen fra sig.) Død og Plage, der er Noget, som falder mig ind: Bare hun kan holde Trit! Det manglede blot, at vi skulde komme gaaende op ad Kirkegulvet som et Par umage Kjøreheste. Jeg tager nu altid saadan vældig lange Skridt, og hun tripper naturligvis med saadan nogle smaa bitte, bitte nogle. Det bliver en Prostitution, den blotte Tanke faar mig til at svimle . . . (sætter sig paa Stolen.) Om Forladelse, Frøken Jacobsen, at jeg sætter mig paa Dem! Jeg er ulykkelig, jeg bliver grint ud . . . (springer op.) Naa, det nytter ikke at spekulere derpaa lige saa godt springe i det som krybe i det! (Vognrummel.) Gudskelov, der er Vognen! (hen til Vinduet.) Sikken en simpel Karosse, og jeg bad dog om den med de

Hvide for. Ja, nu er jeg forresten parat! Død og Pine! Hansker! Jeg har ingen Hansker, det har jeg glemt! Hvad skal jeg gjøre? . . . Der skulde da ikke ligge et Par gamle i Kjolen? (stikker Haanden i Baglommen.) Nei, ikke Spor, jeg maa holde og kjøbe et Par underveis . . . Hvad Pokker er det? (tager en flad, gul Rose frem.) En presset Blomst! Hvordan kommer den der? Det skulde da ikke . . .? Jo, det er en gul Rose, det er hendes Rose! Hun har selv puttet den i Lommen, da hun syede paa Kjolen, og nu har den været i Presse henne hos Skrædderen. Nei, det er mageløst! Men saa har hun jo slet ikke givet mig en Kurv, men tværtimod . . . Nu ved jeg, hvad jeg gjør! Naar hun kommer ned i Vognen, saa overrækker jeg hende denne mærkværdige Blomst, og saa kysser jeg hende lige paa Munden med det Samme.

Mel.: af F. L. Hoedt.

Rose, Du søde, Du yndige Glut,
 Du, der som Sylte har ligget i Presse,
 Du skal fortælle mit Hjertes Prinsesse,
 At jeg i hende er morderlig skudt.
 Naar i Karethens den gyngende Karm
 Atter hun skuer Dig, strax hun — hvad vædder? —
 Mer end det gloende Jern hos min Skrædder
 :: Presser Dig ømt mod sin glødende Barm! ::

De skal se, vi skal nok komme til at holde
 Trit, naar vi gaar op ad Kirkegulvet! (løber ud.)

(Tæppet falder.)

Breve fra Strandveien.

I.

Skovshoved den 26. Mai 1874.

Høitærede Hr. Redakteur!

Sidst jeg havde den Ære at sende Dem nogle Breve, var det fra den lidet kjendte Guldkyst; jeg har hermed den Fornøielse at aabne Rækken af Breve fra Strandveien, dette terra incognita, haanet og latterliggjort af Digterne, ukjendt af den gemene Hob og hidtil ikke betraadt af nogen Korrespondents Fod. Denne Tanke gjør mig ganske stolt, jeg føler mig allerede som en anden Livingstone og haaber, hvis mine Breve skulde udeblive for længe, at Redakteuren af »Nær og Fjern« sender en anden Stanley ud for at finde mig, inden jeg er bleven et Offer for de Indfødtes Forbitrelse og Raseri.

Strandveien strækker sig ikke, som af ældre Geografer antaget*), fra Rigets Hovedstad til

*) Se General Stabens Kort.

Byen Helsingør, den gaar kun fra Vibens Hus til Vedbæk, og derfra maa endda næsten undtages hele Strækningen fra Trepilelaagen til Vedbæk, der ikke er rigtig opdyrket endnu, og hvis Beboere endnu ikke ere rigtig civiliserede. Strandveien begrænses mod Vest næsten overalt af meget gamle Urskove, hvilke kaldes Dyrehaver, fordi de vilde Dyr endnu have frit Spillerum inde i deres Tykninger; kun sjelden vove Strandveiens Beboere sig ind i disse Vildnisser, og naar en Gang imellem en kjæk Yngling trænger dybere derind, da vender han ikke gjerne hjem uden en Bjørn; mod Øst beskylles Strandveien af Østersøens Vover, som her betegnes med det digteriske Udtryk Codans Bølge (sinus Codanus).

Jeg skal ikke nægte, at jeg, skjøndt jeg havde hørt meget Ufordelagtigt om Strandveiens Klima, forbausedes over den kolde, skarpe Luft, den gjennemisnende Passatvind og den blege, varmeløse Sol, da jeg Lørdagen før Pintse ankom til Vibens Hus, efter at have passeret den golde og tørre Ørken, kaldet Fældeden, hvis Indbyggere saa godt som Alle henhøre til Krigerkasten; dog gaa deres krigerske Tilbøieligheder nærmest kun ud over de mange paa Fældeden levende Køer. Ved Vibens Hus bestilte jeg mig strax en Vogn for at trænge videre nord paa ind i Landet, men

allerede her begyndte jeg at mærke, at jeg nærmede mig Civilisationens Grænser; Vognen, Hestene, Kusken, Alt saa kun lidet indbydende ud, alene Navnet paa Vognene her, »Kapere«, mindede mig i høi Grad om Navnet paa en Slags mindre agtværdige Skibe, og Kuskens Ydre svarede kun altfor meget til den almindelige Romanbeskrivelse af en saadan Kaper. Den første Begivenhed formindskede ikke mit uhyggelige Indtryk. Først ventede jeg nemlig en halv Time paa Kusken, og da denne endelig var kommen tilstede og jeg stegen til Vogns, maatte jeg vente en anden halv Time, inden vi satte os i Bevægelse, da Kusken for at faa Vognen fuld af Passagerer førte lange Underhandlinger med ethvert ankommende Reiseselskab; endelig fik jeg ham dog under Trusel af at stige ned og anklage ham for Gouverneuren til at befale sin Slave, Ferdinand, at »lægge op« og vi kørte, i Begyndelsen langsomt, men snart i en rygende Galop, idet Kusken som en Vanvittig piskede paa sine ulykkelige Heste, medens han samtidig med en mærkværdig Ro indtog den yderst mulige Plads paa Kuskesædet, saa at det var mig en Gaade, hvor han kunde blive siddende fast i den rasende Fart. Underveis opdagede jeg en høist aparte Indretning; det var de Indfødtes Brønde eller rettere Vandforsyningssteder, nogle

store Kar, der vare hævede vel en tre Alen over Jorden; ved Siden af Karret var der en lille Platfond, hvor en Indfødt stod og pompede Vandet op i Karret; jeg tænkte, at der maaske var Vandmangel, og at Brøndene muligvis vare anbragte saa høit oppe, for at Beboerne ikke skulde komme til dem. Kusken forstod øiensynlig ikke mit Spørgsmaal herom, thi han svarede, at Brøndene vare der til Vanding af Veien; maaske var det dog ironisk af ham, da vi vare næsten halvkvalte af Støv.

Kort efter passerede vi en Provinses Grænser, en Stang tvers over Veien var den primitive Angiver heraf, Toldbetjenten kom ud af sit Hus for at undersøge vore Bagager, og jeg havde allerede Nøglen til min Kuffert i Haanden, da Kusken, som lod til at kjende Bestikkelsessystemet ganske godt, tilkastede Toldbetjenten nogle Skillinger, og videre fore vi uden Undersøgelse i en om mulig endnu stærkere Karriere. Et Kvarters Tid efter passerede vi Forbjerget Cap Constantia, og faa Minuter efter stansede vi ved Charlottenlund, som skulde være min Reises første Station eller, som det her i Sproget hedder, Holdeplads.

Jeg steg altsaa af, fik fat i en Fører og begav mig med ham ind i Landet. Min Fører, en meget billig Mand, der kun forlangte een

og en halv, førte mig først til de bekendte saakaldte Trakteursteder; disses Bygningsform er ganske karakteritisk, idet Underetagen er forbeholdt Dyrene, medens Menneskene opholde sig over Stalden; i det Hele er der ved disse Steder den Mærkelighed, at Staldrummene ere lige saa store som hele den øvrige Leilighed tilsammen, hvilket ganske snurrig har fundet et Udtryk i den tillempede Talemaade: »Hvor der er Staldrum, der er ogsaa Holdeplads.« Midt imellem disse Trakteursteder ligger den regjerende Fyrstesøns Palads. Paa min Vandring gennem Landet saa jeg, hvor meget Udbytte en Arkæolog her maatte kunne faa; flere Steder var der saaledes ikke alene tydelige Spor af Kjøkkenmøddinger med deres Æggeskaller, Reieskaller og Flaskeskaar; men i næsten ethvert Træ var der ristet en stor Mængde Runer; min Fører forstod ikke disse Runer, som maa være meget vanskelige at tyde, da Alfabetet er en Blanding af Bogstaver og Tal og da det er sjældent, at der i en Sætning er flere end to Bogstaver, men derimod flere Tal, som f. Ex. A. B. 20—8—71; undtagelsesvis forekomme fire Bogstaver, der da i Reglen ere indfattede i en hjerteformig Krans. Et af de faa Tegn paa en begyndende Civilisation var, at den katholske Propaganda allerede havde sit Net ude her; vi mødte nemlig

et Par katholske Præster, og min Fører meddelte mig, at de vare fra Berlin, men kunde ikke oplyse, om det maaske skulde være et Par af Bismarcks fordrevne Erkebiskopper.

Vi begav os derefter til den egenlige By. Denne har kun een Hovedgade, der løber midt igjennem den, og Indbyggerne bo i Telte, hvorfor Byen ogsaa kaldes »Teltene«. Jeg traadte ind i et Par af Teltene for at se det Indre. Beboerne vare overordenlig gjæstfrie, Husets Datter bragte mig, saa snart jeg kom derind, Drikkevarer, og hun modtog med Glæde en lille Sølvmønt derfor (c. 1 Mark dansk). Teltenes Indre var meget simpelt, dog lagde jeg Mærke til, at Nationen maa være meget musikalsk, da der næsten intetsteds savnedes musikalske Instrumenter, navnlig en Art Hakkebrædt; den bageste Del af Teltet, hvorpaa disse fandtes, var altid hævet betydelig over den forreste Del som en Slags Tribune. Jeg spurgte Husets Datter, om hun ikke vilde spille for mig, men hun svarede, det kunde hun »re'nok inte« (hun talte i det Hele med meget stærk Accent); min Fører gjorde mig derfor opmærksom paa, at det først var om Aftenen, at Indbyggerne samledes for efter Dagens Arbejde at udhvile sig ved Sang, Strengelæg og en egen Slags Dans, kaldet Tallerkenvals. Men Tiden manede mig, og

jeg brød op med min Fører for inden Aften at naa Skovshoved, hvor jeg havde besluttet at overnatte. Jeg kørte altsaa fra Charlottenlund med en lignende Kaper i en lignende Fart og naaede kort Tid efter Skovshoved, hvorfra jeg sender Dem disse Linier, hvis de overhovedet nogensinde naa Dem, da Brevbefordringen her skal staa paa et meget primitivt Standpunkt.

II.

Klampenborg den 6. Juni 1874.

Det var oprigtig talt med blandede Følelser, at jeg Pintsemorgen slog Øinene op i Skovshoved; Tanken om, at jeg befandt mig langt fra Slægt og Venner og ene blandt en ukjendt og til Dels uciviliseret Befolkning, var mig langt fra behagelig, men det nyttede ikke at reflektere, og jeg sprang modig ud af Sengen. Desværre maatte jeg strax krybe tilbage i den igjen paa Grund af Kulden, der paa denne Aarstid er saa bidende under denne nordlige Bredegrad, at selv mit varme Barbervand var ganske koldt. Jeg blev dog ikke liggende længe, Bevidstheden om Betydningsfuldheden af den Opgave, der var mig stillet, gjorde mig stærk, og jeg vandrede snart, iført min Pels, omkring for at bese Byens Mærkværdigheder. Kulden var i Virkeligheden overordenlig streng, en Mand, der kjørte omkring med en Vogn med Øl, forsikrede mig gjentagne Gange, at hans Bayer var iskold; forøvrigt maa Befolkningen være vant til Temperaturen, thi Kakkel-

ovne eller Kaminer bruges ikke; det eneste Middel, hvormed de søge at modstaa Kuldens Indvirkning, bestaar i en Slags Messingbeholdere, hvori de komme kogende Vand, og som kaldes Selvkogere; disse holdes i Kog hele Dagen igjennem, og Familien lytter glad til deres hyggelige Snurren*).

Skovshoved gjør strax et meget forvirret Indtryk ved den mærkeligste Blanding af Grus, Svin, Tang, Smaabørn og raadne Fisk, hvormed Kjøreveien gjennem Byen er bedækket. Husene, der alle ere ens, ere nogle uanseelige straataekte Hytter paa een Etage, med en Dør paa Midten og to Fag Vinduer paa hver Side af denne; de beboes i Reglen af to Familier, der dele Huset, men have Forstue tilfælles; boer der kun een Familie i Huset, hænges der til Tegn herpaa et forgyldt Speil i Forstuen, og denne kaldes da Havestue. Træerne, der findes i Haven, som det Huset omgivende Stykke Jord kaldes, ere yderst dvergagtige og forkrøblede, saa at Beboerne for at faa Læ og Skygge opslaa smaa Telte af Bastmaatter, ikke ulige Indianernes Wigwams; en særegen Prydelse for Haven ere de saakaldte Hav-Konkylier, der i store Masser op-

*) De sidste Dages usædvanlig stærke Kulde har dog nok efter Forlydende bevirket Oprettelsen af et Aktieselskab for Kulboringer paa Strandveien.

skyllens af Havet; de bruges til Indhegning af de faa smaa Pletter fredet Jord. Byen er meget uregelmæssig bygget, og den Fremmede kan let fare vild i Gaderne; jeg holdt mig derfor saa godt som udelukkende til Hovedgaden, hvortil jeg havde saa meget mere Grund, som Adgangen til Sidegaderne er spærret for Fremmede ved Net, der ere udspilede paa de bladløse Træer, som bedække de offentlige Pladser. Det vil forhaabenlig i en nær Tid lykkes Stormagterne her ligesom i Kina og Japan at skaffe de Fremmede fri og uhindret Adgang ogsaa til den indre Del af Staden.

Befolkningen inddeles i to Klasser: Urindvaanerne, der opholde sig her hele Aaret igjennem, og Landliggerne, der kun bo her fra Slutningen af Mai til Midten af September, hvilket Tidsrum kaldes Sommer. De Sidstnævnte ere meget mistænksomme lige overfor Fremmede og mønstre dem skarpt med Kikkerter og Lorgnetter, ja de Fleste have endogsaa i den Hensigt udenfor deres Hus opført et Slags Vagttaarn med Vinduer ud mod Veien, hvorfra de foretage deres Observationer. Hudfarven er oprindelig hvid, men længere hen paa Sommeren antager den for Mændenes Vedkommende en brunlig Karakter, medens Kvindernes Ansigt bliver bedækket med

gulagtige Pletter, der især have deres Sæde paa Næsen; jo flere saadanne Pletter en Dame har, desto finere antages hendes Hud at være, og for at opnaa saa mange som muligt, vaske de sig daglig med Fregnevand og Tjæresæbe. Iøvrigt er det et meget fredeligt Folkefærd, der tilbringer den meste Tid af Dagen med at sove. Urindvaanerne udmærke sig især ved deres Mangel paa Renlighed og benytte kun Vandet til at seile, fiske og spytte i; men desuagtet kan den yngre Generation ikke taale at se saa meget som et Støvgran paa den Reisendes Klædedragt, før de omringe ham for at rense ham med Børster, som de tilberede af Haarene af Svin, hvoraf der forefindes en Mængde. Kvinderne, som i daglig Tale kaldes »Skovshovedkoner«, have altid en Kurv paa Nakken, hvori de paa Negerkvindernes Vis bære deres Afkom; af Bekvemmeligheds-hensyn have de Kjolelommen anbragt i det inderste Skjørt; de skulle efter Sigende være i Besiddelse af en meget udviklet Veltalenhed.

Religionen synes stærkt at nærme sig til den gammelkatholske. Der foretages saaledes hyppige Valfarter til en i Nærheden liggende Kilde, der bevogtes af en ældre Kvinde, som hedder Emilie, og som mod en ringe Godtgjørelse overrækker Pilgrimmene indviet Brød

af Form som røde Grise, hvoraf jeg slutter, at Svinet betragtes som et helligt Dyr. Desforuden foretages der Valfarter til den fjernere, af Greve Reventlow som Stiftsbefalingsmand istandsatte, men af Kirstine Pil først fundne og opdagne hellige Kilde, hvis Vand nyder stor Anseelse for dets helbredende Kraft; navnlig skal det, naar det er blandet med et vist Fluidum og godt rystet i en Karaffel, ufeilbarlig kunne helbrede hille den rystende Syge. Som et andet Exempel paa katholsk Ritus kan jeg anføre, at hele Kysten er oversaaet med smaa Bedestuer, der ere opførte midt ude i Vandet, og hvortil der fører smalle Træbroer, som ikke kunne passeres uden Fare. Under mit Ophold her i Byen saa jeg to unge Kvinder gaa ind i et af disse Bedehuse med Svededuge i Haanden. Lidt efter hørte jeg høie Skrig og Hvin ude fra Huset, hvorfor jeg formoder, at Selvpinsler ikke ere ukjendte.

Blandt de skønne Kunster nyder især Musiken stor Anseelse. Den laveste Del af Befolkningen trakterer et eiendommeligt Instrument, der i det Ydre har nogen Lighed med en almindelig Trillebør; ved Hjulet, som omhyggeligt holdes rent for Tjære og Vognsmørelse, er der anbragt en sindrig Mekanisme, hvorved der under Kjørslen frembringes nogle

høist mærkelige Toner, der nærmest minde om Indianernes Krigshyl. Musiken begynder om Morgenen Kl. 4 og vedvarer hele Dagen. Den bedre stillede Del af Befolkningen er ogsaa meget musikalsk, navnlig de unge Kvinder, og de sørge altid for, at Vinduerne staa aabne, naar de øve sig, for at de Forbifarende ogsaa kunne nyde godt af deres Kunstpræstationer. Desforuden hjemsøges Stedet ofte af reisende Virtuoser, der høre hjemme paa et høitliggende Sted, som kaldes «Bakken». Mærkeligt nok synes Regjeringen at lægge Hindringer i Veien for Kunstens Udøvere; der er saaledes for nylig udstedt et Edikt, hvori det forbydes Alle under 18 Aar at optræde som Sangerinder.

Da jeg havde været her i to Dage, afløstes Kulden pludselig af en meget stærk Varme med en brændende Solhede; denne Overgang, der vist maa være meget sund, medførte en ny Gene, nemlig en utaalelig Stank, der syntes at komme fra Søen, og som forpestede Luften i hele Omegnen. Som Bevis paa, hvor stærk den var, kan anføres, at jeg, da jeg en Dag vilde tænde mig en Cigar for bedre at kunne udholde den, til min Skræk opdagede, at mine reglementerede Tændstikker ved Svovlbrintens Indflydelse vare blevne for-

vandlede til forbudte Svovlstikker. Efter at have opholdt mig i Skovshoved en otte Dages Tid, reiste jeg videre nordpaa til Klampenborg, et for sin smukke Beliggenhed og sine høie Priser velbekjendt Kurhus, der regjeres egenmægtig af en souverain Kurfyrste.

III.

Vedbæk den 14. Juni 1874.

Da det efter erfarne Folks Udsagn endnu ikke var den rigtige Aarstid at bese Klampenborg paa, besluttede jeg først at foretage mig en lille Udflugt, og to Dage efter min Ankomst pakkede jeg altsaa mit Tøi for at reise videre nordpaa.

Fra Klampenborg er Omnibusbefordring til Vedbæk. Jeg havde iforveien sikret mig en Billet til en af disse Char-à-bancs, da jeg havde faaet at vide, at der var megen Rift om Pladserne, og at der kun blev medtaget et vist Antal Passagerer. Det Første viste sig at være rigtigt, det Sidste derimod var mindre korrekt. Der var et forfærdeligt Spektakel i og ved Vognen, Passagererne skjændtes og raabte og skreg i Munden paa hinanden, medens Kusken stod ganske rolig og grinte i Skjæget, som om den Sag aldeles ikke vedkom ham: hvorledes der skulde komme Orden i Tingene, var mig en Gaade, indtil der pludselig afslørede et høist interessant Omsvøbs-

system. Først blev nemlig Alle, som ikke havde Billetter, jagede ned af Vognen, og saa blev Alle, der vare heldigere stillede, med Møie placerede, men derpaa blev til de Billet-havendes store Forbauselse de fleste Billet-manglende medtagne, saa at vi, da Vognen endelig begyndte sin Sneglegang, talte 17 voxne Passagerer og 6 Børn, Alle placerede paa den mest maleriske Maade; Kusken sad nede paa Forsmækken, og Bukken rummede to Børn og fem Voxne ved Hjælp af et Brædt, der var stukket ind under Hyndet, og hvorpaa der balancerede to Voxne med Fare for at falde af, hvis nogen af de paa Hyndet Siddende blot reiste sig en lille Smule. Jeg sad inde i Vognen og havde paa mit høire Ben en temmelig før ældre Kone, en Ubehagelighed, jeg dog ikke vilde protestere imod, da den medførte den Behagelighed, at jeg paa mit venstre Ben havde faaet Konens Datter, en nydelig ung Pige, som vistnok meget mod sin Villie agerede Skjødebarn; imellem mine Knæ stod en lille Skoledreng, der ivrig tyggede Lakritsrod og tørrede Saucen af paa mine Benklæder, medens en yngre Frue lige overfor mig holdt mine Øine aabne ved Hjælp af Spidserne paa sin Parasol. At jeg ikke kan beskrive mine Læsere Landet ganske nøiagtig, er vel derfor undskyldeligt.

Veien er kantet med smaa Sten- og Træhuse, som de Indfødte kalde for Villaer eller Lyststeder; før jeg fik denne Oplysning, troede jeg, at vi passerede en Kirkegaard, og at Husene vare smaa Kapeller, opførte til Minde om en eller anden kjær Afdød, da de fleste af dem bar Indskrifter som »Peers minde« eller »Pouls minde«. Foran hvert Hus er en Græsplaine, hvor de unge Piger i deres klædelige Nationaldragter, hvide Kjoler med røde Sløifer, sprang om, væbnede med en Slags Køller, og under vilde Skrig slog til nogle Kugler, der trillede om i Græsset — vistnok en Krigsdans, hvor Kuglerne symbolsk betegnede de slagne Fjenders Hoveder, der passerede nogle smaa Jernbuer, som havde en uhyggelig Lighed med smaa Guillotiner; de ældre Fruentimmer sad i Reglen i en Art dobbelt Klædeskab, kaldet Veranda, og bødede paa Husets Lintøi. Mænd saa man næsten intetsteds, de vare nok ude paa Togt.

Den første By, vi passerede, hed Taarbæk; den gamle Del af Staden ligger ved Kysten, hvorimod den nye Del er bygget oppe paa Bjerget. Befolkningen her maa være meget fattig, da der i hvert lille Hus boer en utrolig Mængde Mennesker, dog er den meget gjæstfri; saaledes tage paa Fest- og Helligdage Familiernes Venner og Bekjendte ikke i Be-

tænkning at myldre ud og se til dem. Folket, der maa anses for et Nomadefolk, da næsten Ingen boer mere end tre Maaneder paa eet Sted, kan inddeles i den handelsdrivende Klasse, der vel snarere maa kaldes for de Handelsreisende, da de reise flere Mil daglig for Forretningens Skyld, og den agerdyrkende Klasse, der i Antal aftager mere og mere paa Grund af de aarlige Folkevandringer; derimod staar Havekulturen paa et meget høit Trin. Indbyggerne ernære sig af Landets Frugter, hvilke ere Jordbær, Rhabarbergrød og Rødgrød. Foruden de Indfødte findes her en forbausende Masse Orientalere, ligesom der ogsaa sees enkelte Savoyarder, hvis Indvandring dog i det sidste Aar er bleven forbudt, og ikke saa faa Joner, der ere let kjendelige paa deres afstikkende Klædedragt.

Jeg omtalte ovenfor de unge Pigers smukke Nationaldragt; desværre opdagede jeg undervejs, at den forsvinder mere og mere for at give Plads for de nyere Moder, hvilke ere alt Andet end skønne at se paa, i det Mindste for os civiliserede Mennesker. Mine unge, smukke Landsmandinder ville forfærdes over den efterfølgende, aldeles ikke overdrevne Beskrivelse af en taarbæksk Skønhed; paa Næsen er fastgjort en stor rund Plade af Straa af Størrelse og Udseende som en dansk Lampe-

bakke: denne Plade, der er prydet med udstoppede Fugle, Insekter, osv., havde oprindeligt den Bestemmelse at tjene som en Slags Hat til Skygge mod Solen og til Ly mod Regnen, men som den nu er anbragt, opfylder den kun daarlig sin Bestemmelse, og Skjønheden vilde altfor hurtig tabe sig, hvis der ikke var opfundet en anden Beskyttelse i et Produkt, der faaes fra de nærliggende Skove og bruges til at dække Nakken og det Meste af Hovedet med; dette Produkt er Skovulden, som bæres af den unge Pige i en utrolig Masse i Form af Smaaposer eller Smaaruller. Om Halsen har hun Flipper, ikke ulige de i sin Tid brugelige Fadermordere, medens hun ved Siden i et Gehæng bærer en Art Sidevaaben, der tilige kan anvendes som Regnskjærm. Hendes Fodtøi bestaar af høie Støvler af Gedeskind, der paa Grund af Veienes Tilstand ere anbragte paa Træklodser, som ere saa høie, at de godt kunne anses for Stylter; at dette ikke tjener til at hæve de unge Pigers iforveien mindre gode Gang, er tydeligt. Selve Klædningen, i Reglen en Over- og en Underkjole, vilde forholdsvis være tarvelig, hvis den ikke fik noget Maskeradeagtigt ved sig ved de mange Glasperler og andet Flitter, hvormed den er bedækket, ligesom det giver Klædningen et høist aparte Udseende, at Kvinderne her

bære deres Udmærkelsestegn paa samme Sted, hvor Kammerherrerne hos os bære deres; disse, der bestaa af en vældig Ansamling af Læg, Puf, Sløifer, Baand, osv., ere undertiden saa store, at de maa slaa Knuder paa dem for ikke at træde i dem. Jo større disse Prydelser ere, desto finere anses Vedkommende for at være; om Farven har nogen Betydning, som f. Ex. om det er finere at have det blaa end det hvide Baand, ved jeg ikke, men tydeligt er det, at Ideen til dette System er laant fra det orientalske Hestehalesystem. Mændenes Dragter ere mere simple og minde nærmest om de fra Karnevalerne bekjendte Planterdragter. Det er et farligt Folkefærd at reise imellem, thi forseer den Reisende sig blot i mindste Maade mod Landets Skikke, kan han være vis paa at blive dygtig hudflettet, efter først at være bleven gjennemboret af de skarpeste Blikke; paa den anden Side ere Indvaanerne meget loyale og taale ikke, at man fornærmer Kurhuset eller Kurfyrsten af Klampenborg, hvem de aarlig betale en ikke ringe Tribut. Nysgjerrigheden er en fremherskende Egenskab, selv de unge Piger, der med hinanden om Livet spasere op og ned ad Gaden — og deres Antal er ikke saa ganske ringe — have en meget ugenert Maade at beglo og kritisere de Reisende paa.

Fra Trepilelaagen*) bliver det tydeligere og tydeligere, at man fjerner sig fra Strandveiens egenlige Hovedstad, Taarbæk. Naturen bliver mere vild, hist og her ses uopdyrkede Strækninger. ja enkelte Steder faar Egnen næsten noget Landligt ved sig. Hertil bidrager væsenlig et større Areal, som efter mit høre Skjødebarns Udsagn beboes af en særegen Race, de saakaldte Millionærer. Efter at have passeret et Par meget steile og meget snevre Bjergpasser, kjørte vi ind i Skodsborg, en ubetydelig Flække, hovedsagelig bestaaende af de saakaldte Knaldhytter; Beboerne her saa vel som Beboerne i Vedbæk ligge i stadig Strid med Taarbækkerne, idet disse ikke ville anerkjende hine som ægte Landliggere; til Gjengjæld foragte Skodsborgerne de Andre og kalde ringeagtende Taarbæk for Østergade. Skodsborgerne, der enten ere meget kraftige Idrætsmænd eller ogsaa bruge Brøndkur efter Sæsonens Anstrengelser, staa upaatvivlelig tilbage for Taarbækkerne baade i Henseende til Dristighed og Elegance, navnlig med Hensyn til Toilettet, dog have de i den sidste Tid søgt

*) Af letfattelige Grunde kalde de Indfødte det Stykke af Strandveien, som gaar fra Trepilelaagen til Vedbæk, for Støvveien, hvilket dog vel nærmest maa betragtes som et Udtryk for den folkelige Vittighed.

at efterabe disse ved Oprettelsen af et mindre Kurhus i Stil med Klampenborg. Vandet her anses for meget sundt og rensende paa Grund af den store Mængde Chlor, der flyder ud i det fra Strandmøllen.

Endelig ankom vi til Vedbæk, en i en Grusgrav beliggende By, hvor Englænderne pleie at gaa i Land; den eneste Mærkelighed frembyder et paa Byens Torv opført monumentalt Værk af en høist mærkelig Konstruktion, idet det mest af Alt minder om de af Nutidens Klowner anvendte hvidmalede Trappestiger; fra denne Indretning er der spændt et Tov tvers over Vandet til den lige overfor liggende Ø Hveen; heri fanges ganske snildt alle fjendtlige Skibe; desværre undslap forleden Dag en Kanonbaad, men den kom dog ikke længere end et Par Mil nordpaa, hvor den strandede. Desværre har jeg ikke Tid til at begive mig til Strandingsstedet, men maa, naar jeg har tilbragt et Par Timer her i Enrum, tage tilbage til Klampenborg for at overvære Sæsonens Begyndelse.

IV.

Klampenborg den 1. Juli 1874.

Klampenborg! Du Perle, som svømmer paa Vove! Du Kurhus for alle Kurhuse, Du Sundhedens, Uskyldighedens og Idyllens Hjemsted, Du Nordens Alhambra! Lad Mindet om Opholdet i dit Eldorado give min svage Pen Kraft til at afmale dine Herligheder!

Da jeg ankom til denne yndige Plet, hvor Gederne gnave Barken af Træer og springe Buk i det yppige Grønsvær, hvor de prangende Georginer vinke til Fest, medens de duftende Roser danne et yndigt Potpourri med de azurblaa Lavendler, da forstod jeg, at her kun kunde trives rene og uskyldige Væsener, der ikke vare smittede af Civilisationens fordærvende Indflydelse. Ved Indgangen til dette Paradis blev jeg stanset af en Kerub, som meddelte mig, at Indladelsen var forbunden med en hel Del Besværlighed; af nogle Laager kunde man saaledes kun komme ud og ikke ind, af andre Laager kunde man komme ind, men ikke ud, og alle Laagerne havde det

fælles, at man hverken kunde komme ind eller ud af dem uden en speciel Tilladelse fra den regjerende Kurfyrste. Det lykkedes mig dog imod et vist Indskrivningsgebyr at opnaa en saadan i Form af et Pas, i Følge hvilket jeg frit kunde bevæge mig, hvorhen jeg vilde, og i det Hele glæde mig ved alle en Klampenborgers Rettigheder. Forsynet med dette værdifulde Dokument gik jeg strax op paa Slottet, hvor der af den jourhavende Kammerherre blev mig et Værelse anvist; samme Herre meldte mig kort efter, at det vilde være Fyrsten en Glæde at se mig ved sit Taffel Kl. 4 og fremdeles hver Dag, saa længe jeg opholdt mig der paa Stedet. Denne smigrende Tilsigelse gav mig det bedste Varsel om et behageligt Ophold, og sandelig, jeg bedrog mig ikke; thi efter otte uforglemmelige Dage siger jeg nu Kurfyrsten og hans elskværdige Hofstat Farvel med tungt Hjerte, om end med en noget let Pengepung. Klampenborg vil altid høre til mine dyreste Erindringer.

Ved Taflerne hersker der den mest uge- nerte Tone; den eneste Etikette, der findes, er den, som er paa Vinflaskerne, og selv den har ikke stort at betyde; det gaar endog saa vidt, at de fleste Damer beholde Hat og Hansker paa under Maaltidet. Naar man ønsker Noget, siger man blot »Pst!« til en Tjener, og denne

bringer da forholdsvis hurtigt det Forlangte; det er ganske mærkeligt, at jo mere Vin Gjæsterne nyde, desto mere oplivet synes Kurfyrsten at blive. Officielle Taler kjendes ikke, men Samtalen gaar saa let og behagelig, at det næsten ikke er muligt at høre, hvad man selv siger. Enhver Alder og Stand er repræsenteret, ja der var endogsaa ganske smaa Børn, hvis Forældre maa have været meget fattige, da de ikke en Gang havde havt Raad til at give dem Strømper paa Benene.

Slottet selv er en yderst imponerende Bygning; paa det sydostlige Hjørne kneiste tidligere et mægtigt Taarn, som nu er nedrevet. Grunden til, at det blev taget bort, skal være den, at Kurfyrsten frygtede for, at det ligesom det babelske Taarn skulde vække Himlens Vrede, hvortil han havde saa meget mere Grund, som den babelske Sprogforvirring begyndte at udbrede sig paa en betænkelig Maade her i Landet. Dette har forøvrigt bevirket, at det nuværende Sprog er meget righoldigt; til at udtrykke Begeistring over Udsigten har man saaledes følgende Udtryk: »Hübsch!«, »Famos!«, »Utomordentlig vacker!«, »Very fine!«, »Bellevue!« og »Øndig!«. Rundt omkring Slottet findes en Mængde Bygninger, der benævnes Cottager, og hvortil føre Stier, som kun maa betrædes af Stedets Beboere,

hvilket medfører den Behagelighed, at den Fremmede fritages for at aflægge de andre Steder brugelige Høflighedsvisiter. Udenfor disse Cottager er der nogle smaa aabne Skilderhuse, i hvilke de kvindelige Medlemmer altid ses beskjæftigede med Haandarbeide. Husfliden, der her altid dyrkes udenfor Huset, staar i det Hele taget paa et meget udviklet Standpunkt; jeg har saaledes lagt Mærke til en ung Dame, der hver Dag har arbeidet paa et og samme Broderi fra Morgen til Aften, og i Løbet af otte Dage er hun kun avanceret tre Sting paa en gul Rose. Hvilken Taalmod og Ihærdighed maa der ikke kræves til et saadant Arbeide!

Regjeringsformen er indskrænket monarkisk; den lovgivende Forsamling, der paa Grund af sin krigerske Stemning kaldes for Generalforsamling, indkaldes een Gang om Aaret foruden ved ekstraordinære Leiligheder; der modtages da saa vel motiverede som umotiverede Dagsordener, som Fyrsten dog ikke tager videre Hensyn til.

Den mest besøgte offentlige Plads befinder sig udenfor en straatækt Bygning, i hvilken der hver Eftermiddag udføres Musik af tilreisende Kunstnere. Det er et høist oplivende Skue at se det Folkeliv, der begynder at røre sig her, naar Solen er i Færd med at gaa ned

og Aftenens Skygger lægge sig over Landskabet. Fra den lange snorlige Gang, der benævnes »Langelinie«, kommer Befolkningen gaaende til Samlingspladsen snart enkeltvis, snart i større Partier. Naar en ung Herre ledsager en eller flere unge Damer, gaar han altid paa Siden ligesom en Krabbe og med Spaserestokken over den ene Skulder. De unge Damers Klædedragt er meget simpel og ugenert; det er saaledes ganske almindeligt, at de hele Dagen gaa med Haaret hængende ned ad Ryggen. Ankomne til Stedet tage de Plads ved de opstillede Smaaborde, og nu afhandles Dagens brændende Spørgsmaal paa den livligste og mest ugenerte Maade. Intet kan overgaa disse primitive Menneskers Godmodighed; Fjendskab og Uvenskab ere Begreber, som de slet ikke kjende, selv dem af deres Bekjendte, som de rakke allermest til og bedømme allerhaardst, kalde de deres bedste Venner og Veninder. Deres Vurdering af Mennesker udtrykke de paa en særdeles korrekt og stringent Maade, idet de ikke bruge Ord, men Tal; det hedder saaledes: »Den Mand er 50,000 værd« eller »Den Mand er god for 100,000«. Kjærlighed synes at være det mest yndede Konversationsthema, og den, der kan nævne det største Antal indgaaede og hævede Forlovelser, bliver betragtet som

den Interessanteste. Under alt dette forsømme de imidlertid ikke at nyde Musik, Aftensmad og Udsigt, men naar Klokken er ti og Musiken forstummer, forlade de hinanden med mange Venskabsytringer for atter den næste Dag at mødes paa samme Tid og Sted.

Bag ved Koncertbygningen findes et mindre Hus, hvor der spilles et høist interessant Spil, som bestaar i, at man kaster sine Penge hen paa et Bord, hvorefter en Mand dreier om paa et Hjul og derefter skraber alle Pengene til sig med en Stok; dette Spil synes i høi Grad at more Beboerne. Lidt længere borte findes en aflang Bygning, hvor der spilles et andet Spil, som forekommer mig at have noget Umenneskeligt ved sig. Det bestaar deri, at den Spillende tager en svær Trækugle i sin Haand og derpaa af al sin Magt kaster den efter nogle ganske smaa Drenge, som ere opstillede i den anden Ende af Bygningen. Det Eneste, hvorved disse ulykkelige Væsener kunne afværge Faren, er ni smaa Palisader, som de opstille foran sig til deres Beskyttelse; men dette er dog langt fra tilstrækkeligt. I Løbet af en halv Time saa jeg de stakkels Børn blive ramte tre Gange; jeg kunde ikke holde ud at se derpaa, men fjernede mig skyndsomst. Senere erfarede jeg af en af de Spillende, at han havde været saa dygtig i Kastningen paa

Drengene, at han havde slaaet To skjæve, hvilket han dog lod til at fortryde.

Jeg var saa heldig at overvære en af disse berømte Hoffester, som gaa under Navn af Soiréer. Noget spændt paa, hvori denne Festivitet egenlig skulde bestaa, begav jeg mig Festaftenen op paa Slottet, hvor jeg modtoges af galaklædte Tjenere, der hver var smykket med et hvidt Klæde over den ene Arm, og som førte mig ind i Festsalen, hvor jeg formelig blændedes af al den Skjønhed og Elegance, der straaledede mig i Møde. Herrerne vare placerede paa den ene og Damerne paa den anden Side af Salen ligesom i en Synagoge, og skjøndt der var overordenlig Mange tilstede, holdt de sig alle saa tæt op til Væggene, at Pladsen midt paa Gulvet var fri. Jeg tænkte derfor, der skulde danses, men blev snart revet ud af min Vildfarelse; thi efter at en gulagtig Væske var budt omkring til Damerne i nogle ganske smaa Kopper, begyndte Musiken at spille paa et Tegn af Fyrsten, uden at et eneste Par dansede ud, og det blev mig saaledes klart, at det var en Koncert, jeg skulde overvære. Mærkeligt nok vare de fleste af Koncertnumrene i trefjerdedels Takt, og alle vare de overordenlig livlige og iørefaldende; men alligevel forandrede Tilhørerne ikke en Mine, men hørte paa Koncerten med den urokke-

ligste Alvor; det var ligesom alle Gjæsterne vare sig bevidste, hvad de skyldte deres op-
høiede Vært. Jeg kom desværre, skjøndt
meget mod min Villie, til at forstyrre denne
imponerende Ro. Da Koncerten nemlig nær-
mede sig sin Slutning, vilde jeg fjerne mig for
at undgaa Trængselen og bukkede derfor for
en ældre korpulent Dame, der sad lige foran
mig, for at bede om Tilladelse til at smutte
forbi. Men hvad beskriver min Rædsel, da
hun reiste sig op, lagde sin ene Arm paa min
Skulder og derpaa dansede ud paa Gulvet
med mig. Heldigvis fulgte et andet Par efter,
og da vi havde danset et Par Gange rundt,
spillede Orkestret en Fanfare, hvorefter Soi-
réen sluttede. Fyrsten var dog saa venlig at
komme hen til mig og trøste mig for mit Uheld
ved at takke mig, fordi jeg, som han sagde,
havde aabnet Ballet. Derefter skiltes man ad
og gik hjem, jeg i det Mindste med Hjertet
fuldt af Beundring over hele dette nydelige
Arrangement, hvor der trods den betydelige
Mængde Mennesker, der her vare forsamlede,
ikke var indtruffet den allerringeste Uorden
med Undtagelse af den, jeg selv havde for-
anlediget.

V.

Klampenborg den 3. August 1874.

De forbauses maaske, høistærede Hr. Redakteur, over at se, at jeg er vendt tilbage hertil, men jeg er bleven tvungen til det efter forskjellige Forsøg paa at tage Ophold flere Steder her i Omegnen; tænk Dem, de Indfødte ere saa dumme, at de ikke forstaa mig, og jeg forstaar selvfølgelig ikke deres Kauderwelsk, ja jeg maa udbryde med Digteren: »for Folk, der taler alle Sprog, er det nu lige fedt, men Fanden heller ikke for den, der kun kan eet« — og jeg kan kun eet, og det er Tysk, men det forstaar, Gud være lovet, Alle her.

Her er ellers begyndt at blive lidt ensformigt. Jeg har deltaget i en Expedition ind i det Indre af Dyrehaven, men jeg deltager nødigt i flere; thi for at skulle finde det tiltrækkende at vandre en hel Dag i Solhede, faa varmt koldt Kjøkken med smeltet Smør og i Stedet for Middagsmad Kaffe med Wienerbrød og tilsidst om Aftenen traske hjem med skraalende Børn over Skulderen, maa

man have mere Interesse, end jeg har, for at komme til den Kilde, hvis Opdagelse nok var Expeditionens Formaal. Forleden Søndag overværede jeg Noget, de Indfødte kalde for Væddeløb, hvilket dog ingen Interesse frembød, da der intet Ulykkestilfælde indtraf; det sidste Løb var dog ganske morsomt paa Grund af det improviserede Præg, og skjøndt det foregik under en stærk Tordenbyge; ved det startede nemlig alle Tilskuerne uden Hensyn til Kjøen, Alder, Vægt eller Afstamning; de løb fortræffeligt, et Øieblik efter Afgangen var det ikke muligt at øine Andre end en enlig Jockey, der for sin egen Fornøielse satte over forskjellige Forhindringer.

Forleden Aften saa jeg en ny Opfindelse, som jeg vil anbefale mine Landsmænd at tage Hensyn til ved Opførelsen af det nye kongelige Theater. Overalt hvor jeg har reist i Udlandet, har jeg set, at man i større Lokaler brugte den Fremgangsmaade at lade Lysekronen gaa op i Loftet; nogle unge Mænd have her udfundet at lade den gaa ned i Gulvet, hvilket naturligvis er meget lettere, og hvorved der spares ikke Ubetydeligt i Arbeidskraft, da det kan besørges af Drengene, hvis Forældre endogsaa efter Sigende skulle betale 5 Rdlr for hver. Det er maaske ikke praktisk i et overfyldt Lokale, men hvor Publikum

som her — se mit sidste Brev — opholder sig langs Væggene, er det meget hensigtsmæssigt. Saa vidt jeg erindrer, prøvede man en Gang i det gamle kongelige Theater noget Lignende, men der var Resultatet nok ikke saa heldigt. Da Apparatet imidlertid er temmelig kostbart, har man sat en Indsamling i Gang, og en bekjendt rig Bankier er gaaet i Spidsen med at tilbyde Dækning af en Trediedel af Beløbet.

Af de mig tilsendte kjøbenhavnske Aviser har jeg med Fornøjelse læst de Breve, som »Dagbladet« indeholder fra Hafursfjord. Korrespondenten har Ret, det maa være nogle løierlige Mennesker, der bo; det maa være Noget for mig, jeg har allerede besluttet at tage derop til næste Sommer. Vi have dog ogsaa løierlige Folk her. Saaledes trat jeg forleden Aften sammen med en ung blond Mand, som jeg havde lagt Mærke til i længere Tid. Det var en mild Aften eller rettere Nat, thi Klokken var over elleve; Vinden susede, som bar den ned fra de norske Fjelde, Taagen laa som en norsk Havguse, Havet lysnede af Millioner norske Anchiovis, og Maanen gloede som en norsk Myseost; kun enkelte Fodvandrere afbrød Nattens Stilhed ved i Sange at prise en Maan'skinstur. Pludselig opdagede jeg foran mig den unge blonde Mand, jeg kjendte ham

paa hans Gang, der altid har noget Slingrende ved sig; jeg gik hen og talte til ham; hans sløve, stirrende Øie i Forbindelse med hans aabne Mund indgjød mig en ubevidst Rædsel.

»Jeg kan ikke taale det!« sagde han med et Suk, som hvilede der et Fjeld paa hans Bryst. »Det er Vand, Sodavand; jeg maa vente, til der bliver lukket op.«

»Hvor?« spurgte jeg forbauset.

»Der!« svarede han og pegede paa en mørk Masse, der i utydelige Omrids viste sig i Maaneskinnet.

»Umuligt! Der er lukket, der er Intet at faa!«

»For sent, altid for sent! Jeg har dog været der en Gang — Gud, hvor jeg er ulykkelig! Ja Doktoren har maaske fortalt, at jeg er gal?«

»Ikke gal; man siger, De er bjergtagen.«

»Det var en Kveld, jeg var træt af at gaa, jeg havde først gaaet opover nedover og siden nedover opover, da traf jeg her en Mand i Sydvest, han stod fremover; jeg gik bagover. Jeg spurgte ham, hvor han boede, og han svarede: Didovre! — Hvidovre! — Sikke Noget! sagde jeg. — Hvorfor det? sagde han. — Jeg tager den Baad og roer derover. — Du kan bare prøve paa det! — Og saa roede vi derover. Der var ikke Noget at se, hverken Marmor-

palads eller Marmorkirke, men Søen var der, og paa Strandkanten var der ikke Tang som her, det var Mudder. Paa Broen var der stort Folkemøde, der stod $17\frac{1}{2}$ Mandfolk og $10\frac{4}{5}$ Kvinder, en af Mændene havde Krone paa, og var det ikke Gorm den Gamle, saa var det Kongen paa Bogø. — God Morgen, mine blanke Støvler, sagde han, her har vi da Lov til at tale, om vi vil have Republik. Nu skal De strax faa Kaffe! Og saa lavede han Kaffe. Jeg følte mig som i Paradis, saa løftet har jeg aldrig været, men jeg bliver aldrig glad, før jeg kommer didover igjen. Jeg kan ikke taale det; det er Laxen, der har gjort det!«

Med disse Ord styrtede den unge blonde Mand om paa Veien og fik Ondt.

Se saadanne Naturer frembyder Livet her for Digterne, er det saa saa underligt, at deres Værker ofte gribe os med Sandhedens og Naturlighedens Præg?

VI.

Skodsborg den 28. August 1876.

Høistærede Hr. Redakteur!

Deres ærede Læsere ville maaske erindre, at jeg for et Par Aar siden sendte nogle Reisebreve fra Strandveien til Deres Blad. Den Gang havde jeg ikke ventet eller turdet haabe, saa snart igjen at komme til at gjæste dette af Naturen saa sjeldent udstyrede Land, men da dette i Aar er faldet i min Lod, haaber jeg, at De vil skjænke nærværende Brev en Plads i Deres Blad. Det er kun en enkelt By i Landet, som jeg skal omtale, da den i de mellemliggende to Aar har gjort Fremskridt trods nogen amerikansk By. Denne Stad er Skodsborg.

Da jeg sidste Gang tog ud ad Strandveien, valgte jeg Landveien, denne Gang foretrak jeg Vandveien. Det var en Søndag Morgen, at jeg forlod Hovedstaden. Allerede ved Skibets Afgangsplads var der en meget stærk Trængsel, men det lykkedes mig dog at arbeide mig igjennem Menneskevrirmlen og erobre en Plads

paa Dampskibet, der kort efter satte sig i Bevægelse. Først troede jeg, at jeg var gaaet ombord i et forkert Skib, og at det var et Dampskib, der var bestemt til en eller anden afbrændt svensk By med Levnetsmidler, saa opfyldt var der af Madkurve, der udbredte deres forskjelligartede Duft af Kaffebønner, smeltet Smør og gammel Ost; men det opklaredes snart, at det var en Vildfarelse af mig. Denne Opdagelse vilde naturligvis have glædet mig meget, hvis ikke den næste Opdagelse af, hvad Slags Skib det egentlig var, jeg seilede afsted med, havde været endnu frygteligere. Tænk Dem min Skræk og min Rædsel, da jeg opdager, at det er et Slaveskib, jeg befinder mig ombord paa. Hundreder af Mennesker af begge Kjøn og af alle Aldre vare sammenstuede her saa vel paa Dækket som i Lasterummene, der bestod af flere Etager; i en stegende Solhede opad en kogende Dampmaskine sad, laa og stod unge Mænd, unge Piger, Oldinge, Pattebørn og ældre Koner hulter til bulter mellem hinanden, stønnende, sukkende og gispende efter Luft; det var umuligt for de Stakler at røre et Lem, og ikke en Draabe Vand fandtes, som de kunde lække sig paa. Endogsaa de to Redningsbaade, som vare anbragte paa Skibets Sider, vare optagne af Folk, og jeg tænkte med Forfærdelse paa, hvad

Følgerne vilde blive, hvis der tilstødte os et Uheld; jeg kunde ikke lade være i mit stille Sind at prise Regjeringen hjemme hos os for alle de vise Foranstaltninger, den har paabudt for at sikre Landets Beboere, naar de færdes paa slige Skibe. Hvad der ogsaa her bidrager noget til, at en saadan Overfyldning kan finde Sted, er, at alle Skibene her eies af eet stort Selskab; hjemme hos os tillader jo Konkurrencen mellem de mange Selskaber ikke en saa uforsvarlig Behandling af sine Medmennesker. Her er ingen Redning eller Beskyttelse for disse Stakler; her findes ganske vist et Selskab til Dyrenes Beskyttelse, men det ligger jo ikke indenfor dettes Omraade at vise Menneskekjærlighed.

Beundringsværdig var i Sandhed de arme Sjæles Resignation, der var saa stor, at de endogsaa saa ganske glade ud, da de skulde i Land ved Bellevue. Dette er den første Station, og her var vist et stort Marked, da omtrent Halvdelen af de Ombordværende blev kastet i Land her paa en skrøbelig Anstødsbro. Efter halvanden Times Seilads naaede vi endelig Skodsborg, og jeg gik glad fra Borde, overladende Resten til deres videre sørgelige Skjæbne.

Skodsborg er en ikke ubetydelig By, der er bygget efter de serbiske Fæstningers Princip,

saaledes nemlig, at Fæstningen ligger høit oppe paa et Høidedrag og behersker selve Byen, der ligger ved Foden af samme, — i Parenthes maa det være mig tilladt at bemærke, at jeg aldrig mindes noget Sted i Verden at have hørt Tale om en Fæstning, hvor selve Byen ligger oppe paa et Høidedrag og behersker Fæstningen ved Foden heraf, men da det af alle Bladkorrespondenter fremhæves som det Eiendommelige ved de serbiske Fæstninger, at Fæstningen behersker Byen, er det vel noget Karakteristisk ved dem.

Om selve Fæstningen eller, som den her kaldes »Badehotellet«, er ikke Meget at bemærke. Den ser imponerende nok ud, som den ligger paa Terrasserne med sine store, lysegule Kaserne, og den skal nok være saa godt som uindtagelig paa Grund af Terrainet, der »bugter sig i Bakke, Dal«; dog skal den have overgivet sig et Par Gange af Mangel paa Proviant. Besætningen her er Leietropper af alle mulige Nationer. men deres Skyts er elendigt; af Patroner kjende de saaledes kun svenske Patroner og af Projektiler kun tysk Janhagel; efter Sigende skal der til næste Aar gjøres en Prøve med at indføre Kanonjøder; en eiendommelig Art Kugler fandtes dog her, nemlig de saakaldte Fløitenist-Kugler, der bogstavelig peb mig om Ørerne. Ude paa Søen findes

en Række flydende Forter, en Slags svømmende Anstalter efter det ved Baden anvendte Princip; Besætningen paa disse skifter ofte, da den ikke ret længe kan opholde sig her i Vandgangen. Den Øverstbefalende paa Fæstningen er Kommandanten, der efter Landets Krigsbrug tager de Priser, han kan faa, og det er i Reglen temmelig store Priser. Et mærkeligt Forhold maa jeg dog omtale. Den Øverstbefalende, som i Krigstider er Kommandant, er nemlig i Fredstider Theaterdirekteur; han har saaledes i Aar ladet opføre en ny Koncertsal, hvor Regimentsmusikken om Søndagen spiller. Denne Sal er bygget i den nyeste Theaterstil, saaledes at hele Tilskuerpladsen er udleiet til Konditori, i hvilken Anledning Konditoren af Hovedstadens Kommandant, der agter at gjøre Theatret til en Rønne, er udnævnt til Byens første Konditor. Som et Bevis paa, hvor opofrende og selvfornægtende Folk her er, kan anføres, at en Ølbrygger har givet Løfte om at skjænke tolv Buster til Salens Dekorering paa den Betingelse, at der ikke maa skjænkes Øl.

Hvad selve Byen angaar, da er den væsentlig forandret. Da jeg for to Aar siden gjæstede Skodsborg, var der endnu noget Idyllisk og Landligt ved den, men det er paa denne forholdsvis korte Tid lykkedes at udrydde ethvert

Spor heraf. Byen uddanner sig efter de bedste
 Mønstre og kan snart tage Konkurrencen op
 med Taarbæk og Skovshovede, flere Huse
 prange allerede med forgyldte Speile i For-
 stuen, og Forhaverne anlægges efter den yndede
 Taarbækermethode med to smaa runde Græs-
 plainer, i hvis Midte spraglede Blomster straale,
 hvilket paa en behagelig hjemlig Maade minder
 om den store Have hjemme hos os paa Nørre-
 bro, kun at naturligvis Monumenterne med In-
 skriptionerne: »Herunder hviler Støvet o. s. v.«
 mangle; Inskriptionen maatte i alt Fald her
 ogsaa lempes til: »Herover hviler Støvet«,
 thi vel er det allerede kommet saa vidt her,
 at Veien vandes, men da det af Sparsomme-
 lighedshensyn kun sker for hvert andet Hus,
 er det af tvivlsom Nytte. Hvad den egenlige
 Hensigt med disse Efterligninger af Gravhøie
 er, staar mig ikke ganske klart; maaske bruge
 Familierne dette memento mori til herved at
 indprente sig, at Haverne ere ei blot til Lyst-
 huse. Selv Grøfterne langs Veien ere for-
 vandlede, tidligere var de nogle naive, land-
 lige Grøfter, fulde af Græs og blomstrende
 Ukrudt, men nu frembyde de Synet af dan-
 nede, hovedstadsagtige Grøfter, fulde af Mud-
 der og stinkende Spildevand. Noget Nyt for
 mig var ligeledes den eiendommelige Maade,
 Indvaanerne her slaa deres Græs paa ved

Hjælp af en særegen Maskine, der kaldes Croquet og betjenes af Byens unge Piger. Disse — om man saa maa sige — Croquettetermaskiner findes ved ethvert Sted, og Resultatet af denne Maade at slaa Græs paa er i Sandhed slaaende, da det efter Brugen af Croquet ikke er muligt at opdage et eneste Græsstraa. En anden Mode, som de brave Skodsborgere eller rettere Skodsborgerinder have optaget efter Taarbækkerinderne, er at de musicere for aabne Vinduer og Døre; medens dette Damekapel saaledes ikke holder med Wagner med Hensyn til hans Opfindelse at holde Orkestret skjult, slutter det sig ganske til ham i Henseende til den hyppige Tilbagevenden af visse Motiver som f. Ex.; *La prière d'une vierge* og *La pluie des perles*.

Forskjellen mellem Urbeboerne og de Indvandrede — eller som de her spotvis kaldes »Herskaberne« — er naturligvis ogsaa tiltagen med Aarene. Herskaberne, som have fortrængt Urbeboerne fra deres Boliger, ere ikke vel sete af disse, skjøndt de svare en ofte meget høi Afgift til dem, og hver Morgen gaa Urbeboerne ind i deres Tempel, som kaldes »Fabriken«, hvorfra deres Summen og Brummen, blandet med Klagesange, lyder ud over Veien, idet de ved adskillige snurrige Bevægelser bede til Guderne om godt Veir for sig selv og

om daarligt Veir for de Andre, for at Landeplagen kan drage bort saa snart som muligt.

Kjendskabet til den Urskov, som Byen støder op til og som her kaldes Dyrehaven, fordi der ingen Dyr findes i den, er naturligvis betydelig forøget ved forskellige Expeditioner ind i det Indre af den. Endnu vides dog ingen Expedition at være trængt helt igjennem den, hvorimod adskillige Træer ved indskaarne Mærker bære Vidne om, at saa langt er den Expedition naaet den og den Dag, ligesom der i Reglen paa disse vildsomme Steder er efterladt smaa Oplag af Levnetsmidler, der ere gjorte let kjendelige ved rundt om anbragte Smørrebrødspapirer. For at forhindre Ildebrand i Skoven har en Høvding med det mærkelige Navn: »Ei-da!« ladet opslaa nogle sindrige Plakater, hvorved det forbydes Alle og Enhver at stikke Ild paa Skoven. Hvad der imidlertid mere end disse Plakater bidrager til at formindske Faren for Ildebrand er, at de største og smukkeste Træer i denne Del af Skoven fældes for at sælges til Ildebrændsel andetsteds. Siden jeg taler om Ildebrand, maa jeg meddele, at jeg for nogle Dage siden var tilstede ved en saadan i den anden Del af Skoven, hvor et Sted ved Navn »Fortunen« brændte. Hvilken Overtro Folkene her forbinde med en Ildløs, veed jeg ikke, men de

sprang henrykte og med vilde Gebærder omkring, idet de søgte at komme Luerne saa nær som muligt, medens de sang:

„Vil Du staa Fortunen bi,
Nær din Ungdoms Luer!“

Noget Nyt fra i Aar her i Skoven er ogsaa den Opfindelse, at Høvdingen for at lokke Folk til at besøge flere mindre bekjendte Egne har anbragt nogle Pæle med Paaskriften: »Al Passage forbydes«, og de have vist sig ganske udmærket svarende til deres Hensigt.

Udvalgte Sange.

Af „Peter Sørensen“ (Kasino 1874).

I. Grosserer Sørensen.

Mel. Tænk Dem, Madsen sad og spiste Boghvedegrød.

1.

Mellem mig og Politiet er der Ingenting iver'n,
Jeg har svaret mine Skatter og løst mit Hundetegn,
Og paa Grundlovsfester tidt
Har jeg pyntet Huset mit,
Men aldrig med et Flag, hvori der var en Split!
Hvergang at der er Opløb, saa rømmer jeg Pladsen,
Tænk, jeg har aldrig faaet af Betjentene paa Kassen!
Ak nei, ak nei, det hænder sig
Aldeles ei for En som jeg,
Jeg forsikkrer Dem paa Ære, det var ikke mig!

2.

Paa Politik har jeg grumme lidt Forstand,
Og Høire fra Venstre knap jeg kjende kan,
Og naar Rigsdagsvalg der bli'er,
Jeg min Stemme altid gi'er
Til den af Kandidaterne, som „Berlingske“ han si'er!
Og aldrig har jeg voldt selv en Tysker nogen Sorre
Og aldrig revet Lysekronen ned paa Klampenborre!
Ak nei, ak nei, o. s. v.

3.

Jeg følger Magistratens og Grundlovens Bud,
 Jeg holder aldrig Taler eller bringer Skaaler ud,
 Og deraf er Følgen den,
 At jeg Alle har til Ven
 Og aldrig faar Tilrettevisning af Ministeren.
 Og af den frie Tanke har jeg aldrig været Bærer,
 Og aldrig nogensinde har jeg været Skolelærer.
 Ak nei, ak nei, o. s. v.

II. Peter Sørensen.

Mel. af „Mad. Angots Datter“ (Lecocq).

1.

Ja, det kan jeg forsikкре Eder,
 Lyksalig er en Fotograf,
 Det en Forretning er, som feder,
 Endskjøndt han daglig tager af.
 Alle ham smigre og kurtisere,
 Selv om en Kunde er grov som en Stud,
 Medens han lader sig fotografere,
 Saa ser han saa blid og saa venlig ud.
 Derfor Hurra for Fotografien,
 Jo jeg kan li'en, jo jeg kan li'en!
 Stil Dem for Apparatet frem,
 Saa kan De tro, jeg skal træffe Dem!

2.

Se, det er en Erfaringssætning,
 Man mest ved Grupper tjene kan,
 Og derfor i politisk Retning,
 Saa er jeg afgjort Venstremand.
 Deilige Fotografier jeg laver
 Af Holbæk og Svendborg og slige Byer, —
 Ja, tænk Dem endogsaa af Folkegaver,
 Men det er dog kun en miniature.
 Nok et Hurra o. s. v.

3.

Jeg bukker mig og bøier Knæer
 For den bevidste Folkemagt,
 De skulde set dens Koryfæer,
 Som jeg tog af i Reisedragt.
 Tydeligt ser jeg endnu dem i Aanden,
 Siddende paa en Taburet,
 Hver med sin Portefeuille i Haanden —
 Ja, sikken et Kabinetsportræt!
 Nok et Hurra o. s. v.

(Ved Stykkets Gjenoptagelse i 1882 blev ovenstaaende Sang afløst
 af følgende:)

1.

En Fotograf sin Næste skiller
 Med Mønten af og lever flot,
 I Lyset ei sig selv han stiller,
 Det gjør han ved de Andre blot.
 Derpaa kan ganske trygt I lide,
 At hver en Kunde, naar han skal ta'es,
 Vise sig vil fra sin bedste Side,
 Selvom han bli'er fotografert en face.
 Derfor Hurra o. s. v.

2.

En Fotograf ei ynder Snakken;
 Hvis ei dit Ho'ede stille staar,
 Saa faar Du bare En i Nakken,
 Og saa det løs paa Kassen gaar.
 Propert og net Enhver expederes,
 Paa et Sekund er Du færdig, min Ven,
 Selv de uroligste Børn garanteres,
 Endog Journalister og Venstremænd.
 Nok et Hurra o. s. v.

3.

Vi trone høit som Majestæter
 Her oppe paa vor sjette Sal

Og leve i den klare Æther
 Høit over Jordens Jammerdal.
 Penge vi tjene, ja i Millioner
 Og Æresdiplomer, Medailler — uha!
 Vi faar saa mange Dekorationer,
 Saa Brandvæsnet jager os væk herfra.
 Nok et Hurra o. s. v.

III. Slutningssang.

Mel „Og dersom Du morer Dig dolig.“

1.

Vi Kjøbenhavnere sige
 Som Valdemar Atterdag:
 „Behold bare Himmerige,
 Naar Tivoli blot vi maa ha'e!“

2.

Se Direktionen i Trætte
 Nok kom med hinanden gesvindt,
 Man ved ei, hvem der er de Rette,
 Ja, det er en hel Labyrinth!

3.

Paa Plainen der Kunster bli'er givet,
 Som nok kan opmuntre dit Sind,
 Og bliver man kjed af Livet,
 Gaar blot man i „Ligkisten“ ind!

4.

Beundring den Tombola vækker,
 For det er det Fine ved den,
 Naar tyve Numre man trækker,
 Saa faar man kun Nitten igjen!

5.

I Pantomimefinalen
 Man Engle og Genier ser,
 Men der er i Paatuglehalen
 Dog meget kjønnere Feer!

6.

Og ind til Miss Austin gaar man,
 Ja, hun er nu inte væk,
 En Tremark man gi'er, men saa faar man
 S'gu ogsaa for Skillingen Smæk!

7.

Ja, hvis De har moret Dem dolig,
 Til Slutning det Raad De faar,
 Gaa De bare ind paa Tivoli —
 Men vent dog til næste Aar!

(Ved Gjenoptagelsen 1882.)

1.

Ja, jeg maa tilstaa oprigtig,
 Jeg mener for min Person,
 At Tivoli det er en vigtig
 Verdensinstitution.

2.

Rekrutter fra Hær og Marine
 Ved Porten beleirende staar,
 Men gjennem en Tællemaskine
 Paa Tælling det Hele dog gaar.

3.

Paa Øen herligt man gynger,
 Og her er der Sang og Kommers,
 Men hele Øen nok synger
 Ret snart paa sit sidste Vers.

4.

Og Sodabutikens Sifonner
 Paa Ingen i Ho'edet s'gu gaar;
 Men fra Trapezet Silbonner
 I Ho'edet man derimod faar.

5.

Her er et Theater med Lopper,
 Direktøren kan sige, han er 'en;
 For Brandvæsnet vistnok det stopper,
 Da Sengetæppet ei er af Jern.

6.

Til Smørrebrød findes ei Mage,
 Som her det bliver servert,
 Man kan ei paa „Paalægget“ klage,
 Det har Magistraten levert.

7.

Ja, hvis De har moret Dem dolig,
 Saa glæd Dem, nu siger vi Stop;
 Og gaa De saa ind paa Tivoli,
 Men vent dog, til der lukkes op!

Af „Min egen Dreng“ (Kasino 1875).

I. Mørup.

Mel. af R. Bial.

1.

Jeg holder ellers ikke af at prale,
 Jeg er kun stolt af det, at jeg er Fa'er,
 For naar jeg rigtig skal fra Lev'ren tale:
 Jeg har en Søn, som ingen Andre har,
 En Søn, hvis Værd kun ene jeg paaskjønner,
 En Søn, som er en Pokkers prægtig Fyr,
 En Søn, som er en Perle iblandt Sønner,
 Og det en Perle, som er meget dyr!
 ∴ Om mit Liv det saa gjaldt,
 For min Søn gjør jeg Alt! ∴

2

I Lærdom stikker han ei op for No'ne
 Og i Begavelse s'gu heller ei,
 Det har han vistnok fra min salig Kone,
 Ialfald er det ikke efter mig.
 Blandt tusind Sønner vil jeg bare be'e Dem
 At vise mig som Leopold blot Een —
 Hvis han har Feil, kan jeg umuligt se dem,
 For han er jo min egen Øiesten!
 Om mit Liv o. s. v.

3.

At faa ham gift det skal jeg aldrig nægte,
 Derpaa jeg ofte spekuleret har,
 Men hvem fortjener at faa ham til Ægte
 Og saa desuden mig til Svigerfa'er?
 Hvor jeg skal finde En, jeg ikke fatter.
 I det Kapitel er jeg meget streng,
 For selv om det saa var min egen Datter,
 Hun var ei god nok til min egen Dreng!
 Om mit Liv o. s. v.

4

Hans Stald med Kongens Stalde maale ska' sig,
 Og han skal ha'e en Ridepisk med Smæld,
 Og lange Ridestøvler skal han ha'e sig,
 Lakerede — dem laver jeg nu sel'.
 At jeg er Skoma'er kun, det faar at være,
 Og derfor maa jeg blive ved min Læst;
 Men Leopold skal i en Karriere,
 Og dertil maa der absolut en Hest!
 Om mit Liv o. s. v.

II. Fischer.

Mel. Konferentsraad Wegener, den brave.

1.

Forrest staar en Artikel, som er ledende,
 Den er skreven med Kraft og med Geni,

Men foreøvrigt saa umanerligt kjedende,
 Saa vi heller vil springe den forbi.
 Der er nok af Int'ressant, det maa jeg sige,
 Der er Blandinger, som er saa mærkelige,
 At hvis ei man dem saa med egne Øine,
 Sku' man tro, det var de skrækkeligste Løgne!

2.

Om en Krig imod Kina gaar nu Talen,
 „Store Nordiske“ det tjener som Motiv,
 Vi iforveien sendte Generalen,
 Hæren følger efter paa et Pantserskib.
 Selvom Keiseren sig viser nok saa tapper,
 Mandarinerne skal miste deres Knapper,
 For som ingen Verdens Ting vi Seiren holer,
 Da de bare har kinesiske Pistoler!

3.

Spiritismen er kommen svært i Mode,
 Alle Bordene de danser nu forkert,
 Et Chatol, en Servante, en Komode,
 De er bleven til Balleten engagert.
 Vil De tænke Dem, det gaar selv saa vidt a'
 Nogle mener, at Chatollet er Pepita,
 Og Servanten skal nok være Taglioni,
 De kan tro, at den Ballet den bli'er mahoni!

4.

Har De hørt, at i zoologisk Have,
 Døde Løven, vor Stolthed og vor Lyst,
 Der var Ingenting iveien med dens Mave,
 Men paa Lungerne havde den Brøst;
 Hele Løveapotheket stod til Tjeneste,
 Men et Ophold i Algier var det Eneste,
 Alle Østergades Løver det gjort Ondt har,
 At sin Løvegrav den fandt hos en Bundtma'er!

5.

Hundegalskaben overmaade slem er,
 Man for Mopperne ei sikker være kan,
 Tænk paa Ladegaarden har de fleste Lemmer,
 Faaet Skræk for den mindste Draabe Vand.
 Ja selv Folk, som i Rigsdagen sidder,
 Af hinanden nu knurrer og bider;
 Hvis de ikke faar Kurve for Mundene,
 Gaar vi Fanden ta'e mig Alle snart i Hundene!

(Ved Stykkets Gjenoptagelse i 1877.)

I.

Vil De tænke: paa Bladets fire Sider
 Om Forlystelser dreier det sig blot,
 For paa Grund af de arbejdsløse Tider
 Har man Tid til at more sig saa smaat.
 Sikken Vrimmel af Programmer og Plakater,
 Hele Vesterbro bli'er snart til et Theater,
 Selv Ministrene de faaet har Bevilling
 Paa en allerunderdanigst Forestilling*).

2.

Magistraten og Kaschner de er Venner,
 Midt paa Halmtorvets yndige Plet
 For mekaniske Statuer og Ænder
 Har de bygget sig et Voxkabinet.
 Op af Jorden er det voxet som en Paddehat,
 Tivoli nok ønsker: Gid det Fanden ha'de ha't,
 Med den Voxhalle Magistraten nok skal
 Ødelægge baade Tivoli og Vauxhall.

3.

Cirkus Renz her til Mai sig indfinder,
 De kan tro, Konkurrencen bliver fæl,
 Han har Panthre, Leopardter, Danserinder,
 Men se Løverne levere vi nu sel'.

*) Atsyngelsen af dette Vers blev forbudt af Kasinos Censor.

I sin Trop har han ædelt Blod min Sandten,
 Der er fire Riddere af Elefanten,
 Renz Furore gjør i alle Residensby'r,
 Sikke Heste! De kan tro, det er Renzdyr!

4.

Der er Klage fra Torsdag-Abonnenter,
 At de ikke kan faa, hvad de kan li'e.
 Se paa „Ferréol“ bestandig de venter,
 For nu kan de udenad „A-ing-fo-hi“,
 Og Trebelli fik de heller ikke No'et a',
 Og de sov over „Reisen til Gotha“,
 Men nu vaagner de nok med en Forskrækkelse,
 For næste Gang skal de ha'e „En Opvækkelse“.

(Ved Stykkets Gjenoptagelse i 1880.)

1.

Først en Indsender er saa misfornøiet
 Over Hjørnестederne ved Helliggjæst',
 For det nye Taarn er de en Torn i Øjet.
 Og han river ned paa dem, som han kan bedst.
 Spiret først vil rigtigt komme til at virke. naar
 Man en Subskription kan faa istand paa Kirkegaard,
 Men af Femører skal der dog adskillige,
 Endskjøndt Stedet ved Kirken er det billige!

2.

Sikke Fester for Gjæsterne fra „Vega“.
 Hvad de spiste og drak var ikke lidt,
 Man paa een Dag saagar dem hele tre ga',
 Men se Børsen den var dog Nummer Et.
 Børsens Restauration ellers flov gaar,
 Men de flotted sig for Nordenskjöld og Hovgaard,
 Og paa een Ting kan I være ganske vis, Børn,
 At de Alle gik fra Gildet med en Isbjørn!

3.

Kongens Nytorv sig glæde kan ved Bænkene,
 Magistraten sig viste saa gentil,
 Den er altid saa overmaade tænkende,
 Naar det gjælder om at ta'e sig lidt Hvil.
 Og saa tænkte de paa Brolægningspriserne,
 Folk, der sidder, slider ei saa stærkt paa Fliserne,
 Ja selv Hesten kan engang imellem sætte sig,
 For den trænger ganske voldsomt til at rette sig.

4.

Saa de skjændes om „Et Dukkehjem“ og Nora,
 Der i hendes Karakter er fæle Spring,
 Nogen Mening deri ser jeg ikke Spor a',
 Der er bare stor Staahei for Ingenting.
 Man skal ikke sit Ho'ede dermed bryde,
 Hendes Flugt har ei Noget at betyde,
 Man hende har igjen, naar allermindst man venter de',
 De kan jo bare spørge Lørdags Abonnenterne!

III. Mørup.

Engelsk Melodi.

1.

Naar man skal leve af at flikke Sko.
 Saa kan man ei sig unde megen Ro,
 Men vil man rigtigt sætte sig i Gang.
 Man ved sit Arbeid nynne maa en lille Sang.
 Saa rap Dig, min Hammer! For nu skal vi mintro
 Nok vise, hvordan man skal flikke et Par Sko.

2.

Intet er holdbart her paa denne Jord,
 Lykken saa lidt som Skoen paa mit Bord,
 Men ved den sidste Fordelen er den,
 Den repareres kan dog af Skoflikkeren.
 Saa rap Dig, min Hammer! Stans intet Øieblik!
 Vi flikker atter sammen, hvad i Stykker gik.

3.

Alt, hvad der blev et Rov for Tidens Tand,
 Sidder jeg her og gjør igjen istand,
 Alt, hvad der brast for En i Livets Strid,
 Man lapper sammen kun ved Arbeid og ved Flid.
 Saa rap Dig, min Hammer! Og lad det muntert gaa,
 For der er nok tilbage, der skal fikkes paa.

Af „Pariserliv“ (Folketheatret 1876).

Musik af Offenbach.

I. Gardefeu.

Der, hvor de hvide Bræer skinner,
 Hvor Bølgen larmer høit fra Sø,
 Der blomstrer hun, den danske Mø,
 Blandt Vintergækker og Kjærminder.
 Hun er et yndigt Drømmesyn,
 En himmelsk straalende Blondine
 Med gyldne Lokker, bløde, fine,
 Og ganske hvide Øienbryn.

Ja, voldsomt vil mit Hjerte banke,
 Naar blot hun sender mig et Blik,
 For hun har Renhed i sin Tanke,
 Det hun nok efter Mo'eren fik.
 Paa Skøiter mest hun viser sig,
 Det har i Norden de for Vane, —
 Gid hun paa Livets Glidebane
 Mine Ærter koge vil for mig!

Ja, kunde jeg ved Guld at love
 Faa kjøbt en nordisk Kvindes Tro,
 I „store Nordiske“ saa fro,
 Jeg vilde mine Penge vove.
 Men hun er kold som Polens Is,
 O, bare jeg maa komme tidsnok
 At smelte denne hersens Isblok,
 Som nu vil gi'e „De Danske i Paris“!

II.

1. Bobinet.

Høit mod Nord, hvor Lapper man finder,
 Der hvor Randershanskerne syes,
 Der hvor Sol og Maane ei skinner,
 Der saa vor Krigsraad Dagens Lys.

Prosper.

Der det fryser tidligt og silde,
 Vand man ei engang kan faa kjøbt.
 Tænk, dengang vor Krigsraad var lille,
 Han i et Stykke Is blev døbt.

Kor.

Skaal for ham! Han skal leve!
 Og Skam faa den, som ikke
 En Skaal for ham vil drikke,
 Og gid han længe, længe, længe leve maa,
 Og Konen mange, mange. mange Børn maa faa!

2.

Urbain.

Ja, det kan jeg huske fra Skolen,
 Der er koldt, saa det kan forslaa,
 Rævene deroppe ved Polen
 De er af Kulde ganske blaa.

Gabrielle.

Denne ædle Sjæl sig forbarme
 Maatte over Dyrenes Kaar,
 Og for Staklerne at faa varme
 Han med en Ræv bag Øret gaar.

Kor.

Skaal for ham! o. s. v.

Af „En F'estaften paa Tivoli“.
(Folketheatret 1877.)

Madsen.

Mel. Hver Morgen reiste jeg min Krop.

1.

Paa Tivoli en Kautschukmand
Med Rette man forguder,
En lystig Krop, som gjøre kan
De skrækkeligste Knuder.
Skjøndt han er rask, han vrider sig,
For han er helt af Viskelæ'er,
I Øinene han bider sig,
Og han gaar klædt i Viskeklæ'er.
Han kan — tænk hvor oprørende! —
Sig hviske selv i Ørene.

2.

Med Magistratens Ladhed man
Saa ofte harcellerer,
Men Alt, hvad der blot hedder Vand,
Dem høiligt int'resserer.
Paa Volden kommer der et Taarn
Istedetfor et Parkanlæg,
Og Mølleren, som væk sku' vaar'n,
Han kan nu grine i sit Skjæg.
Det bliver Vand selvfølle-
ligt paa Bastionens Mølle.

3.

Hvor Pæraskuderne man ser,
Der hvor man kjøber Potterne,
Det gamle Bolværk rives ner,
For det er helt til Rotterne.
Ja, hvis man kan forlade sig
Paa Bladenes Fortællinger,

Saa faar vi en moderne Kai.
 Og for de Fiskerkjællinger
 Bli'er det just ei afveien,
 For de kan bruge Kaien.

4.

Og i Kalkutta Renz kan gi'e
 En Nat med Elegance,
 En Ponny Løven gi'er — Ponny
 Soit qui mal y pense.
 Men Løverne paa første Bænk
 Dog fører op den bedste Tur,
 Til Svalerne de smiler — tænk,
 De gjør endogsaa Hestekur! —
 Stor bli'er de unge Mænds Sorg,
 Naar Renz nu ta'er til Rendsborg.

Af „**Barn i Kirke**“ (Kasino 1878).

I. Stork.

Mel. af „Røverne“ (Offenbach).

1.

Naar hun svæved som en Sylfide
 Over Scenens skraanende Brædt,
 Var jeg stadig ved hendes Side,
 Klædt som Zephyr, yderst koket.
 Ved min Lethed Folk jeg berused.
 Hvergang jeg gjorde min Pirouet,
 Ligestrax saa rystede Huset,
 Saa kom hun i hvidt Bobinet!
 Hvi'ke, hvi'ke Ben! Magnifikt, kan De tro
 Ikke, ikke Een kunde saadan sig sno
 Sikke, sikke Dansen den gik for os To,
 Rikke, Rikke Hansen og jeg — den var god!
 Vore Kroppe ku' hoppe
 Som Bolte og Toppe,
 Vi kunde ei stoppe,
 Men hopped saa tro!

2.

Jeg var ei det Mindste forloren,
 Nei en kraftig og velskabt Fyr;
 De sku' set i „Toreadoren“,
 Hvordan Tyren af mig fik Tyr.
 Ak, de svandt, de salige Dage,
 Svandt som en Drøm, et glødende Digt,
 Jeg mit Smalben har kun tilbage,
 Min Pension, mit Ry og min Gigt!
 Hvi'ke, hvi'ke Ben! o. s. v.

II.

Mel. „Der sad en fågel på lindekvist“ (Søderberg).

1.

Stork.

O, hør min Klage, Fru Lindegaard!

Mogensen.

Fru Lindegaard!

Beyer.

Fru Lindegaard!

Stork.

For Dem mit Hjerte paa Pinde staar,
 Se derfor skulde De ta'e mig.
 Hvis ei jeg Dem til Veninde faar,
 Jeg for mit Liv ikke indestaar,
 Jeg som en Skygge vil svinde, naar
 De ikke vil holde a' mig.

2.

Mogensen.

Jeg praler ikke, Fru Lindegaard!

Stork.

Fru Lindegaard!

Beyer.

Fru Lindegaard!

Mogensen.

Men jeg har Stude og trinde Faar,
 Og jeg har Marker og Enge;

En Mølle, som for alle Vinde gaar,
Og Hør, hvoraf man kan spinde Blaar,
Vi deiligt Lærred og Linned faar
Til Lagner i vore Senge.

3.

Beyer.

Jeg er saa fattig, Fru Lindegaard!

Mogensén.

Fru Lindegaard!

Stork.

Fru Lindegaard!

Beyer.

Jeg har ei Kostald og Svinegaard,
Kun et Par Ører jeg eier.
Men hvis jeg Dem til min Kvinde faar,
Jeg paa Lyksaligheds Tinde staar,
Champagne De ingensinde faar,
Men De skal faa Dem en Beyer!

Af „Gibsfiguren“ (Folketheatret 1881).

I. Frandsén.

Mel. af Hervé.

1.

Enhver, som ei med Ro det tager,
Af ganske Hjerte jeg beklager;
For Jorden selv det gjør mig ondt,
At den skal stadig løbe rundt.
Men de, som boer paa denne Ku'le,
Ku' gjerne hvile sig en Smule;
Dog rundt de løber — Jøsses vell! —
Aldeles som en Karussel.
Er der lidt paafær'e,
Strax skal med de være:
Opløb, Skorstensild og Bryllup, de kan ei dem nære!

Og Theaterdøren

Stormer saa Hr. Søren-

sen til Kaptain Grants og Lindows Børen.

Blot gelinde! Blot gelinde!

Gjør bare li'esom jeg!

Du skal inte, Du skal inte,

Du skal inte ærgre Dig!

2.

Se jeg, som veed, hvortil det nytter,

Saa lidt som Rundetaarn mig flytter;

Vi To til Ro har Begge Trang,

For vi har Begge Sneglegang.

Om saa der Rigsdagsvalg sku' blive,

Man ei af Stedet skal mig drive;

Skjøndt jeg vor Frihed nok kan li'e,

Jeg allerhelst vil være fri!

Jeg skal aldrig glemme,

Sidst jeg gav min Stemme, —

Jeg i Gothersgades Exercerhus havde hjemme —

Nemt jeg kom derind, Du,

Men er man lidt trind, Du,

Let man slipper ud ei af et Vindu.

Blot gelinde! o. s. v.

II. Møllerup.

Mel. Du er rig, Du er deilig, o Syd.

1.

Hun skal faa det saa godt, o saa godt,

Ja saa godt, saa jeg næstendels tror, a'

Ingen Hustru fra Eva til Nora

Har til Mand havt en saadan Peer Tot.

Meget bedre end Eva, fordi

Hun jo aldrig fik Tøi til en Kjole,

Og hvor Kain han skal sættes i Skole,

Vil jeg slet ikke blande mig i.

2.

Nummer Et gjerne være hun kan,
 Mens jeg selv som et Nul vil mig skjule;
 Jeg vil slet ikke være en Smule,
 Ei saa meget som Folkethingsmand.
 Men hvis hun til at skrive har Trang,
 Skal Talentet ei ha'e noget Dæksel,
 Om det saa er den falskeste Vexel,
 Skal jeg ei protestere engang.

3.

Det skal blive et Dukkehjem, o!
 Det vil sige, hvor jeg bliver Dukken —
 Og min Brevkasse ei skal jeg lukk'en,
 Men la'e Nøglen hos hende bero.
 I Konditorbutikken hvert Rum
 Aabner jeg for den Dronning blandt Koner;
 Om hun saa spiser tusind Makroner,
 Siger ei jeg saa meget som Bum!

Af „Rødtop“ (Kasino 1881).

I. Savarin.

Mel. af Lecocq.

1.

Her mine Kyllinger florerer
 Og tripper nok saa muntert om;
 Det Spørgsmaal ikke dem generer,
 Hvorledes de til Verden kom.
 Glæde de føler over Livet,
 For de kan nemlig ei forstaa,
 At ved en Feil det blev dem givet.
 Meget I lære maa, I stakkels, stakkels Smaa!

2.

Her har de Alt, hvad kan forlanges,
 De kjender ei til Sorg og Nød;
 Den eneste er den at fanges
 I Kispus eller Saltebrød.

Lystigt de spiller Klink og tegner
 „Paradis“, for de tror nu paa,
 Til Paradis sig Jorden egner.
 Meget I lære maa, I stakkels, stakkels Smaa!

II. Gigonnet.

Mel. af Offenbach.

Høit jeg sværmer for det Honnette,
 Intet jeg som Dyden veed;
 Men herved maa bemærkes dette:
 Det er platonisk Kjærlighed.
 For naar man ei med Regninger har Henstand,
 Saa er Ens Dyd
 Kun til Pryd,
 Saadan en Slags Luxusgjenstand.
 Jeg bedrøvet
 Tilstaa maa, at jeg har prøvet
 Paa at la'e vær' at snyde, men
 Jeg det Væsen
 Hurtigt opgav, for ved Næsen
 Tog mig saa strax en Handelsven.
 Nei, det gjør jeg aldrig, aldrig mer' igjen!
 Det at leve ærligt,
 Det er altfor besværligt.
 Ak, Verden er en Jammer-Jammerdal,
 Jeg ernærer mig som Aagerka'll!

Af „Lykkebarnet“ (Kasino 1882).

Musik af Audran.

I. Auran.

1.

Jeg tror paa onde Aander.

Kor.

Han tror paa Aander.

Auran.

Ja, de er sikkert til.

Kor.

Er til!

Auran.

Og om vi end os vaander.

Kor.

Om vi os vaander.

Auran.

Er de dog svært paa Spil.

Kor.

Paa Spil.

Auran.

Tænk, hvor man tidt har funden

Kor.

Tidt har man funden

Auran.

En Pengematador.

Kor.

En Matador

Auran.

Saadan med Et forsvunden

Kor.

Han er forsvunden.

Auran.

Af Penge ikke Spor!

Kor.

Ei Spor!

Auran.

Det kan forvolde-volde-volde-volde mange Kvaler

Det Trolle-rolle-rolle-rolle-rolleri;

Jeg holde holde holde holde vil en Daler

Paa, at der gives Trol-rolle-rolle-rolle-rolleri!

Kor.

Det kan forvolde-volde o. s. v.

2.

Auran.

Jeg tror, at der er Hexe

Kor.

Han tror paa Hexe

Auran.

Rundtom i hvert et Land

Kor.

Hvert Land

Auran.

Mandfolk de svært korrexe.

Kor.

Svært de korrexe.

Auran.

Spørg blot hver Ægtemand!

Kor.

Hver Mand!

Auran.

Derfor naar mod sin Kone

Kor.

Naar mod sin Kone

Auran.

Strix man sig vise vil

Kor.

Vise sig vil

Auran.

Si'er man i bister Tone:

Kor.

I bister Tone:

Auran.

„Reis Du ad Bloksbjerg til!“

Kor.

„Reis til . . .“

Auran.

Det kan forvolde-volde o. s. v.

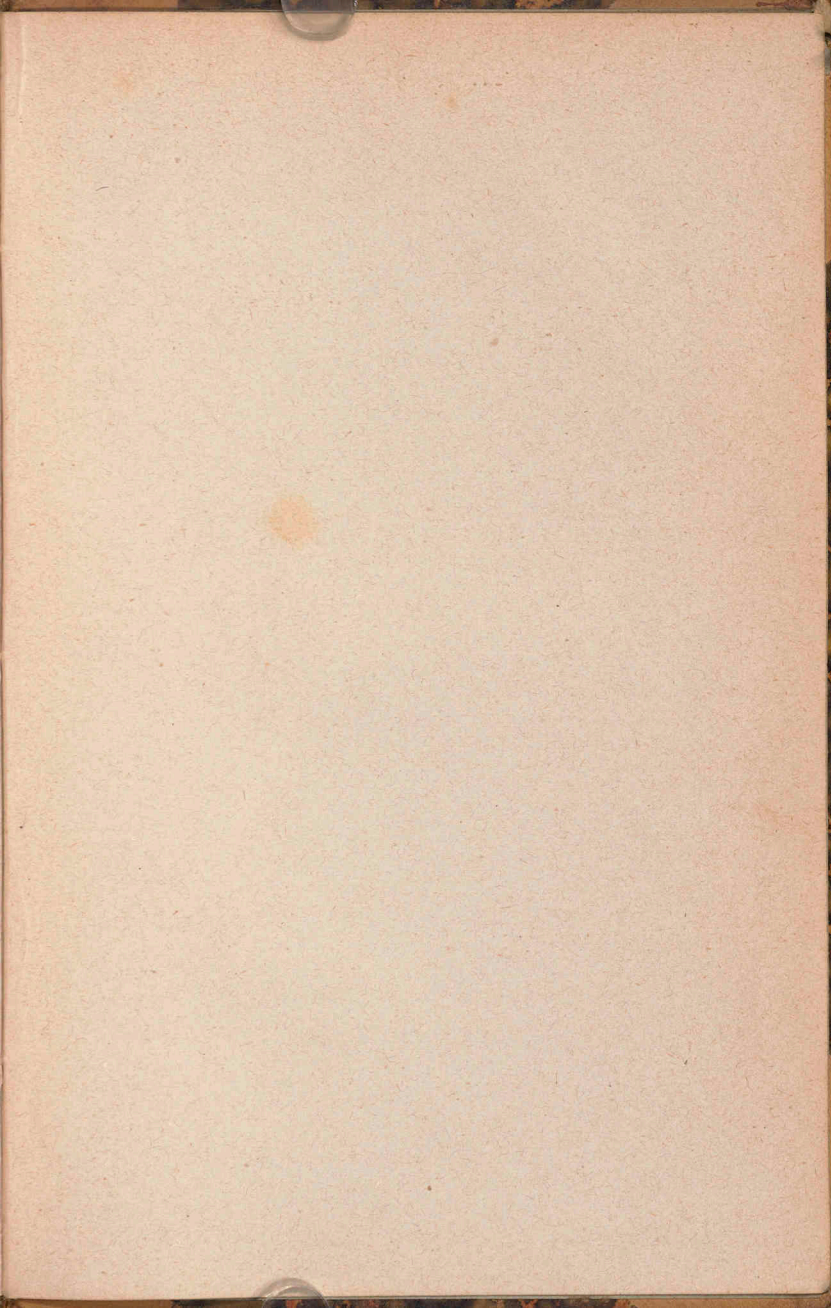
II. Auran.

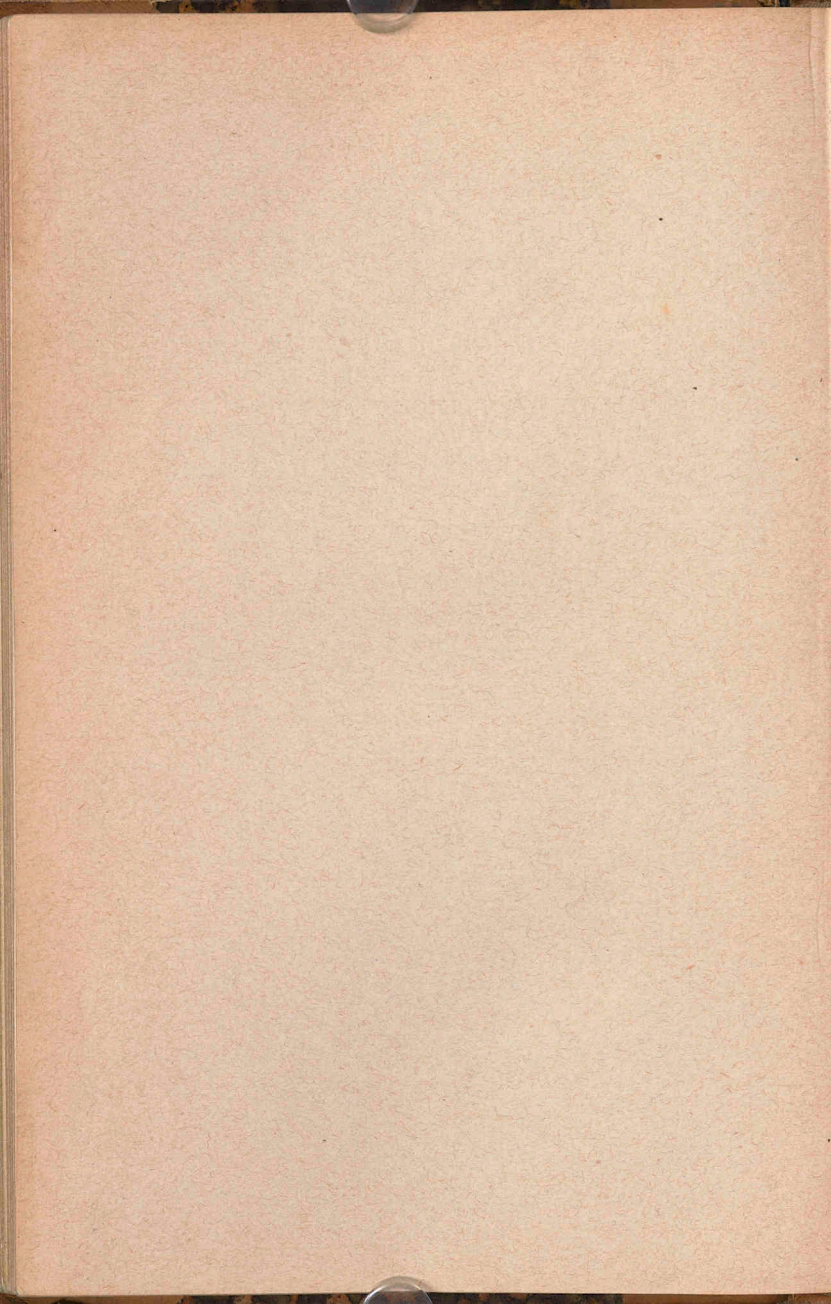
1.

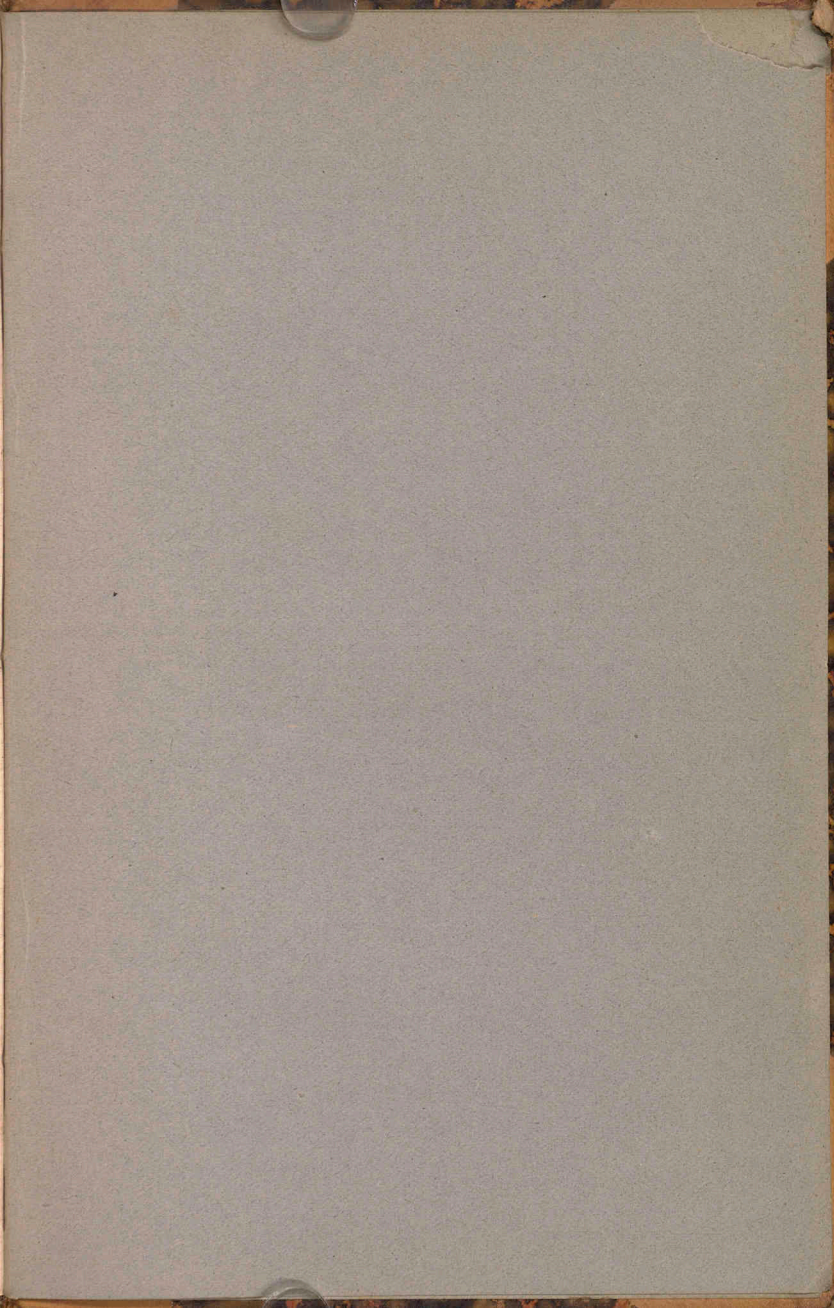
Der var en Tid, det nægtes ei,
Da Pige kys de smagte mig,
Og jeg løb efter Smaa og Store,
Ved Gud jeg gjør'e!
Og jeg kan huske en Sergeant,
Hvis Kone jeg saa yndig fandt,
Saa jeg gav Manden fire Snore,
Ved Gud jeg gjør'e!
Men nu den Tid er helt forbi
Med min Lyst til Kysseri . . .
Jeg gjør'e det dog — hvis jeg tor'e!

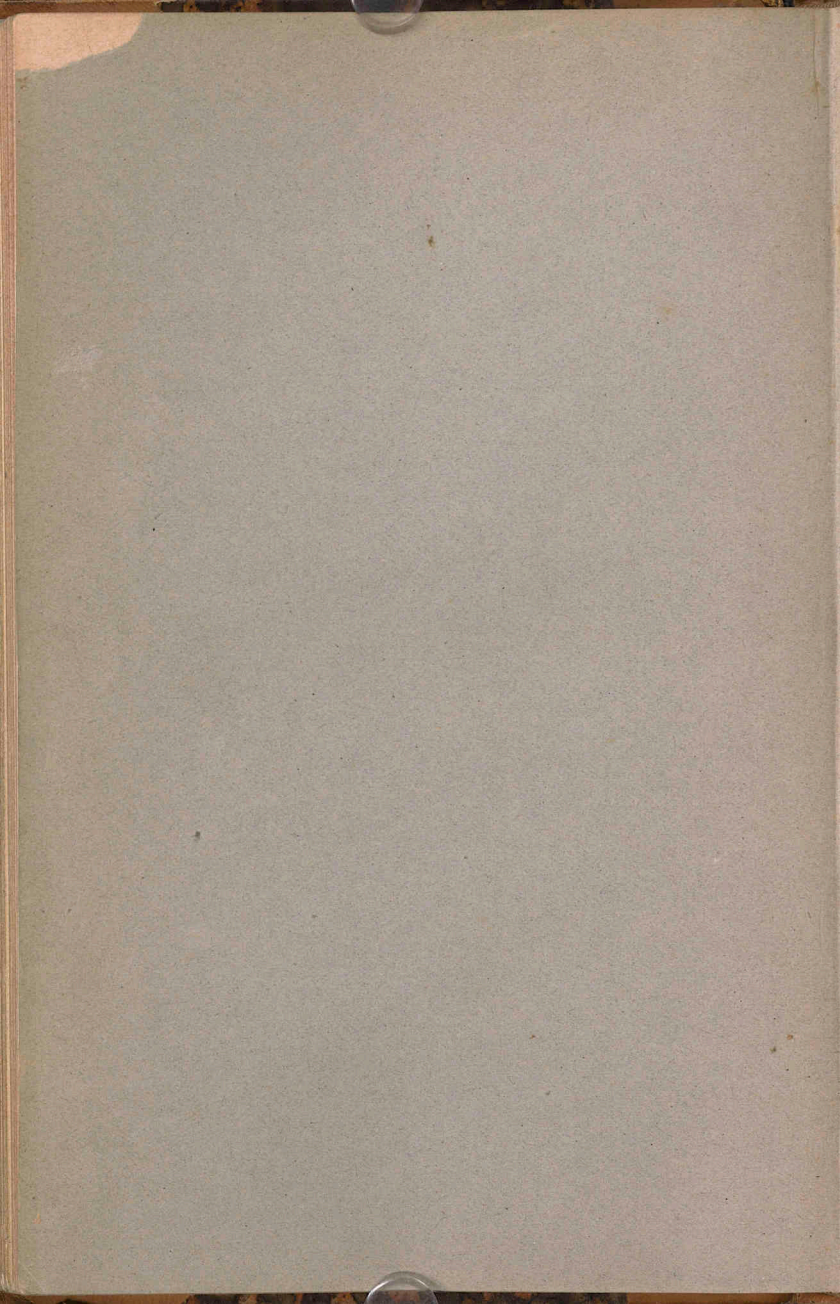
2.

Naar jeg en Skjønhed saa dengang,
Jeg efter hende strax da sprang,
Afsted over Stole og Bor'e,
Ved Gud jeg gjør'e!
Men ikke altid glat det gik,
For stundom svære Prygl jeg fik,
Hvis Følger jeg endnu kan spore,
Ved Gud jeg gjør'e!
Ja, Gudskelov den er forbi
Al min Lyst til Kysseri . . .
Jeg gjør'e det dog — hvis jeg tor'e!

CARL PETERSEN,
Kgl. Høt-Bogbinder,
KJØBENHAVN.

